

VĂN QUANG

NHỮNG LÁ THƯ MÀU XANH

truyện dài

in lần thứ h

Những lá thư màu xanh

Văn Quang

những lá thư màu xanh

Văn Quang

Bìa: *Ngọc Tùng*

Ảnh: *Minh Hiếu*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

những lá thư màu xanh

VĂN QUANG

ĐUỐC SÁNG
xuất bản - Sài Gòn 1963

*Nếu thiếu những lá thư
màu xanh của em
thì cuộc đời không còn thi sỹ
và mai sau tôi biết lấy gì
để nói về kỷ niệm ngày xưa...*

Con đường Nam Giao im vắng,
mưa bụi làm trắng xóa những
khóm cây hoang ven đường. Gió heo
may rất nhẹ, nhưng buốt lạnh. Trâm
bước lên thêm nhà và thở dài khe khẽ.
Nàng buông nón vẩy mạnh xuống thêm
nhà cho ráo nước rồi cởi áo mưa.

Có tiếng Hải từ trong nhà vọng ra:

– Chị Trâm đã về đấy à? Có tin
mừng đó.

Bỗng dưng Trâm thấy một niềm xao
xuyến lan rất nhanh trong cơ thể, nàng
hỏi như reo lên:

– Thư của chị phải không?

Hình như có tiếng Hải cười nhẹ để trả lời. Trâm bước vội vào trong nhà, vuốt lại mái tóc rồi xoa mạnh hai tay vào nhau:

– Chà, hôm nay trời lạnh dữ.

Hải nằm nghiêng trên chiếc ghế xích đu, anh nói, mắt vẫn không rời cuốn sách

– Lá thư dày lắm, nhưng... ăn cơm đã, đói lắm rồi mà phải chờ chị cả giờ đồng hồ thì chết con người ta mất.

Trâm cởi nút áo len, mỉm cười:

– Hải đưa cho chị đi. Nhanh lên, chị nói chuyện này cho nghe. Chị vừa gặp Hương Lan đấy:

Hải tung chăn nhóm người dậy, nửa cái thân hình khô đét trong bộ pyjama màu xanh nhô ra khiến Trâm thương hại. Giọng Hải thắc mắc:

- Có nói chuyện gì không?
- Lan hỏi thăm Hải..
- Thế thôi!

Trâm lắc đầu láu lỉnh:

- Ăn cơm xong chị sẽ kể nốt.

Biết là bị Trâm trả miếng, Hải nhăn răng cười rồi lại nằm xuống giường. Anh yên lặng vì sợ Trâm đoán biết hết nỗi lòng mình. Dù rằng Hải thừa hiểu Trâm thông minh lắm, Trâm biết rõ rằng Hải đang buồn vì Hương Lan; nhưng anh vẫn không tỏ một thái độ nào trước mặt chị. Hải cố làm bộ lơ đãng lật cuốn sách lên xem tiếp.

Trâm đứng vào một góc tủ, kéo tấm rideau thay áo. Nàng nói với ra:

– Hương Lan có vẻ buồn, nhưng đẹp lên nhiều.

Hải thấy tim mình nhói buốt. Những hàng chữ in như nhảy múa trước mắt anh để xếp thành bóng dáng một nàng thiếu nữ có khuôn mặt trái soan hiền và xanh như màu men sứ của một chiếc tách Nhật Bản. Hải nói thầm với mình:

– Chính cái vẻ buồn ấy càng khiến cho Lan đẹp thêm, đáng yêu thêm...

Hải ngập ngừng, không dám nghĩ tiếp. Anh gấp cuốn sách lại, khoanh tay gối lên đầu nghĩ đến một kỷ niệm đẹp ngày xưa còn bám chặt lấy linh hồn anh như chiếc bóng. Cũng vào mọi buổi chiều mưa như thế này, Hương Lan đến

với anh, lần đầu tiên Hải cầm lấy bàn tay gầy nhỏ có những ngón thon búp măng ấy của Lan.

– Chị làm Hải buồn phải không?

Hải giật mình, ngơ ngác nhìn Trâm. Đôi mắt Trâm mở rộng thoáng một vẻ ái ngại. Hải bối rối, chớp mau:

– Không!... Có gì buồn đâu hả chị.

Và Hải nói lảng với một nụ cười gượng:

– Thư của chị hình như có ảnh nữa đấy. “Anh chàng” đi xa phải không?

Trâm cúi xuống chiếc hoa tím thêu trên ngực áo len màu hồng nhạt. Tiếng nói không muốn toát ra khỏi cổ:

– Đi Nhật một tháng, nhưng chắc hôm nay về đến Sài Gòn rồi.

Hải lật gối đưa lá thư cho Trâm. Ánh long lanh sáng ngời trong đôi tròng mắt đen ướt. Trâm run tay khi đỡ lá thư dày từ tay Hải. Không phải Trâm hồi hộp vì không biết trong lá thư ấy viết những gì. Thật ra Trâm đã đoán biết một phần những lời lẽ trong thư ấy. Bỗng dưng một nỗi buồn kín đáo dâng lên, nỗi buồn mong manh đến rất nhanh và cũng tan đi rất sớm như bóng mây gặp gió.

Trâm muốn giấu những cảm xúc ấy của mình, nàng đặt lá thư lên bàn rồi nói sang chuyện khác:

– Hương Lan hỏi thăm em có gầy lắm không và chừng bao giờ thì trở vào Sài Gòn học lại.

Hải nhếch một bên mép:

– Chị có cảm ơn cô ấy hộ em không?

Lòng Trâm đại đi, nàng biết rằng Hải buồn lắm mới nói câu ấy. Có lẽ Hải cũng nhận thấy như thế, nên anh tung chăn đứng dậy nói chữa:

– Đúng ra thì Hương Lan cũng không đến nỗi tệ lắm phải không chị. Hôm nào tiện có gặp, chị nói giúp là em gửi lời thăm.

Và Hải cười như người vô tư:

– Khi nào lên xe hoa, thế nào mà Hương Lan chẳng gửi giấy mời, chị nhỉ?

Trâm xoay lưng, cười xa vắng:

– Chắc thế! Nhưng... nhưng em nên hiểu Lan thêm một chút nữa.

– Hình như chị nói với em nhiều lần như vậy rồi đấy, em vẫn nghe lời chị, nhưng không biết rằng cách nào bây giờ.

Làm sao mà hiểu Lan thêm được nữa.

Trâm thở dài. Hải giục:

– Thôi, chị xem thư đi rồi ăn cơm. Mẹ ở bên bác Cả chắc cũng sắp về bây giờ.

Trước khi vào phòng riêng. Trâm còn quay lại:

– Em có định ngày nào vào Sài Gòn không?

Hải lắc đầu, vẻ chán nản hiện rõ trên nét mặt:

– Không! Mưa lạnh mùa xuân ở đây thú hơn. Và lại em còn phải chích thêm vài thứ thuốc nữa cho khỏe hẳn. Mà... chưa biết chừng, em ở lại đây còn khoái hơn là vào Sài Gòn để nghe ông bố nhà mình suốt ngày bàn chuyện làm báo chết đói.

– Chắc ba mong Hải lắm.

Hải nhún vai:

– Ba biết là em vẫn còn ốm, không bao giờ khỏi cũng nên. Chính ba bắt em về đây.

Trâm muốn khóc, nàng cúi đầu, lùi lũi đi vào phòng riêng. Nước mắt chảy quanh mi, chỉ một cái chớp mắt là tràn ra ướt má. Gieo mình xuống giường, bàn tay Trâm đặt lên nút điện đèn ngủ. Ánh sáng màu tím hắt lên làm tối cả đôi mắt ướt. Trâm xoay nghiêng người bóc thư. Nàng nghĩ đến lá thư lần trước của “chàng”. Hơn một năm trời quen biết nhau qua thư từ, chưa một lần “chàng” nói yêu Trâm. Nhưng trước một chuyến đi xa, chàng đã thú thật tình yêu ấy với Trâm – một cô gái không hề biết mặt – Hình như những người con trai đều

thích lợi dụng những chuyến đi xa để tỏ tình, coi như một cơ hội tốt.

Ý nghĩ ấy khiến Trâm mỉm cười. Nàng lần lần nhớ đến mấy câu chàng viết:

“Tôi hy vọng khi trở về lá thư của em đã nằm đợi sẵn tôi trên một góc bàn, lá thư mang em đến cho tôi... Tôi sẽ đợi em như chưa từng chờ đợi ai trong cuộc đời lâu dài và tha thiết đến như thế.

Nếu thiếu những lá thư màu xanh của em thì cuộc đời không còn thi sỹ. Và mai sau tôi biết lấy gì để nói về kỷ niệm ngày xưa! Trâm ơi! Em hãy viết cho tôi”.

Đọc những hàng chữ ấy Trâm đã không tránh khỏi cảm động. Anh chàng họa sỹ trẻ tuổi ấy còn có cả một tâm hồn thi sỹ. Thơ chàng không điêu luyện nhưng

chân thành, niềm rung cảm. Nàng nhớ đến những câu dễ thương trong lá thư lần trước:

“Đường Nam Giao còn mưa không em.

Mây chiều nay còn ngưng bên thềm;

Heo may gió lạnh vào đôi mắt?

Em ơi, chiều nay tôi nhớ em?”

Bốn câu thơ ấy vừa đọc Trâm đã thuộc lòng. Giá bình thường như những lần khác thì Trâm đã lấy giấy bút trả lời ngay và tất nhiên nàng không quên khen thơ chàng hay không kém gì tranh vẽ. Nhưng lần này, đắn đo mãi, một tuần lễ sau Trâm mới viết trả lời “chàng”.

Trâm còn nhớ rõ ràng lá thư ngập ngừng ấy. Trâm biết sẽ làm “chàng”

buồn, buồn lắm. Dù trong lá thư Trâm đã cố không để lộ một thái độ nào khiến chàng thất vọng. Nhưng trả lời một lá thư tỏ tình cho một người con trai mà còn úp mở thì tránh làm sao được niềm đau thắm kín cho kẻ nhận thư. Vì vậy, lá thư ấy gửi đi rồi, hơn một tháng nay, Trâm sống trong băn khoăn, khắc khoải. Chính Trâm cũng không biết phải trả lời ra làm sao nữa. Nàng mong đợi thư chàng như tất cả những người con gái mong thư người yêu. Nhưng nàng chưa thể thú nhận rằng đã yêu chàng. Do đó nàng không còn biết làm sao hơn, không trả lời khác được. Nếu thật tình Trâm đã yêu chàng rồi thì cũng chưa chắc gì Trâm đã dám thú nhận. Trâm sợ rằng chàng sẽ tưởng Trâm xấu xí, Trâm lẳng mạn, Trâm yêu chàng cả từ trước khi chàng yêu Trâm. Trâm không hề muốn chàng sẽ tưởng tượng Trâm đẹp như

một hoa khôi miền Trung, như một cô đào chiếu bóng Mỹ mà chàng thường ca tụng. Trâm muốn chàng hình dung đúng mẫu người Trâm: không đẹp lắm, gầy và buồn. Trâm muốn chàng nuôi mãi cái hình ảnh ấy và nếu có yêu thì cũng yêu cái hình ảnh ấy, trong trắng đơn sơ như một điệu nhạc êm đềm đi liền bên cuộc sống. Qua những lá thư mang nhiều thương nhớ, Trâm hiểu nhiều lần chàng ngỏ ý kín đáo yêu nàng. Trâm chỉ bắt chuyện qua loa rồi cố tình không hiểu bằng cách quên đi. Tuy quên đi trong những lá thư trả lời, song Trâm lại có nhiều đêm đọc đến gần như thuộc lòng những hàng chữ ấm áp của chàng tỏ tình kín đáo với mình.

Trâm chỉ mới tiến đến đây, chưa bao giờ hỏi lại lòng mình xem đã yêu hay chưa.

Vì thế Trâm đã trả lời chàng có những đoạn như sau:

“Anh muốn rằng khi về, Trâm sẽ chờ đợi anh trong một góc bàn ư? Anh ơi! Trâm sợ lắm. Sợ chìm sau những hộp màu bên giá vẽ, sợ xấu hơn những bức họa giai nhân của anh đã từng làm rung động bao nhiêu khách yêu tranh.

Sao anh không yêu Trâm như yêu một bức họa, không thương Trâm như thương một màu vàng nhạt trên bức tranh buổi sớm? Sao anh không đối với Trâm như một người em muôn đời nhỏ bé của anh. Nói như thế không phải là Trâm không thương anh, không quý mến anh. Dù bây giờ hay là bao giờ, Trâm cũng chỉ quý mến có anh – một mình anh – Nhưng là người anh trai mà Trâm biết lúc nào cũng thương yêu cô em gái. Trâm chưa hề một lần hỏi lại

lòng mình xem tình thương yêu ấy có xê dịch ít nhiều không. Đồng ý với anh rằng có thể có xê- dịch, song anh ơi! Trâm chưa hề hay biết. Có lẽ từ hôm nay trở đi Trâm sẽ chịu ý anh để hỏi lại lòng mình. Trâm chỉ biết vẳng thư anh Trâm nhớ, nghe anh buồn Trâm buồn. Sự cảm thông sâu sắc đó chưa hẳn là tình yêu. Trâm sợ anh lắm. Trâm cũng lắm rồi hồi hận về sau.

Vậy hôm nay, Trâm tự biết không nên trả lời vội vàng câu hỏi của anh!

★

Lá thư ấy của Trâm đến với Huấn vào một buổi chiều khi anh vừa chân ướt chân ráo từ phi trường về nhà. Trong tất cả những lá thư gửi đến, lẽ dĩ nhiên

Huấn chọn lá thư của Trâm xem trước tiên.

Huấn không buồn vì lá thư của Trâm, anh nghĩ rằng những cô gái miền Trung kín đáo lắm, khó có thể biết tâm tình họ trong lá thư thứ nhất. Huấn định sẽ viết thêm nhiều, thật nhiều cho Trâm vào lá thư sau. Trong thời gian một tháng trời ở Nhật, Huấn cũng có viết cho Trâm, song anh lại không胆子 động gì đến “chuyện ấy” cả. Huấn ngồi thật lâu với lá thư dày để trước mặt. Hàng chữ nghiêng nghiêng thon mềm quen thuộc như đang thì thầm nói chuyện với anh sau bao ngày xa vắng. Từ hơn một năm quen biết Trâm qua thư từ, chưa lần nào Huấn đi xa và lâu bằng lần này. Sự nhớ nhung thư Trâm tha thiết khiến Huấn biết rằng anh đã yêu Trâm rất chân thành. Tâm hồn người con trai hai mươi

ấy đang lao đao như say sóng. Say sóng trong một đại dương mở ra từng bùng giữa một khung trời nắng đẹp.

Huấn đưa mắt lơ đãng nhìn lên những bức họa treo lộn xộn đầy tường. Mắt anh dừng lại trước một bức mà anh đã dùng thật nhiều màu tím. Mây tím, áo tím, hoa tím lồng trong một chiếc khung đơn sơ màu trắng. Bức họa ấy Huấn đã vẽ cho Trâm từ năm tháng trước đây, nhưng không bao giờ gửi đi, anh muốn giữ lại mãi cái hình ảnh đầu tiên anh nghĩ về Trâm và anh đã tạo nên nó. Thực tình Huấn không bằng lòng với óc tưởng tượng của anh về Trâm và thêm một điều nữa là anh chưa từng đến Huế, nên anh không biết phải vẽ khuôn mặt Trâm thế nào cho đúng. Vì vậy, Huấn chỉ vẽ “tượng trưng” với những đường nét thanh thoát, mềm yếu, những màu

sắc tha thiết, kín đáo mà Huấn thường si mê. Đã có nhiều lần Huấn ngồi hàng giờ trước bức họa ấy, suy tính sửa chữa một vài đường nét, nhưng rồi không bao giờ anh sửa chữa gì thêm nữa cả. Đôi lúc Huấn cũng ngõ ngàng giật mình và bỗng thấy cái cử chỉ đó của mình có vẻ ngớ ngẩn, lắm cảm thế nào! Những lúc ấy Huấn vùng dậy như một cái lò so, vặn phono cho nhạc kêu âm ỉ để trốn không phải suy nghĩ vẩn vơ.

Huấn mỉm cười, đứng dậy mở rộng cánh cửa sổ bên giường. Ánh nắng buổi chiều ủa vào phòng hắt lên sàn nhà một khuôn chữ nhật dài chói chang. Huấn nhìn ra ngoài đường phố. Sài Gòn tấp nập trong một giờ tan sở. Huấn nghĩ đến Tuyết, cô bạn gái của anh có cuộc sống tự do phóng đảng y hệt cuộc sống của những tài tử màn bạc. “Chắc giờ

này Tuyết cũng đã đi làm về”. Trong tất cả những người bạn trai, Huấn là người được cảm tình của Tuyết nhiều nhất. Tuyết thích một gã trai khỏe mạnh, đẹp trai, ăn nói duyên dáng và nhất là có thể đương đầu với nàng trong những bản “bíp-bốp” cuồng nhiệt. Huấn có đủ những điều kiện đó, ngoài ra anh còn là một họa sĩ trẻ được nhiều người mến chuộng. Đối với Tuyết, Huấn đúng là một người trai lý tưởng điển hình.

Huấn có cảm tình với Tuyết, thích đi chơi với Tuyết, nhưng thực tình anh không bao giờ nghĩ rằng mình yêu Tuyết được cả. Huấn nhận định rõ rằng Tuyết chỉ có thể là bạn, đi chơi với nhau suốt những quãng thì giờ thừa không chán, nhưng nếu kẻ nào yêu Tuyết thì khó có thể tìm thấy hạnh phúc ở nàng. Do đó Huấn đối với Tuyết thẳng thắn – vì thật

tâm, Huấn cũng không thấy cái rung động kỳ lạ của những người yêu nhau mỗi lần ở bên Tuyết hoặc ôm gọn Tuyết trong đôi cánh tay đi theo một điệu Slow êm đềm — Huấn coi Tuyết như một người bạn thân, không hơn không kém. Còn Tuyết thì Huấn không dám chắc rằng Tuyết say mê mình. Tuyết “ga-lăng” kinh khủng, “ga-lăng” với tất cả những gã đẹp trai, duyên dáng và có ít nhiều địa vị. Nhưng dù sao thì Tuyết cũng tỏ ra kính trọng Huấn hơn tất cả. Chưa bao giờ Tuyết cho Huấn “leo cây” như nhiều vụ Tuyết đã cho những anh chàng hào hoa khác leo cây. Chơi với Tuyết như vậy, tự ái của Huấn cũng được vượt ve và do đó Huấn càng cảm thấy mến Tuyết hơn. Đối với Huấn, Tuyết lại còn tỏ ra ngoan ngoãn, dễ bảo – Trừ khi Tuyết bốc đồng quá xá thì không kể, những lúc ấy Tuyết cóc cần bất cứ một thứ gì trên “cái cõi

đời lộn xộn và tâm thương này”. Những lúc ấy Tuyết giống hệt một con mèo rừng hung dữ, nàng có thể khóc gào lên hay... nhảy ùm xuống bất cứ một cái thác nước nào trên thế giới này. Những hành động chứa đầy tính chất man dại và bi thiết đó khiến Tuyết chỉ còn có vẻ đáng thương hơn là đáng giận.

Huấn nghĩ đến Tuyết như thường nghĩ đến một người bạn có nhiều đức tính kỳ quái, thương cũng có, nhớ cũng có, mà... buồn cũng có. Thực ra Tuyết rất đẹp. Huấn và bọn bạn bè Huấn cũng đều công nhận như thế. Tuyết mặc áo dài thì vẻ đẹp ấy hơi khiêm sa; mặc “đầm” thì nàng có vẻ đẹp ngộ nghĩnh, trong sáng. Thỉnh thoảng chơi đùa, Tuyết lại còn mặc “cao bồi” hoặc vận áo tầu dài. Người Tuyết lúc nào cũng toát ra một sức hấp dẫn kỳ diệu. Dáng người tròn

lần, cặp chân dài, đôi mắt lúc nào cũng ướt và mở to khiến nàng có một biểu hiện rõ ràng nhất về tuổi trẻ. Thoạt nhìn có thể mê ngay được. Có những chàng trai đã tán tụng đôi mắt nàng như đôi mắt của Sandra-Dee, nụ cười nàng như một nụ cười của Christine-Carère và sự hấp dẫn ấy có thể ví như sự hấp dẫn của Mylène-Demongeot.

Duy chỉ có Huấn, chưa lần nào chàng khen Tuyết, chưa lần nào chàng có một câu nói “nịnh đầm” của những người con trai biết chịu đàn bà, và biết rõ tâm lý đàn bà.

★

Buổi chiều hôm ấy Huấn ngủ quên đi trong một giấc mơ dịu dàng. Anh còn đang nằm lơ mơ để nghĩ đến những hình ảnh chập chờn vừa qua thì có tiếng

gỗ của khiến anh mở choàng mắt. Anh chưa chịu lên tiếng vội, tiếng gõ của tiếp tục mạnh hơn, lúc ấy Huấn mới âm ừ hỏi vọng ra:

– Ai đấy?

– Tuyết đây! Gớm ngủ kỹ nhỉ! Về bao giờ thế mà nằm lì ở đây. Ốm hay sao?

Cánh cửa mở tung ra, mái tóc xoăn của Tuyết theo ánh sáng mờ mờ ủa vào phòng.

– Trời ơi! sao tối tăm thế này, anh? Bật đèn lên một chút có được không?

Hình như chân Tuyết đá vào chiếc va-li để giữa nhà, Huấn cười khúc khích:

– Đứng yên đấy, tiến lên một bước là cạm bẫy chẳng đây.

Tuyết cùng cười, nàng không dợi

Huấn bật đèn, tự nàng lần đến phía “công tắc”. Ánh đèn néon chói lòa, Tuyết kêu lên:

– Chà! Anh lộn xộn dữ.

Huấn choàng chiếc áo sơ-mi rồi đẩy chiếc ghế gỗ cho Tuyết:

– Mới về hồi chiều, mệt quá nên chưa sửa soạn gì được cả. Có quà cho Tuyết đấy!

Đôi mắt Tuyết long lanh, vẻ reo vui như một đứa em gái nhỏ:

– Gì đó anh?

– Đợi đấy đi rồi sẽ biết.

Giọng Tuyết nhí nhảnh:

– Làm người ta chờ đợi cho nó “hấp dẫn” phải không. Tuyết ghét cái gì phải chờ đợi.

– Nhưng anh thích.

Tuyết nhún vai quay đi. Trong khi ấy’ Huấn đang lục va-li thì Tuyết nhìn thấy lá thư của Trâm còn để trên bàn kê dưới chiếc gạt tàn thuốc lá. Nàng liếc rất nhanh vài dòng rồi làm bộ tự nhiên reo lên:

– Á... à! Lại có thư của người em xứ Huế thế này thì anh ở nhà là phải.

Huấn mỉm cười:

– Cấm xem đấy nghe không.

– Mới xem có vài câu thôi. Những cô em xứ Huế viết thư “ra ri” lắm. Nghe thơ và tiểu thuyết... chịu không nổi. Chẳng trách các anh cứ lao vào mê điều mê đứng.

Huấn mang ra đưa cho Tuyết một cái hộp nhỏ bọc nhung:

– Xin miễn bàn đến chuyện ấy. Đừng lái xe vận– tải vào đời tư của người ta.

Tuyết đỡ chiếc hộp, nàng cười bằng đôi mắt hóm hỉnh:

– Thế không mua cho người em miễn Trung cái gì à? Chắc phải đẹp hơn cái này chứ!

Huấn hấp háy con mắt:

– Đẹp hơn thì chưa chắc nhưng tất nhiên là phải có. Đố đoán được đấy.

Tuyết bung miệng cười trước khi nói:

– Cái nhẫn ...

– Bậy nào. Đừng nói ầu, người em ... văn nghệ mà lỵ!

Tuyết lại càng cười lớn hơn:

– Cho tôi xin “cái văn nghệ” của nhà các anh đi, không dám tin vội đấy.

Huấn cười nhẹ:

– Tuyết không tin từ lâu rồi chứ, có phải bây giờ đâu.

Bàn tay Tuyết mở chiếc hộp đỏ, một chiếc vòng cổ phản chiếu ánh đèn sáng loáng. Tuyết reo như một đứa trẻ:

– Đẹp quá! Tuyết vẫn chịu là anh có “gu” lắm kia mà. Tuyết đang mê một chiếc vòng như thế này.

Và Tuyết ướm thử sợi giây lên cổ, nàng đứng bật dậy soi bóng mình trong tủ gương:

– Thế này mà đi với bộ áo dài màu tím của Tuyết thì tuyệt. Vào “ban”, thiên hạ cứ là ... khóc thét lên.

Huấn lảng vào phòng trong thay quần áo cho Tuyết được tự do. Một lát, anh nói với ra:

– Tuyết mà cũng mặc màu tím kia à?

Ngập ngừng một giây, Tuyết nhí nhảnh:

– Chứ sao... anh ưa màu tím lắm kia mà. Tuyết vừa chọn được màu áo giống hết màu bức tranh trên kia của anh.

Huấn bùng miệng để khỏi bật ra tiếng cười. Chẳng lẽ anh lại nói phăng ngay ra rằng bức họa ấy là anh vẽ cho Trâm, anh đã nghĩ đến màu áo tím của Trâm giữa khung trời miền Trung ở một hoàng hôn nhiều mây tím.

Thấy Huấn yên lặng, Tuyết nói tiếp:

– Theo ý anh thì Tuyết mặc màu tím có được không hả anh?

Một tiếng cười ngẩn của Huấn vọng ra:

– Được lắm chứ, Tuyết mặc màu nào chẳng đẹp. Tuyết mặc áo... không màu cũng vẫn đẹp như thường.

Tuyết sung sướng lắm, nhưng nàng làm bộ e thẹn hét lên:

– Anh chỉ nhìn! Trời ơi! Sao tất cả những cô gái đẹp ưa nhìn trên cõi đời này không “hốt” anh đi, cứ để anh “ca” mãi những bài ca cũ rích ấy không biết.

Huấn cười khanh khách, không trả lời. Một lát sau anh trở ra với bộ quần áo mới là thẳng nếp, mái tóc hơi quăn được chải lại tử tế. Huấn có cái vẻ điển trai của những chàng thanh niên lịch duyệt nhưng khôn khéo, nhũn nhặn. Cái đẹp có những điểm trùng hợp với Anthony

Perkins. Vì lẽ đó nên Huấn rất được cảm tình của phái yếu, nhất là những cô con gái thích đi dancing, khoái đi phòng trà và nhất là thích lượn lấy đẹp vài vòng trên đường Catinat, Bonard những buổi chiều đông như hội chợ.

Ngay chính Tuyết cũng bị cái vẻ điển trai ấy chinh phục. Nàng nhìn Huấn với cái nhìn đầy thiện cảm rồi mủm mỉm cười:

– Người em miến Trung của anh tiến triển tới cái thế giới nào rồi?

Huấn nhún vai, thắt chiếc cravate lên cổ và trả lời lửng lơ:

– Không đi đến đâu cả. Tại sao Tuyết lại cứ bắt anh phải đi đến nơi là thế nào?

Tuyết bĩu môi:

– Ai dám bắt anh. Hỏi thăm thế thôi đấy chứ!

Huấn mim môi quay đi. Anh hiểu lơ mờ tại sao Tuyết lại hay căn vặn dò hỏi anh về Trâm. Sự xét đoán ấy làm Huấn thoáng một chút kiêu hãnh. Anh đùa một câu khá bạo:

– Cũng có nhiều đứa hỏi thăm là giữa anh và Tuyết đi đến đâu rồi. Không đi đến đâu cả, thì chuyện của anh và Trâm cũng vậy.

Đôi gò má Tuyết hồng lên, nàng ngượng ngùng trong niềm vui nao nao, đôi mắt chớp mau, xoay người về phía khác và nói rất nhanh, rất nhỏ đủ cho Huấn nghe thấy:

– Đến hay không là ở anh tất cả.

Nghe câu ấy Huấn đứng ngay người

ra, anh nhìn vào mái tóc Tuyết và chiếc lưng tròn, chiếc áo dài bó sát làm nổi bật thêm người thật hấp dẫn. Vừa lúc ấy Tuyết cũng quay lại. Bốn con mắt gặp nhau bối rối, Huấn cúi xuống nút cravate, anh nói vội một câu không suy nghĩ nên có vẻ ... lạc đề:

– Tối nay chúng mình đi chơi đâu cho nó hào hứng một chút nhỉ. Sài Gòn có gì lạ không?

Tuyết đặt chiếc hộp vào ví tay, nàng thở dài rất nhẹ rồi lắc đầu:

– Không có gì lạ cả, một là chui vào xi-nê giết thì giờ, hai là đi “sốt” cho bớt buồn chân buồn tay. Anh muốn đi nơi nào cũng được.

Bỗng dưng, Huấn lại cảm thấy Tuyết ngoan ngoãn quá trong câu nói ấy. Anh

soi bóng mình trong gương thấy có bóng Tuyết đứng bên cạnh, nàng đứng ngiênên nên trông xa tưởng như nàng đang dụi đầu vào vai áo anh... Và, cũng trong một giây phút thoáng qua, Huấn tưởng tượng hình ảnh của Tuyết là Trâm, Trâm đang đứng bên anh, trong căn phòng ấm cúng này. Đó là bóng dáng những giấc mơ ngắn của Huấn trong những buổi chiều buồn hoặc những đêm thao thức khó ngủ. Cứ loay hoay với những hình ảnh xa gần ấy, Huấn xoay mãi nút cravate mà không biết.

Mãi đến khi tiếng Tuyết vọng lên:

– Độ này anh chịu khó làm dáng thế? Những người nuôi nhiều hy vọng có khác!

Lúc ấy Huấn mới ngượng ngập buông tay xuống, ấp úng:

– Tại đang nghĩ đến chỗ đi ăn bây giờ. Nên đi ăn ở đâu hả Tuyết?

– Đâu cũng được. Vào An Đông ăn cơm gà vừa rẻ vừa ngon.

Hai người đi ra ngoài phố. Chiếc Vedette cũ của Huấn rú lên òng ọc, bò đi ịch ạch trên con đường tối vắng. Hai người ngồi im, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng, nhưng thật tình Huấn thấy thiếu chuyện nói. Đi được một đoạn dài, Tuyết như vừa nhớ ra chuyện gì, nàng hỏi Huấn, mắt vẫn lơ đãng nhìn ra quãng đường trước mặt:

– Anh được nghỉ mấy hôm?

– Một tuần lễ đúng.

Một giây ngập ngừng trôi qua, tiếng Tuyết cười ngắn:

– Có định đi Huế thăm con đường Nam Giao không?

Bị hỏi một câu bất ngờ Huấn nhún nhún cười nhạt, anh liếc Tuyết thật nhanh rồi hỏi một câu... thú nhận:

– Sao Tuyết biết dự định ấy của anh?

Đôi lông mày Tuyết nhướng lên:

– Tại có người nói với Tuyết rằng anh tha thiết đi Huế lắm. Ở Nhật về thế nào anh cũng để dành tiền mua vé máy bay đi Huế. Có phải thế không?

Vẻ mặt Huấn rần rần, anh không trả lời mà hỏi lại một câu khác:

– Thăng Long nói với Tuyết phải không?

Tuyết cười bí mật:

– Ai nói đâu có quan hệ bằng... bằng... Tuyết biết chuyện đó. Thế anh nhất định đi Huế đấy à?

Huấn yên lặng một phút rồi lắc đầu:

– Thật ra cũng chẳng có gì quan hệ cả. Anh muốn đi Huế vì cái tính thích giang hồ vặt của anh, thế thôi.

– Chứ không phải vì... nàng Trâm?

– Một phần.

– Tưởng là tất cả chứ?

Huấn vòng xe vào chợ An Đông, đậu lại trước một quán cơm tấp nập khách khứa ngồi đầy cả ngoài hiên, mấy chú Tàu bụng bự đang chặt thịt gà côm cốp gây thành một âm điệu... đúng hệt là Tàu Chợ Lớn. Tuyết mở cửa xe bước xuống, nàng đi bên Huấn ngoan như một cô nhân tình bé.

Câu chuyện bị ngắt quãng chừng hơn mười phút sau thì Huấn trở lại chuyện cũ:

– Anh không đi Huế nữa Tuyết ạ!

Tuyết dùng dũa, đôi mắt tròn ngược lên nhìn Huấn đắm đắm tỏ vẻ chưa tin và chờ đợi lời Huấn giải thích. Trong sự chờ đợi ấy như mang sẵn một ý nghĩ... chiến thắng. Nhưng Huấn lại thản nhiên ăn uống, lưng khùng như không muốn giải thích thêm. Cái thái độ đó khiến Tuyết càng tin rằng nàng đã giữ được chân Huấn lại. Tuyết thấy lòng rộn lên một niềm vui man mác. Nàng nghĩ: “Có lẽ anh chàng vừa bị... một chuyện nào buồn về Trâm chẳng hay là sau một tháng đi xa anh chàng trở về gặp mình mới biết là... có nhiều thiện cảm với mình. Bọn con trai hay vớ vẩn thế lắm”. Chính vì cái xét đoán đó mà Tuyết ngồi

yên, nàng không muốn tỏ vẻ sung sướng trong khi người khác đang buồn hay đang có một chuyện quan hệ chưa tiện nói – Đúng rồi, nếu có tỏ tình chẳng nữa thì không ai tỏ tình trong lúc đang ăn uống nhồm nhoàm như thế này bao giờ – Tuyết cúi đầu, tiếp tục ăn, nhưng thực ra Tuyết thấy no ứ lên rồi, không muốn ăn uống gì hết nữa. Bảy giờ nàng đang muốn được cùng Huấn đi chơi trên con đường dài lối đi Thủ Đức hay đường tới Mỹ Tho êm vắng. Hai người ngồi bên nhau trong cái khung cảnh thơ mộng ấy và rồi Huấn sẽ nói:

– Anh không đi Huế nữa, vì em, vì anh yêu em.

Tuyết sẽ làm gì nhỉ? Tuyết sẽ im lặng, ngồi sát vào Huấn hơn... Nghĩ đến đây, Tuyết thấy người nàng nóng bừng lên, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng ngược

lên nhìn Huấn rất nhanh.

Huấn bắt gặp cái nhìn ấy, anh cất giọng êm và ... đầy thân yêu:

– Tuyết ăn đi chứ, hay là không ăn được thì chúng mình đi kiếm món khác vậy.

Tuyết cảm động đến run người, nàng luống cuống trả lời hấp tấp:

– Không, à không... Tuyết vẫn ăn đấy chứ, ngon nữa kia anh ạ... Chưa bao giờ Tuyết ăn ngon miệng như hôm nay.

Huấn cười. Cái cười bình dị ấy mà bỗng nhiên Tuyết lại cảm thấy êm ái lạ lùng, êm hơn cả một cử chỉ ve vuốt. Nàng chớp mắt mau như muốn trốn. Sở dĩ nàng muốn trốn là để giữ mãi cái ý nghĩ Huấn đang đuổi theo.

Tuyết đã mang theo trong lòng niềm vui nao nao, nổi xao xuyến bồng bồng với những ý tưởng bức rức nửa vời đó trong suốt bữa ăn. Thỉnh thoảng nàng đưa mắt nhìn Huấn rất nhanh rồi lại cúi gằm xuống bàn. Cái nhìn và giọng nói của Tuyết đã mất hết vẻ tự nhiên thường ngày.

Có lẽ Huấn vô tình không nhận thấy điều đó nên khi đứng dậy, anh vẫn làm cái cử chỉ lịch sự của hàng mấy trăm triệu thanh niên trên thế giới đều làm là kéo ghế và đỡ Tuyết đứng lên.

Tuyết sung sướng như một đứa trẻ thơ, đôi mắt ướt long lanh, gò má ửng hồng. Vừa bước lên xe, nàng thủ thủ với Huấn như người yêu:

– Anh ạ, Tuyết không muốn đi nhảy mà cũng không muốn đi ciné chiều nay.

Anh đưa Tuyết đi chơi mát đi, Tuyết muốn được nghe anh nói chuyện... về về chuyến đi của anh. Chắc là có nhiều cái thú vị lắm.

Lẽ tự nhiên Huấn phải chịu Tuyết không những vì lịch sự mà còn vì cái tâm lý thông thường của tất cả những chàng trai trẻ sau một chuyến đi ngoại quốc muốn được “ba hoa con chích chòe” về những cái mới lạ của nước người với bất cứ ai. Do đó, Huấn vui vẻ nhận lời ngay:

– Xin chịu ý Tuyết.

Tuyết ngả người ra nệm xe, đôi mắt khép lại lim dim. Chiếc Vedette tiến về phía ngoại ô thành phố, gió lùa vào mát rượi. Con đường đêm vắng lặng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe đậu trong bóng tối bên lề đường mang những cặp nhân tình thêm yên tĩnh và đêm tối.

Một lát, xe đến Phú Lâm, Tuyết cất tiếng yếu đuối nói như trong một giấc mơ:

– Anh dừng lại đây đi rồi kể chuyện cho Tuyết nghe với chứ.

Huấn vòng xe lại và đậu sát lề đường, anh mở rộng cánh cửa cho gió lùa vào rồi quay sang Tuyết; tiếng anh đều đều kể lại chuyến viễn du vừa qua, ngay từ phút đặt chân xuống phi trường nước Nhật. Trong khi ấy thì Tuyết vẫn dựa lưng vào nệm xe, nàng nhìn sâu vào đêm tối. Thực tình, Tuyết không nghe thấy Huấn nói gì cả hay nói đúng ra Tuyết có muốn nghe Huấn nói về chuyện ấy đâu. Sở dĩ Tuyết phải nghe là vì Tuyết muốn chờ đợi, chờ đợi để cho Huấn một cơ hội... nói với Tuyết... những gì muốn nói...

Nhưng chờ đợi lâu quá rồi mà Huấn vẫn nói về chuyến đi của mình, thỉnh thoảng chàng ngừng lại nhìn Tuyết mỉm cười... Những lúc ấy tim Tuyết như muốn ngừng đập, nàng đã tưởng... Huấn dành lấy cơ hội ấy để nói với nàng:

– Tuyết! Tuyết ơi! Anh không đi Huế nữa vì ai em có biết không? Vì em! Vì em!

Người Tuyết run lên trong một cảm giác say mê, ngượng ngập đến tê dại. Nhưng giây phút ấy qua đi rất nhanh khi tiếng Huấn lại cất lên đều đều mang nhịp điệu câu chuyện gần như nhạt nhẽo và buồn nản. Tuyết lại đành chịu đựng, một vài lần nàng thở rất nhẹ để tỏ thái độ phản đối, nhưng rồi Tuyết lại cảm thấy cái cử chỉ ấy của mình có vẻ thiếu lễ độ nên nàng lại và tươi cười "chịu chuyện" Huấn.

Hơn một giờ đồng hồ trôi qua, yên lặng và thơ mộng như thế giới này chỉ dành riêng cho hai người, gió mỗi lúc một lạnh và mỗi lúc... không biết Tuyết hay Huấn đã cố ý xích lại gần nhau hơn.

Người Huấn nóng ran lên trong một cảm giác nửa ngây ngất nửa ngượng ngùng. Anh còn cảm thấy hình như có một cái gì.... vô lý nữa. Do đó Huấn chỉ ngồi cứng người, đôi mắt bối rối khi thì nhìn Tuyết khi thì ngó ra ngoài cửa xe. Huấn muốn tìm một câu hỏi nào thật tự nhiên để phá tan bầu không khí kỳ khôi này đi, nhưng sao đầu óc Huấn trống rỗng, anh không hỏi được câu nào cả. Huấn đang định buông tay ra thì bàn tay Tuyết đã đặt nhẹ lên tay anh, mái tóc nàng dụi trên vai anh và... nhịp thở của Tuyết không đều nữa, tiếng Tuyết lặc đi như một tiếng rên yếu đuối:

Anh đi lâu về... Tuyết nhớ anh quá, anh.. anh có biết không?

Khuôn mặt Tuyết nghiêng– nghiêng, gò má trắng xanh trong bóng tối mờ ảo.

Hơi thở của Tuyết dồn dập ... chờ đợi...

Huấn khép chặt cánh tay lại trong một cử chỉ hết sức vô ý thức. Chính Huấn cũng không hiểu tại sao mình đã hành động như vậy. Vì lòng tham ư hay là vì lòng thương hay là vì ... vì bản năng chiếm đoạt của tất cả những người con trai thường có??? Huấn không biết nữa. Anh cúi sát xuống mái tóc Tuyết, anh nói mấy tiếng gần như lạc lõng vô nghĩa:

– Anh biết! Tuyết ạ, anh biết ...

Tuyết thở mạnh, chúi hẳn đầu vào ngực áo Huấn, cái cử chỉ ngổ ỷ trao gửi

tất cả cho người yêu:

– Anh . . . anh tệ lắm. Anh đối với em
... thế nào ấy. Bao nhiêu lâu nay anh...
anh...

Huấn chột búng tỉnh, anh bỗng hồi
hận và cảm thấy cần phải lợi dụng ngay
câu nói này để trả lời:

– Lúc nào anh cũng quý mến Tuyết,
lúc nào anh cũng thương yêu Tuyết
như... một người bạn thân yêu nhất của
anh.

Tuyết lắc đầu, tiếng nàng chìm
xuống:

– Không! Tuyết muốn biết, anh
nghĩ... về Tuyết như thế nào?

Huấn chớp mắt thật mau, anh thấy
cần phải khôn ngoan hơn vì không ai

có thể làm mất lòng một người đẹp, dù người ấy chỉ có nghĩa là một người bạn. Huấn nói trên mái tóc Tuyết, tiếng anh ngập ngừng như thận trọng từng lời từng tiếng:

– Bao giờ anh cũng đối với Tuyết như trước kia chứ có gì thay đổi đâu, Tuyết đừng tưởng vì chuyện này, chuyện khác mà anh xa Tuyết. Tuyết nên hiểu anh. Hay là anh đã làm gì để Tuyết buồn đấy? Tuyết có thể nói thẳng cho anh nghe được không?

Tuyết uể oải ngồi thẳng dậy, nàng cười nhẹ đưa tay vuốt lại mái tóc rối:

– Anh nói “chuyện này chuyện khác” là có ý gì đấy hả anh?

Huấn cũng kéo tay về, anh nói thẳng ý nghĩ của mình:

– Nghĩa là anh sợ Tuyết hiểu lầm rằng, anh có Trâm rồi nên quên Tuyết.

Tuyết cười hiền lành, nét cười thú nhận. Nàng đã đủ can đảm để nói thẳng ra trước mặt Huấn những câu mà nàng tưởng không bao giờ nói được:

– Anh nghĩ đúng đấy. Tuyết không thích có thêm một người nữa xen vào cuộc sống của anh, Tuyết ích kỷ lắm, vô lý nữa, phải không anh? Nhưng đấy là sự thật. Tuyết cũng không biết tại sao Tuyết lại vô lý được đến như thế, trong khi anh không phải là... của riêng Tuyết,

Nói rồi Tuyết cười thành tiếng. Về bên lén ban đầu tan biến hẳn nhường cho nét nhí nhảnh bạo dạn, Huấn không thể ngờ được rằng Tuyết lại dám nói với anh những lời lẽ thành thật đến như thế. Anh ngùi ngùi cảm động, tình thương

mến Tuyết càng nhiều hơn. Anh nói một câu để làm vui lòng Tuyết:

– Đối với Trâm, anh chỉ là một người bạn liên lạc qua thư từ thôi. Dù sao Tuyết đối với anh cũng thân hơn Trâm.

Tuyết đẩy nốt chiếc của xe bên cạnh, nàng hóm hỉnh nheo mắt nhìn Huấn:

– Anh nói thật đấy chứ?

Huấn cười nhạt:

– Sao lại phải nói dối?

Tuyết nhảy xuống đường:

– Thế anh không biết rằng người đàn ông nào cũng thích nói dối đàn bà hay sao. Đôi khi họ nói dối không để làm gì cả mà vẫn cứ thích nói dối như thường.

Huấn cười khanh khách, anh bật

lửa châm thuốc hút rồi bước xuống theo Tuyết. Rất tự nhiên anh cầm lấy bàn tay nàng đi sóng đôi trên cỏ:

– Anh chưa thấy cô con gái nào thông minh như em đấy. Anh xin chịu thua.

Tuyết vung nhẹ tay Huấn, giọng nàng trong sáng:

– Cảm ơn anh đã quá khen. Thực ra cô con gái nào cũng thông minh như thế cả, nghĩa là họ hiểu như em, họ biết như em, có điều họ không nói ra mà thôi.

– Thì ít nhất em cũng hơn người khác là dám nói ra.

Tuyết lắc đầu cười nhạt:

– Khó mà nói ai hơn ai kém cả. Đối với con gái chúng em, khác các anh

nhiều. Nói thẳng ra tất cả chưa chắc đã là khôn là giỏi mà yên lặng để dò xét, đề... chịu đựng chưa chắc đã là thua là kém đâu. Bởi vì chính con trai các anh mỗi người có một ý thích riêng biệt. Có những người không thích hay... đúng hơn là không chịu được loại... nói bừa đi như em. Họ lại thích loại hiền như đất, nói chỉ biết dạ và bảo chỉ biết vâng.

Huấn nắm chặt bàn tay Tuyết, anh nghĩ rằng Tuyết có ý nói trường hợp của anh với Trâm, Huấn lo lắng thả khói thuốc lá lên không.

Tuyết vẫn vùng vẫy tay như một đứa trẻ nhỏ. Nàng cố tỏ vẻ nhí nhảnh, cố làm ra vẻ mặt hồn nhiên để quên cái giây phút nóng bỏng ngồi với Huấn trên xe vừa qua. Bây giờ thì Tuyết bắt đầu hiểu rằng Huấn chỉ xử sự với nàng như một người thân, không hơn không kém. Nàng đã

dành cho Huấn một cơ hội mà Huấn vẫn thân nhiên, không lợi dụng cơ hội vì thật tình Huấn không tìm. Tuyết còn nhận rõ thấy vẻ ngổ ngàng của Huấn khi nàng ngả đầu vào vai áo anh. Tuyết nghĩ rằng có lẽ vì Trâm, vì tình yêu người con gái xa lạ ấy mà Huấn đã... tự kìm hãm được, Tuyết không chinh phục nổi Huấn nữa.

Tuyết không hề thù oán người con gái xa lạ kia, nàng chỉ tò mò muốn biết rõ cái lý do đã khiến nàng... không đến gần Huấn thêm được một chút nữa. Tuy “kẻ chiến bại” càng biết rõ lý do bao nhiêu càng đau đớn bấy nhiêu, nhưng ít kẻ chiến bại nào đã dám quên lãng nguyên nhân chiến bại. Tuyết thở dài thật nhẹ, nàng nhìn lên những vì sao nhấp nháy trên không, hôm nay thì nàng hiểu tại sao người ta vẫn thường nói là những vì

sao thốn thức giữa canh khuya. Huấn đi sát vào Tuyết hơn, giọng chàng ấm lại:

– Em đang nghĩ gì đấy hả Tuyết? Có phải những đêm vắng và êm đềm như thế này mình hay nghĩ về những kỷ niệm ngày xưa phải không? Nhất là cái không khi lạnh mạnh như thế này càng làm mình nhớ nhà quê.

Tuyết cắn môi dấu tiếng cười, nàng phụ họa thêm với Huấn:

– Vâng, em nhớ ngày xưa, những buổi đi chơi trên đường Hồ Tây với cậu mợ. Cũng khung trời này và cũng có... một ông sao sáng, hai ông sáng sao, ba ông sao sáng...

Nói rồi Tuyết cười khanh khách, tiếng cười như để che dấu tất cả nỗi buồn sâu kín mệnh mang. Huấn liếc nhìn Tuyết

rất nhanh, anh đọc được nét u hoài ấy trong ánh mắt long lanh của Tuyết phản chiếu ánh sáng u uất của những vì sao đêm nhỏ bé. Huấn cũng thấy lòng mình gợn lên một niềm thương mến bàng khuâng. Và trong một giây thoáng qua Huấn lại cảm thấy một bản khoản mơ hồ nổi lên ám ảnh:

– “Không biết mình cố tình chung thủy với Trâm như vậy có đúng hay không. Liệu mình có hối hận hay không?”

Huấn cúi đầu nghĩ đến một ngày nào đó Tuyết sẽ ngã vào vòng tay người khác và còn anh thì cô độc, mất cả tình yêu của Trâm. Biết đâu lúc ấy Huấn chẳng hối tiếc, cái cử chỉ của anh hôm nay chỉ là một thái độ ngu xuẩn, một thái độ hết sức ngớ ngẩn của những gã con trai vừa mới lớn. Biết đâu khi ấy Huấn mong muốn ước ao được những giây phút như

thế này mà không thể nào có nữa! Biết đâu!! Biết đâu...

Huấn kéo Tuyết vào sát mình thêm một chút, anh muốn dừng lại nâng cằm Tuyết lên nhìn thật lâu vào khuôn mặt mang nét buồn xa xôi đó để hiểu tường tận thêm rằng mình có yêu Tuyết thật hay không. Nhưng Huấn không dám đứng lại để làm cái cử chỉ đó. Huấn vẫn sợ rằng anh sẽ ngã vào đôi môi run rẩy, quyến rũ của Tuyết. Lúc ấy... tất cả đều đã quyết định xong, có nghĩ lại thì cũng đã muộn. Cứ phân vân như thế nên Huấn nắm thật chặt cánh tay Tuyết, hơi ấm của Tuyết truyền sang nóng cánh tay mà Huấn vẫn cứ lững thững đi. Tuyết yên lặng đi theo đà tay Huấn, nàng vẫn nhẫn nại chờ đợi. Một lát, Tuyết gỡ nhẹ tay Huấn khe khẽ kêu lên:

– Trời ơi! Anh làm đau tay Tuyết rồi đây này. Tuyết bắt đền anh đấy.

Huấn vội buông cánh tay Tuyết ra và ấp úng:

– Ô . . . ồ anh xin lỗi Tuyết . . . anh ...

Tuyết cười ranh mãnh, nheo một con mắt lại:

– Anh tưởng Tuyết là... cô Trâm thì nguy lắm.

Huấn thở ra thật nhẹ. Gió lộng làm mái tóc anh bông lên. Anh xoay chùm chìa khóa trong tay, anh muốn nói với một câu nào thật ý tứ, thật khôn- khéo để tỏ ra rằng anh cũng quý mến Tuyết không kém gì anh đã quý mến Trâm. Huấn không muốn lợi dụng những giây phút ở gần bên Tuyết để tưởng rằng ở

bên Trâm. Nếu có những hình ảnh ấy thoảng qua trong tâm hồn chỉ là những giây phút vô tình không thể cưỡng lại được. Huấn muốn nói cho Tuyết biết điều đó. Ngập ngừng mãi anh mới cất tiếng:

– Anh cho rằng đi bên Tuyết là một vinh dự rồi, anh không hề có ý nghĩ lấn lộn giữa người này và người kia.

Tuyết cười, nụ cười ấy dấu một ý nghĩ khó tin câu mình vừa nghe. Nàng khoanh tay trước ngực đôi mắt vẫn rời theo những vì sao thỏn thức trên những xóm làng mờ xa:

– Tuyết hỏi anh câu này nhé. . . Nhưng thôi. . . sợ ... anh cho là tò mò quá...

Huấn cười, vỗ nhẹ lên vai Tuyết:

– Tuyết thì tò mò dứt đuôi đi rồi còn phải “ngôn” gì nữa. Muốn hỏi gì cứ việc hỏi đi, anh sẵn sàng trả lời Tuyết tất cả.

Tuyết đưa một ngón tay lên môi, nàng cúi xuống nhìn gót giày dẫm trên sương đêm. Giọng Tuyết hiền và ngoan:

– Tuyết hỏi anh đừng câu nhé. Kể ra tò mò thế này thì hơi quá đấy, nhưng không hiểu tại sao... tại sao Tuyết... vẫn cứ thích hỏi anh những câu như thế.

Rồi Tuyết ngừng lại, nàng ngược lên nhìn Huấn rất nhanh:

– Và xin anh nhớ cho rằng chỉ với anh Tuyết mới dám hỏi thôi hay nói.. một cách khác là... đi sầm sầm vào đời tư người khác.

Tiếng cười trong trẻo của Tuyết vang lên. Giữa lúc ấy một chiếc xe hơi bật đèn

pha sáng chói từ đằng xa lướt qua. Một giọng đầm vọng ra:

– Vui vẻ nhé.

Tuyết không ngần ngại đưa tay lên vẫy lại và hét lên:

– Cảm ơn. Vui vẻ lắm...

Rồi Tuyết ôm lấy cánh tay Huấn cười khanh khách. Tiếng cười nhiều ngụ ý tình tứ, Huấn vuốt nhẹ mái tóc Tuyết:

– Em “ba gai” lắm. Anh thích.

Huấn bỏ lửng câu nói ở đấy rồi anh quay lại chuyện cũ:

– Thế nào, em quên câu hỏi rồi à? Rào đón mãi, hỏi gì thì cứ hỏi phăng ngay ra còn đắn đo mãi làm gì cho mệt.

Tuyết kéo Huấn trở lại phía đậu xe,

bằng một cử chỉ hết sức thân mật, nàng nhấm nhản gật đầu:

– Ừ thì nói, nhưng... Tuyết giao hẹn câu này. Anh phải long trọng hứa rằng sẽ nói thật với Tuyết cơ.

Nụ cười dễ dãi nở trên môi Huấn, anh giơ một bàn tay lên trời:

– Xin hứa sẽ nói thật...

– Tuyết muốn hỏi anh về Trâm.

– Về Trâm?

Tuyết gật đầu, hỏi lại:

– Anh sợ à?

Huấn bối rối ra mặt. Anh đá mạnh mũi giày làm tung những xác lá bên đường. Tiếng anh trang nghiêm:

– Sợ thì không sợ, nhưng không có

gì để nói cả. Bao nhiêu chuyện anh đã nói cả với Tuyết rồi.

Tuyết buông tay Huấn, nàng ranh mãnh chận ngang:

– Anh lại định giấu rồi phải không? Như vậy thì Tuyết xin cắt câu hỏi ở đây, không dám hỏi thêm.

Huấn cho tay vào túi quần tìm bao thuốc lá. Loay hoay mãi với chiếc bật lửa trên tay, Huấn không biết rằng có nên nói thật với Tuyết về chuyện anh với Trâm hay không. Nói thật thì được lợi gì và không nói thì... anh có ý định gì với Tuyết? Nói thật ư? Liệu có vì thế mà Tuyết xa anh hay không và điều quan hệ hơn cả là nếu Tuyết xa anh, anh có buồn không? Đàn ông thường hay tham lam, họ muốn giữ lại tất cả, dù chỉ là những mảnh tình vụn vặt, những mảnh tình

không hẳn đã là tình yêu. Nhưng ở đây Huấn lại muốn tỏ ra ít nhất một chút thẳng thắn với Tuyết, vì vậy anh rất có thể nói phăng ra việc anh yêu Trâm. Nói ra như thế cho Tuyết... khỏi phải băn khoăn về anh nữa.

Nghĩ thế, Huấn tìm cách vào đề:

– Tuyết này, nếu bây giờ giả thử anh yêu Trâm thật thì tình yêu ấy có phải là lãng mạn quá không. Yêu một người không hề biết mặt... quả là một chuyện vô lý phải không.

Tuyết đang cắn móng tay, nàng bỗng khúc khích cười:

– Không có gì là vô lý, không có gì là lãng mạn quá trong tình yêu cả. Đó là cái quyền tuyệt đối của anh.

– Anh vẫn thấy nó... có vẻ thế nào ấy.

Tuyết vẫn giữ cái vẻ mặt nhi nhảnh dễ thương ấy, nàng nhướn mắt hỏi lại:

– “Thế nào ấy” nghĩa là sao hả anh? Và như thế anh có ý thú nhận rồi chứ gì?

Huấn không đáp, lơ đãng thả khói thuốc lá lên không. Tuyết gật gù tiếp.

– Kể ra anh hơi dư máu nghệ sĩ đấy. Nhưng không sao cả.. Chuyện của anh và Trâm đẹp đấy. Sao lúc nãy anh cứ chối quanh?

– Anh có chối cái gì đâu. Thực ra... chuyện ấy vẫn chưa đi đến đâu cả, vẫn ở trong cái tình trạng... lằng nhằng...

– Nghe anh nói Tuyết chẳng hiểu gì cả. Tình yêu quả là bí mật thật.

Huấn im lặng nhìn tà áo Tuyết tung lên trước gió. Tuyết vẫn có cái dáng đi

khêu gợi và dễ yêu, hồn nhiên như một nàng thiếu nữ vô tư cắp sách đến trường những buổi sáng đẹp trời. Một tay Tuyết khoanh tròn trước ngực, một tay để lên cằm, có một ngón tay búp măng trắng nõn luồn giữa hai làn môi son đỏ thắm. Cái dáng điệu thật là bé bỏng, thật là duyên dáng dễ thương biết chừng nào.

Hút thêm một hơi thuốc lá nữa rồi Huấn cất giọng ngập ngừng.:

– Chuyện của anh và Trâm không có gì gọi là bí mật cả. Sự liên lạc vẫn đều đặn như thường lệ...

Tuyết giơ một tay lên tỏ ý phản đối:

– Tuyết ghét cái gì kêu là thường lệ. Về phương diện tình cảm, Tuyết “kỵ” nhất phải nghe ai nói đến những chuyện bốn phận, những chuyện thông thường

và Tuyết ngán nhất là cái nhịp điệu đều đều đến... buồn ngủ lên được. Ví dụ như cứ mỗi buổi chiều thử bảy chàng đến đón nàng đi coi chiếu bóng và đúng 9 giờ chàng phải đưa nàng về hoặc cứ đúng một tuần chàng viết cho nàng một lá thư để rồi nàng lại trả lời lá thư ấy như trả bài, Tuyết ngán cái gì là mẫu mực, là thường lệ trong vấn đề này. Như thế không còn gì thú vị nữa cả.

Nghe Tuyết nói, Huấn thấy nàng có lý. Anh cũng mang cái tâm trạng ấy của Tuyết. Một đôi lần anh đã ngán cái lối trả lời của Trâm. Nghĩa là cứ khi nào anh viết cho Trâm lá thư nào, Trâm hồi âm lá thư ấy. Có khi hai ba lá thư của Huấn đến, Trâm mới trả lời một lần và nhiều nhất là một tuần hai cái, không bao giờ vượt ra ngoài cái khuôn khổ đó, dù nhiều lần Huấn đã cố tình phá lệ luật,

anh gửi cho Trâm hai lá thư trong một ngày và tổng cộng tuần ấy anh đã gửi tất cả mười lá thư. Trâm đem góp lại trả lời hai lần. Chưa bao giờ Trâm tự ý viết cho anh, dù có khi Huấn giả vờ ốm không viết thư cho Trâm cả nửa tháng trời. Trâm chỉ chờ đợi, nhưng bù lại đến lúc viết thì Trâm lại tỏ ra rất tha thiết thăm hỏi, trách mắng, hờn dỗi với anh như một... người yêu ngoan nhất trên đời. Những lần như thế Huấn lại hối hận, lại tự sỉ vả mình vì đã làm Trâm buồn, Trâm mong, Trâm nhớ. Do đó rất ít khi Huấn dám trễ nải trong việc viết thư cho Trâm, để rồi Trâm vẫn giữ cái nhịp độ “khiêm tốn” đó và Huấn vẫn chỉ biết... mong đợi những lá thư từ miền Trung bay lại. Bây giờ nghe Tuyết nói, sự hậm hực đó được một dịp bùng lên.

Huấn lững thững trả lời, nhưng câu trả lời hình như không để nói với ai cả mà là để than thở với chính mình:

– Đúng rồi, anh cũng thấy như thế. Cái nhịp đều đều của một chuyến xe lửa... dù là xe lửa tốc hành cũng khiến mình buồn ngủ. Ít nhất thỉnh thoảng cũng phải có... một cái gì cho con tim nháy múa loạn xạ, buồn cũng được đi, đau cũng được đi, nhưng phải có để nuôi dưỡng cái quãng đường dài đó... Phải không Tuyết?

Tuyết ngược lên cười thành tiếng:

– Phải dứt đi rồi còn gì nữa. Sao mà anh giống Tuyết thế không biết. Nếu đặt địa vị Tuyết là... cô Trâm thì dù không có điều kiện, Tuyết cũng tạo ra điều kiện để vào đây gặp anh xem mặt mũi anh ra sao mà.... tán hay thế.

Huấn búng khế vào má Tuyết:

– Em lại “quá khích” rồi đấy, chỉ được cái nói nhảm thôi.

Tuyết vênh vào bữu môi, cái cử chỉ ngây thơ, láu lỉnh của những đứa em gái... vừa đẻ ra đã có máu hỗn như gấu trong huyết quản:

– Tuyết mà nói nhảm ả. Anh thì có ấy. Hỏi đến chuyện cô Trâm là cứ nói dối quanh. Thôi, đã thế, Tuyết không thèm hỏi nữa đâu.

Nói rồi, Tuyết mở cửa xe, phụng phịu bước lên ngồi ngay ra trên nệm ghế. Huấn đóng cửa và bước lên theo, anh cầm tay Tuyết lắc lắc nhẹ nhàng:

– Anh xin lỗi Tuyết vậy. Tuyết ngoan và ... và ... đáng yêu lắm...

Đôi mắt long lanh của Tuyết thoáng một chút cảm động. Nàng cười chúm chím:

– Anh nịnh khéo lắm.

– Anh không nịnh Tuyết đâu, anh nói thật đấy Tuyết ạ. Tại sao Tuyết không tin anh?

– Tin thế nào được. Anh chưa làm gì để Tuyết tin anh được cả.

Huấn loay hoay tra chìa khóa vào xe rồi ngừng lại. Anh ngồi yên như thế một phút và nhìn thật sâu vào mái tóc Tuyết lấp lánh ánh sao đêm. Huấn bỗng thấy mình rung động mạnh, anh không hiểu vì đêm tối hay là vì cái đẹp, cái duyên dáng, cái mùi thơm da thịt của người con gái đang ngồi bên anh. Huấn vòng tay qua vai Tuyết, kéo nàng sát vào lòng, giọng anh lạc đi và run run:

– Anh...anh ... nói thật đấy. Tuyết đẹp lắm, ngoan và đáng yêu...

Tuyết thở dài rất nhẹ, nàng hiểu rõ rằng những người con trai có đôi lúc vì bản năng tham lam vùng dậy, vì lòng thương, vì bị quyến rũ trong một giây một phút chứ không phải vì tình yêu chân thành. Nàng biết Huấn không dứt khoát yêu nàng, vì thế nên Tuyết cảm thấy có bốn phận phải chống đối. Tuyết yêu Huấn thật đấy, nhưng nàng lại không muốn quyến rũ Huấn, nàng không muốn chiếm đoạt tình yêu trong một giây phút ngu muội nhất của người con trai. Tự ái vùng dậy để bảo vệ, để đòi hỏi thứ tình yêu “tình nguyện” do người con trai mang đến.

Tuyết cúi đầu, nàng nói rất khẽ:

– Cám ơn anh, nhưng không bao

giờ anh yêu Tuyết được như Tuyết đòi hỏi đâu.

Huấn choáng người, anh kinh ngạc trước câu trả lời ấy và không thể hiểu nổi động lực nào đã thúc đẩy Tuyết nói câu ấy với anh và câu ấy có nghĩa là gì.

Tuyết cũng biết rằng nàng đã “bạo phổi” lắm khi nói như thế với Huấn và tất nhiên Huấn không thể hiểu nổi tâm trạng của nàng. Có lẽ Huấn sẽ nghĩ rằng vì Trâm, vì hờn giận với người con gái xa lạ ấy mà Tuyết đã nói như thế với chàng. Nếu Huấn nghĩ như vậy thật thì cũng là một dịp may, một cơ hội tốt để Huấn có dịp so sánh hay đúng hơn là “bắt” Huấn quyết định một trong hai... con đường Huấn sẽ đi tới. Mặc dù Tuyết không hề có ý định ấy từ trước, nhưng sau khi nói, Huấn có hiểu là chủ định của Tuyết cũng được.

Nghĩ thế, nên Tuyết chỉ yên lặng bên cái yên lặng khá nặng nề của Huấn. Một lát sau, để xua đuổi cái không khi khó thở này, Tuyết nhích ra xa một chút rồi đập khẽ vào tay Huấn:

– Thôi chúng mình về đi anh.

Và, nàng sẽ co người lại:

– Lạnh quá.

Huấn lăm lỳ mở máy cho xe chạy. Chiếc xe chồm lên. Tuyết lặng lẽ mỉm cười...

★

Huấn bỗng thấy buồn, một nỗi buồn thấm thía về đêm của tất cả những người con trai cô đơn khi gặp một cảnh ngang trái. Sự cô độc và buồn tủi đó của những

gã trai hai mươi, Huấn thường gọi đùa một cách tục tĩu nhưng thấm thía là “cô độc như con chó đó”. Sau khi đưa Tuyết về rồi, Huấn mang theo vào phòng mình niềm cô độc đó. Tất cả những bức tranh trên bốn bức tường đều lơ lửng như không hồn, tẻ nhạt đến chán chường. Cái khung cảnh vắng lạnh của căn phòng nhỏ chìm ngập trong ánh sáng yếu đuối của ngọn đèn néon càng buồn thảm như bộ mặt “nhà đám”.

Những đêm buồn như thế, người con trai thường hay lăm cẩm lòe hết cả hộp thư tình ra đọc đi đọc lại cho bớt... tủi thân, để tự an ủi rằng ít nhất trên cõi đời đầy chuyện tức anh ách này còn có kẻ thương yêu mình, nhớ nhung mình. Huấn cũng không thoát ra ngoài cái “thói thường tình” đó. Anh lục hết thư của Trâm ra đọc lại từ lá thư mang số 1

đến lá thư mang số 112. Lẽ tự nhiên là do Huấn ghi số vào bì thư – Huấn đã thuộc lòng những lá thư nào mà Huấn cho là thú vị nhất. Có những lá thư mang số 18, 27, 32, Trâm gửi vào dịp mùa hè năm trước, nàng viết thật dài và có gửi theo một cánh hoa phượng đỏ ép khô trong trang sách hoặc một cánh bướm vàng, một cành lá màu lục trong một lẵng tầm nào mà Trâm có dịp đi thăm. Rồi những lá thư mang số 50, 67, 81 đều là những dòng chữ tha thiết mang theo lắm nhớ nhiều thương. Huấn có thể nhắm mắt đọc hết được những đoạn “gay cấn” nhất như những đoạn này:

“Anh ơi, nếu có thể đến với anh được thì Trâm đã đến rồi. Cô em gái bé nhỏ của anh dù ở một phương trời xa thăm, nhưng lúc nào cũng hướng về anh, cũng dõi theo từng nhịp thở của

anh trên giường bệnh. Hơn nửa tháng rồi, xa vắng tin anh, chiều chiều Trâm thường thơ thần đi theo những rặng cây bên đường Nam Giao để mà băn khoăn không hiểu vì sao anh không viết cho Trâm? Có đôi khi Trâm cũng nghĩ rằng anh đau, nhưng Trâm lại vội vàng xóa bỏ ý nghĩ ấy ngay và chấp tay cầu nguyện cho anh, thà rằng anh giận Trâm, anh ghét Trâm mà không viết về còn hơn là Trâm được tin anh vẫn nằm trên giường bệnh. Thế rồi, cái tin quái ác kia vẫn cứ đến! Trời ơi, anh có biết Trâm lo sợ đến gần khóc lên được không? Sao anh không cho Trâm biết sớm hơn chút nữa, anh sợ Trâm lo, Trâm buồn ư? Sao mà anh ác thế hả anh?”

Những lá thư tương tự như thế thì làm sao mà Huấn không thuộc! Anh còn nhớ rõ ràng cả cảm giác của anh lúc ấy.

Như một người say, ngây ngất, run run, lá thư mang theo cả hình bóng người thiếu nữ nhỏ bé ở phương xa đó rộng lớn hẳn lên bao Trâm lấy cả cái không gian vô tận và làm dịu hẳn cái khung trời Sài Gòn đang nóng như thiêu như đốt. Lúc ấy, Huấn nhớ rằng anh chỉ xem qua một lần, lần thứ nhất ấy chỉ xem, để mà xem; lần thứ hai mới là lần xem thư để uống từng hơi thở, từng nét chữ trong lá thư. Và, lần thứ ba mới là lần xem để rung cảm, để nhớ nhung.

Mỗi lần được lá thư ngọt ngào như thế, Huấn cảm thấy cuộc sống có hương vị hẳn lên, anh muốn nằm một mình ở nhà để được tự do... mừng tượng đến bóng dáng Trâm, để được tưởng như Trâm đang thủ thủ với mình những lời lẽ tha thiết đó.

Hơn một trăm lá thư rồi, không dòng chữ nào giống dòng chữ nào, Huấn có cảm tưởng rằng Trâm có thể trở thành một nhà văn viết chuyện tình cảm thật hay. Hôm nay là lá thư số 113, lá thư Trâm trả lời Huấn về tình yêu. Buổi chiều Huấn đã buồn vì không được Trâm trả lời dứt khoát, bây giờ sau khi đi chơi với Tuyết về, đọc lại những lá thư cũ, Huấn bỗng nhiên càng thấy lòng mình tê dại đi. Không biết là lần thứ mấy, Huấn tự thú rằng mình yêu Trâm. Càng yêu Trâm, Huấn lại càng lo mất Trâm. Nếu anh viết thêm một lá thư nữa, Trâm có thể vì thế mà xa anh, Trâm có thể ngưng hẳn thư từ qua lại với anh. Có lẽ cách tốt nhất là cứ kéo dài mãi cái tình trạng này ra thêm một thời gian nữa.

Huấn ngồi vào bàn viết. Chiếc kim đồng hồ chỉ đúng 2 giờ 15 phút. Loay

hoay mãi, Huấn cảm thấy khó khăn khi đặt bút viết cho Trâm lá thư này. Nhưng rồi Huấn cũng vào đề với cái lối xưng hô thường lệ.

“Trâm mến..

Và, dòng chữ thao thao chạy đi với cái giọng âu yếm nồng thắm mà không hề đả động đến tình yêu như trong lá thư lần trước. Chỉ có một đoạn cuối Huấn nhắc sơ đến vài dòng:

Anh đã đọc kỹ lá thư của Trâm rồi. Trâm khôn ngoan lắm, anh nghĩ: Trâm là một trong những người con gái khôn ngoan nhưt Thần Kinh. Thú thật anh có buồn nhưng... buồn thì cũng đành lủi thủi ôm lấy nỗi buồn một mình chứ còn biết làm sao khi mà Trâm chưa biết chắc được rằng Trâm đối với anh ra sao? Anh đợi! ... Vâng, anh vui lòng đợi Trâm, lẽ tất nhiên với rất

nhiều tin tưởng và hy vọng. Từ nay anh sẽ sống bằng thứ ánh sáng màu nhiệm của tin tưởng và hy vọng đó.”

Huấn buông bút, anh duỗi dài người trên chiếc ghế gỗ chật hẹp. Mẫu thuốc lá cuối cùng trên chiếc gạt tàn khói sặc lên, Huấn cũng chẳng buồn dụi cho tắt hẳn. Anh nhắm mắt, ngửa cổ trên thành ghế, khoanh tay trước ngực. Một tiếng gió thổi xác lá khô xào xạc ngoài vỉa hè, nghe ban đêm càng buồn. Huấn chợt nghĩ đến Tuyết, giờ này chắc nàng đang ngủ say. Dáng Tuyết nằm chắc đẹp hơn Trâm vì Tuyết nây nở hơn.

Ý nghĩ của Huấn chuyển dần về Tuyết. Anh mừng rằng lúc tối anh đã không “nổi máu anh hùng” để thú thật với Tuyết về tình yêu Trâm. Nếu Huấn thú thật lúc đó, giờ này anh sẽ không còn quyền so sánh giữa Tuyết và Trâm nữa.

Huấn sẽ chỉ còn một con đường đi tới là Trâm. Huấn mỉm cười vu vơ, mở mắt nhìn lên khoảng trắng trên trần nhà.

“Anh mến,

Viết cho anh lá thư này với nhiều ý nghĩ không đâu. Trâm biết thế mà... không hiểu tại sao, có cái gì ấy cứ bắt Trâm phải lo nghĩ. Từ chiều hôm qua đến nay, Trâm buồn và lo nhiều quá rồi, đến nỗi Trâm không biết rằng mình đã lo nghĩ những gì, đúng hay sai.

Thôi, để Trâm nói ngay cho anh đỡ sốt ruột nhé. Nhưng anh phải... bình tĩnh cơ và cấm anh, không được cười Trâm đấy. Nếu anh cười... Trâm sẽ không nói nữa cho mà xem. Nói chơi đấy chứ để Trâm kể – dù biết rằng thế nào anh cũng mỉm cười.

Huấn ạ, Trâm sắp vào Sài Gòn đây. Cái tin buồn này Trâm biết từ tối hôm qua, sau khi được điện tín của ba Trâm từ Sài Gòn gửi về, Ba Trâm đau nặng, hiện phải nằm ở bệnh viện mà không có ai trông nom. Vì thế nên Trâm phải vào Sài Gòn. Sợ quá anh Huấn ơi! Lần đầu tiên bước chân đến cái thành phố quá rộng lớn, quá nhiều màu sắc ... hoa lệ đó, sao mà ngỡ ngàng, sao mà xa lạ đến thế! Giữa muôn nghìn dòng người, dòng xe, qua lại phố phường, một mình Trâm sẽ lạc lõng ngẩn ngơ. Cứ tưởng tượng đến cái cảnh ấy Trâm cũng đủ run lên rồi. Làm sao bây giờ! Trâm lo quá đi thôi...

Giữa những xa lạ ngỡ ngàng ấy, Trâm nghĩ đến anh! Một người anh thông thạo. Nếu có anh ở bên, chắc Trâm sẽ chẳng còn lo ngại gì nữa. Trâm đã mong mỏi rằng nhờ anh đón Trâm ở sân máy bay...

Nhưng... nhưng làm sao ấy, Trâm không muốn một cuộc gặp gỡ có sắp đặt hẳn hoi như thế. Trâm muốn vào đến Sài Gòn rồi Trâm sẽ đi qua cửa nhà anh vài lần và bất ngờ một buổi chiều nào đó Trâm thấy anh đứng vắn vơ – chắc là đang làm thơ hay nhìn mây trời – Trâm sẽ ghé vào hỏi thăm. Trâm sẽ nói như thế này:

– Tôi là em cô Trâm ở Huế vô. Tôi xin hỏi ông Huấn.

– Anh sẽ trở mặt nhìn con bé xấu xí này rồi lãnh đạm hỏi lại:

– Cô muốn gì, tôi, tôi là Huấn đây.

Trời ơi! Nếu thế thì Trâm sẽ khóc ngất đi mất. Ngượng quá, Trâm chịu thôi!

Đấy, anh xem, Trâm có vợ vẫn không? Hết nghĩ xa lại nghĩ gần chẳng hiểu từ nay đến hôm bước chân lên máy bay Trâm còn

“bịa” ra những cảnh nào nữa! Rồi sẽ vui hay sẽ buồn!!!

Ngay cả đến bây giờ nếu anh hỏi Trâm còn muốn gặp anh không, có muốn anh sẽ đón Trâm ở phi trường để “tình nguyện làm người hướng đạo” không? Trâm sợ rằng không thể nào trả lời được câu hỏi ấy. Mà thật thế, làm sao trả lời được trong khi đầu óc Trâm... gần như đầy đặc quay cuồng có lúc lại gần như trống rỗng!

Chỉ còn nhiều nhất là năm ngày nữa Trâm sẽ lên đường. Không biết Sài Gòn buổi chiều Trâm đến mưa hay nắng hả anh? Trâm sẽ mặc màu áo mà anh thích: màu tím! Anh bằng lòng rồi nhé.

Vài hàng tin anh rõ, nếu cần Trâm sẽ gửi điện tín cho anh sau.

Thương mến nhiều,

TRÂM”

Huấn gần như... phát điên lên vì lá thư “ấm ớ” đó của Trâm. Anh đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần những hàng chữ lung tung không rõ rệt ấy. Anh bực mình vì cái giọng chân thành kể lể những băn khoăn của Trâm về việc có gặp anh hay không. Lắm lúc cáu quá, Huấn vứt toạch ngay lá thư xuống bàn rồi ngồi thừ người ra. Được một lát Huấn lại vùng đứng lên xem lại những đoạn cần thiết vừa nghĩ tới. Huấn đã đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần trong căn phòng vuông vắn này. Anh lăn ra giường, gối đầu lên tay.

Hơn một giờ trưa Huấn mới ăn cơm và đang ăn thì anh lại vùng đứng lên lật đật đi xem lại dấu nhà bưu điện Huế xem Trâm gửi ngày nào. Trâm gửi cách đây ba hôm, trong thư Trâm viết còn năm hôm nữa sẽ lên đường. Nghĩa là chậm

nhứt hai hôm nữa Trâm sẽ có mặt ở đây. Tim Huấn đập mạnh, anh lại băng khu-
âng mỉm cười khi nghĩ đến chiều nay
hay ngày mai, anh sẽ nhận được điện tín
của Trâm báo tin đến phi trường. Huấn
tưởng như đang đứng trước mặt Trâm.
Huấn hình dung ra cái cảnh một buổi
trưa nắng gắt, chiếc máy bay của Hãng
Hàng Không Việt Nam từ từ đáp xuống
phi trường. Huấn hỏi hộp đựng đợi
Trâm... Nhưng Huấn đã vội nhả ngay
mặt lại vì anh đã trông thấy Trâm bao
giờ đâu mà đón với đợi. Huấn tìm thể
nào được trong số mấy chục hành khách
xuống phi trường, người nào là Trâm
của anh? Chẳng lẽ trong chuyến máy
bay ấy chỉ có mình Trâm là thiếu nữ còn
toàn đàn ông với bà già? Biết đâu trong
chuyến máy bay ấy chẳng có đến năm
bảy người thiếu nữ mặc áo tím? Huấn sẽ
xông đến hỏi hết cả năm bảy cô xem cô

nào là cô Trâm ư?

Huấn lắc đầu, thở dài nhè nhẹ. Hình ảnh Trâm lớn vờn trước mắt anh: Một người thiếu nữ có mái tóc cắt bằng phẳng xỏa xuống ngang lưng – một đặc điểm của những cô gái Huế – thật óng ả, mềm mại, trẻ trung và nên thơ. Nàng có một thân hình mảnh mai, có đôi mắt thoáng buồn, long lanh, hay nhìn rất... nhanh rồi thờ ơ quay đi nhìn mây trên trời hoặc nhìn hoa cỏ trên lối đi. Nàng sẽ đứng ngơ ngác trên cửa máy bay nhìn khắp một lượt những người đi đón trên sân bay.

Cái cảnh ấy khiến Huấn thèm khát, mong đợi. Từ xưa đến nay Huấn vốn ghét cái gì là chờ đợi. Đến ngay cả Tuyết cũng phải sợ Huấn vì cái tính ấy. Lần nào Huấn đến đón, Tuyết chỉ có mười lăm phút để trang điểm. Thế mà hôm

nay, Huấn phải chờ đợi trong hai ngày nữa. Quãng thời gian thật dài, thật hồi hộp như những phim “Hít Cốc”.

Tuy nhiên Huấn vẫn mang theo trong lòng một niềm vui nhè nhẹ. Niềm vui ấy như luôn luôn... cửa quay khiến người Huấn lúc thì bức rức lúc thì... bỗng dưng thấy tim mình nhói lên, lúc thì đỡ dần không muốn làm gì nữa cả. Huấn tính nhắm rằng anh còn được nghỉ một tuần lễ nữa. Nếu Trâm vào đúng ngày, anh còn có thể rảnh rỗi năm ngày kể cả ngày chúa nhật. Niềm vui bùng lên làm Huấn trần trọc không thể nào chớp mắt được. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ để bàn gây thành một nhịp điệu ồn ào khó chịu, Huấn muốn quăng chiếc đồng hồ ấy ra cửa sổ, dù là chiếc đồng hồ mà Huấn rất thích vừa mua từ Tokyo mang về.

Huấn bỏ giấc ngủ trưa hôm ấy, sự bực dọc và mệt mỏi càng tăng thêm lên. Huấn đã định không đi chơi đâu chiều nay và cả ngày mai nữa, anh sẽ nằm nhà để chờ đợi. Nhưng đến năm giờ chiều thì Huấn không thể nào chờ đợi được. Không phải là Huấn muốn đi chơi hay thèm khát đi dạo trên đường Lê Lợi, Tự Do như những chàng và nàng vừa đủ tuổi khôn lớn. Huấn không muốn đầu óc anh cứ nặng trĩu vì mong ngóng người đưa thư mang đến cho anh một phong giấy màu xanh. Huấn đi chơi để trốn tránh những giờ chờ đợi, để quên lãng cái bực dọc mệt mỏi và tự bắt mình “tâm thường hóa” cái tin Trâm sẽ đến Sài Gòn.

Huấn mặc quần áo, lái xe đi, Huấn không biết rằng mình sẽ đi đến đâu nữa. Chiếc xe không hỗn chạy bơ vơ trong

cái nắng xiên khoai thành phố, Huấn lại nghĩ đến Tuyết. Anh giờ tay xem đồng hồ: 5 giờ 15 phút! Giờ này đến đón Tuyết chắc là vừa vặn tan sở. Tuyết sẽ ngạc nhiên lắm vì ít khi Huấn đến đón nàng ở sở trừ khi có việc gì cần Tuyết lắm.

Huấn mỉm cười nghĩ thầm:

– Cô nàng lại thích những chuyện ngạc nhiên. Lâu lâu cho ngạc nhiên một lần. Cũng hay!

Huấn phóng thẳng xe đến công sở Tuyết làm. Còn năm phút nữa, Huấn đậu xe dưới một bóng cây rợp lá, ngồi chống tay lên thành xe. Anh hút thuốc lá vệt giết thì giờ y như dáng điệu một gã con trai si tình thực thụ ngồi chờ người yêu.

Tiếng còi tan sở rú lên, chiếc cánh

cổng sắt nhỏ ra một dòng người vội vã như tranh cướp thời gian, lẫn nhau từng bánh xe trên lối đi. Tuyết và một số bạn gái lững thững đạp Solex ra sau cùng. Huấn nhìn thấy Tuyết từ xa nhưng anh để mặc Tuyết đi với các bạn một đoạn rồi mới rồ máy đuổi theo. Đến một ngã tư, Huấn bóp còi cho Tuyết quay lại. Anh đưa tay ra vẫy Tuyết rồi ghé xe sát vào lề đường. Mấy cô bạn Tuyết nháy nhau cười rúc rích vừa đi vừa nhìn lại với một vẻ tò mò ranh mãnh.

Tuyết dừng xe, quay lại bên Huấn, ánh mắt bối rối chứng tỏ sự ngạc nhiên, nhưng Tuyết làm bộ rất tỉnh, nàng hất hàm hỏi Huấn:

– Đi đâu đây. Anh định mời Tuyết đi ăn thịt thỏ chăng?

Huấn cười:

- Đang buồn đây. Có đi chơi thì lên.
- Anh mời thế đấy phải không?

Huấn nhún vai xòa hai tay, Tuyết cười khanh khách rồi tiếp:

– Không sao. Anh vẫn mang tiếng dốt với đàn bà không thèm chấp. Đợi một tí, Tuyết gửi cái Solex ở đầu đường rồi đi. Anh đi theo nhé.

Nói rồi Tuyết nhảy lên xe phóng trước, Huấn lừ lừ theo sau. Huấn bỗng thấy thích Tuyết lạ. Giản dị, dễ dàng khỏi mất công đợi hàng giờ trang điểm.

Chỉ mười phút sau là Tuyết đã phây phây ngồi bên Huấn. Chiếc xe lao đi giữa cái nhộn nhịp hối hả của Đô Thành những giờ tan sở. Ngồi bên Huấn hôm nay, Tuyết có cái cảm tưởng là một kẻ chiến thắng. Tuyết nghĩ rằng sau một

đêm và một ngày suy tư, Huấn đã nghĩ nhiều đến nàng cho nên chiều nay Huấn mới tìm đến. Cái cử chỉ ấy đủ chứng tỏ Huấn... muốn gì. Tuyết bỗng mỉm cười vu vơ.

Huấn liếc sang Tuyết rất nhanh:

– Em cười anh đấy phải không?

Tuyết chối:

– Không, em cười... vì buồn cười, thế thôi.

– Câu trả lời dễ dàng nhỉ? Em nói dối quanh rồi đấy. Anh biết em cười anh vì tự dưng... anh bốc đồng. Có phải phải thế không?

Tuyết gật đầu thú nhận:

– Anh khá lắm. Nhưng chưa chắc anh đã nghĩ đúng Tuyết đâu. Anh định

đi đâu bây giờ đây?

– Thì cứ đi cái đã. Anh không định gì cả. Còn em?

Trăm ngàn một lát, Tuyết đưa đề nghị:

– Hay là chúng mình chui vào ciné ngồi đi anh. Có một cái phim tình cảm lắm cảm đấy. Có đi không?

– Đang nhức đầu vì tình cảm lắm cảm đây. Đi phim nào có cao bồi ulynh lộn, bắn súng cho nó thoải mái một chút..

– Cũng được. Mình đi vòng vòng kiểm các rạp xem sao.

Chiếc xe đổi hướng, qua gần hết các rạp thường trực trong Đô Thành. Sau cùng hai người kéo nhau vào xem một

cuốn phim cũ: O.K.Coral. Vào đến trong rạp rồi Huấn mới ghé sát vào tai Tuyết thì thầm:

– Anh xem cuốn phim này lần thứ tư.

Tuyết chúi vào ngực áo Huấn:

– Em xem lần thứ ba.

Rồi hai người cầm tay nhau lẳng lẳng lẩn mò trong bóng tối tìm chỗ ngồi. Mặc dù là một cuốn phim có nhiều pha gay cấn, tài tử K. Douglas bắn nhanh như máy. Nhưng Huấn chỉ chú ý theo dõi được một đoạn rồi anh lại ngồi thừ ra nhớ đến lá thư của Trâm buổi trưa. Thực tình Huấn muốn quên, quên hết để rồi bức điện tín sẽ đến tay anh một cách bất ngờ, như thế sung sướng biết là bao nhiêu. Nhưng càng muốn quên bao

nhieu, Huấn lại càng cảm thấy mong đợi bấy nhiêu. Đầu óc Huấn quay tròn, Huấn có cái tâm tư của một kẻ bị tù hãm, ảm ức mà không dám nói ra, buồn phiền mà không hề được than thở. Anh duỗi dài chân gác lên hàng ghế trống phía trên và thở dài rất nhẹ. Từ nãy Tuyết vẫn theo rồi về mặt Huấn, nàng khẽ đập vào vai chàng:

– Buồn gì đấy? Nhớ Huế à?

Huấn trả lời cộc lốc:

– Trâm sắp vào đây.

– Anh nói sao? Trâm vào Sài Gòn à?

Huấn gật đầu:

– Chừng vài ba hôm nữa là cùng.

Tuyết đang nhòm người lên xem một pha phóng dao trên màn ảnh, bây

giờ nàng ngả người về phía sau, Tuyết có cái giọng ồm ồm:

– Thế thì vui chứ làm sao mà buồn. Anh hơi kỳ khôi đấy. Hay là ông anh già vờ.

Huấn mỉm cười trong bóng tối, anh đập nhẹ tay anh lên bàn tay Tuyết:

– Buồn thật đấy vì cô nàng đang chơi trò úm tim với anh.

Tuyết chớp mau mắt rồi ngược lên nhìn Huấn tỏ vẻ không hiểu. Huấn kẻ lại một mạch về lá thư nhận được buổi trưa rồi bằng một điệu lòng khùng, Huấn kết luận:

– Những cô con gái Huế đã nhút nhát sẵn rồi lại còn cố tỏ ra mình nhút nhát nữa nên...

– Nên?

Huấn nhún vai:

– Không biết phải dùng danh từ nào cho thích hợp nữa!

Tuyết cười thành tiếng nho nhỏ. Nàng hiểu thấu thía rằng tuy Huấn cau kinh thì nói như vậy, nhưng thật tâm Huấn vẫn chết mê chết mệt vì những thứ điệu bộ ấy. Bọn con trai thường có những cái trái ngược oái oăm. Có những anh thực tình rất ghét những cô con gái « điệu », nhưng đến lúc mê thì mê chính vì những cái điệu đó mà thôi. Điều này có lần Tuyết đã cùng mấy đứa bạn tâm sự lẽ rồi, bàn đi tán lại mãi mà vẫn không bao giờ tìm ra nguyên nhân. Con Thu cho rằng sở dĩ có cái tâm trạng oái oăm ấy là vì con trai thường hay nói dối và tự dối mình nên luôn luôn phải đánh lừa

chính sự chân thành của mình. Khi nào các cậu ấy mê cô nào và chưa được mê lại thì các cậu sẽ tìm cho kỳ được những cái đáng mê nhứt để mà chê, để mà dè bĩu. Làm như thế, sự si mê và sự buồn tủi của các cậu sẽ nhẹ bớt đi đôi phần.

Ý kiến của con Thu có vẻ đúng, nhưng ý kiến của con Mai cũng có thể chấp nhận được. Mai cho rằng chỉ tại các cậu con trai hay ghen, ghen vặt và ghen vô lý không chịu được. Có khi chỉ thấy một người con trai khác đi với cô con gái đẹp, “xếch xi” là các cậu ghen ghét, các cậu muốn gây sự rồi. Do cái tâm lý ấy mà các cậu con trai hay ghen với cái đẹp của người khác. Các cậu càng thấy cái đẹp bao nhiêu lại càng cố tình nhắm mắt che bai bấy nhiêu. Vì thế mới phát sinh ra sự mâu thuẫn kỳ quặc đó.

Ở trường hợp của Huấn, ý kiến thứ nhất có vẻ đúng hơn. Nghĩa là Huấn mê Trâm và càng mê Trâm hơn là tại “Trâm đã nhút nhát sẵn lại còn cố tỏ ra mình nhút nhát”. Nhưng Tuyết không nói thẳng cái ý nghĩ ấy với Huấn, nàng nói một câu xa xôi:

– Như vậy, chắc là Trâm phải đẹp?

Huấn không hiểu bắt nguồn từ ý tưởng nào mà Tuyết thốt ra hai tiếng “như vậy”. Anh gật đầu bừa:

– Hy vọng thế.

– Mong anh không thất vọng.

Huấn ngồi im đưa mắt nhìn lên màn ảnh. Anh vẫn hình dung ra bóng dáng gầy guộc thon mềm của Trâm trong tà áo dài màu tím. Buồn và đẹp như một bài thơ, uyển chuyển nhẹ nhàng như

tất cả những giòòng mục tâm tình trong những lá thư màu xanh mà anh vẫn thường nhận được. Cái hình ảnh ấy như đã thành khuôn, thành mẫu lắng sâu vào tâm tư anh. Huấn nói một câu vẫn vơ như để nói với chính mình:

– Chẳng lẽ tất cả những cô gái Huế đều đẹp?

Tuyệt hiểu sự lo lắng, phân vân của Huấn, nàng an ủi khéo, để không thành một câu an ủi:

– Ai thì không biết, chứ Trâm của Anh thì nhất định phải đẹp đứt đuôi con nòng nọc đi rồi.

Biết rằng Tuyết mĩa mai mình, Huấn lắc đầu cãi ngay:

– Anh sẽ không thất vọng nếu Trâm không đẹp. Miễn là đừng xấu quá thôi.

Ngừng lại một lát để suy nghĩ, Huấn tiếp với một vẻ ngập ngừng:

– Có lẽ anh thích được đọc những lá thư tình của Trâm hơn là được Trâm yêu. Kể ra Trâm cũng có lý. Giá Trâm cứ viết là yêu anh và không bao giờ cho gặp, chắc thú vị hơn nhiều...

Tuyết cười ngật nghẻo, nàng ghé sát đầu vào vai Huấn

– Anh run sợ rồi đấy. Hay là anh nói dối.

Huấn nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuyết long lanh trong cái bóng tối mơ hồ của rạp chiếu bóng:

– Anh xin thề là đã nói thật, rất thật.

Và nói xong câu ấy, Huấn bỗng thấy như mình vừa tìm được ra một chân

lý. Anh tự xác nhận với mình ý kiến rất đúng vừa rồi. “Mình mê đọc thư tình của Trâm hơn là mê được Trâm yêu”. Huấn thầm nhắc lại câu ấy rồi ngồi im dò hỏi lòng mình. Có những con đường thoát đến một cách bất ngờ trong một giây phút xuất thần nào đó. Huấn tự bằng lòng với con đường ấy, nếu không phải là một lối thoát thì Huấn cũng cho rằng mình đã hiểu được lòng mình. Anh yên tâm ngồi xem.

Nhưng Tuyết vốn là một cô gái khôn ngoan và ranh mãnh vô cùng nên đợi một lát rồi nàng mới quay sang hỏi Huấn:

– Được rồi, tạm công nhận ý kiến của anh đi. Nhưng nếu bây giờ Trâm viết thư tình cho anh rồi nàng vào Sài Gòn này mà không kiếm gặp anh thì anh sẽ nghĩ như thế nào? Anh có muốn đi tìm Trâm không và tìm để làm gì?

Câu hỏi có vẻ hóc búa, Huấn ngây người ra một lát mới trả lời được:

– Anh sẽ đi tìm gặp Trâm. Nhưng không phải vì tình yêu qua những lá thư tình mà vì tò mò thì đúng hơn.

– Nếu Trâm xấu?

Huấn biết trả lời câu này sẽ mắc bẫy Tuyết nên anh lắc đầu:

– Không quan hệ. Điều cần thiết để chứng minh, là cái ý nghĩ tại sao mà đi kiếm Trâm chứ không phải là vấn đề xấu hay đẹp. Cái đó đi sau ý nghĩ mà anh vừa nói. Hiện nay anh chỉ yêu những giọng chữ mang theo tâm sự Trâm dù thật, dù giả.

Tuyết gật gù, đôi môi bóng hơi mím lại:

– Anh khôn ngoan lắm. Nhưng.... anh không có chứng minh về trường hợp này. Anh vẫn còn chung thủy với tình yêu Trâm chứ không phải chỉ những dòng chữ mà thôi.

Huấn xoay nghiêng người để nhìn thẳng vào đôi mắt ướt của Tuyết. Anh nghĩ rằng Tuyết vừa nói một câu thật tình tứ, một lời khiêu khích và hàm một ý hiến dâng. Huấn vòng tay qua vai Tuyết, anh kéo nàng sát lại bên mình. Má Tuyết hình như đã chạm vào đôi môi run– run của Huấn. Tiếng Huấn thều thào:

– Anh muốn chứng minh điều đó ở đây... Tiếng Huấn vắng vắng,

– Anh đã chứng minh với Tuyết rồi đấy.

Tuy nghe rõ tiếng Huấn mà thực

tình Tuyết không hiểu Huấn nói gì, Tuyết thở dài, nàng ngả người ra thành ghế, tóc gổ lên tay Huấn. Những lúc ấy thời gian không còn rõ rệt, không gian không còn màu sắc, thế giới không còn phiền muộn, cuộc đời không có hình thể rõ rệt. Tất cả chỉ là một khoảng không trống vắng, triền miên. Tuyết không biết nàng đã ngồi như thế bao nhiêu lâu rồi. Nàng chỉ biết rằng khi đèn trong rạp chiếu bóng bật lên sáng choang thì nàng giật mình, ngơ ngác ngồi vụt dậy như từ trên chín tầng mây xanh rớt xuống. Và, Huấn dìu nàng ra cửa, Tuyết có cái cảm giác nao nao của một cô dâu mới đi bên chồng. Thật vậy, tất cả khung cảnh quanh nàng hình như cái gì cũng có một tâm hồn để dễ dàng nở một nụ cười, nụ cười tinh quái thú vị lạ. Mọi vật đều đổi mới, từ một ánh đèn, một bóng tối góc phố.

Huấn đóng cửa xe và Tuyết ngồi sát lại bên chàng. Đi được một đoạn đường khá dài, gió thổi lồng lộng vào mái tóc, Tuyết mới lấy lại được bình tĩnh, nàng liếc nhìn sang Huấn, gặp đôi mắt âu yếm của người yêu cả hai cùng ngại ngùng quay đi. Tuyết ngáp ngừng, tiếng nàng yếu đuối:

– Anh... anh... có hối hận không?

Huấn hơi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy, anh buông một tay, khẽ tát vào má Tuyết, anh bỗng cảm thấy thương yêu Tuyết vô ngần. Anh cảm động vì câu hỏi của Tuyết còn tố cáo một tình yêu mãnh liệt của nàng đối với anh, Tuyết sợ mất anh, sợ không giữ được anh trọn vẹn nên nàng đã dò hỏi anh câu ấy. Huấn bốt ga cho xe chạy chậm hơn rồi anh nhìn sâu vào mắt Tuyết, cái nhìn có giá trị của một lời hứa:

– Anh cấm em hỏi như thế nữa đấy.
Anh hạnh diện vì có em bên anh.

Ngả đầu vào vai áo Huấn, Tuyết nhắm mắt ngồi yên. Nàng không cần biết Huấn sẽ đưa nàng đi đâu nữa.

★

Một ngày nữa trôi qua, Huấn cố quên tất cả để vui cái vui tràn ngập mê say của Tuyết. Tuyết lú lo như một con chim và nhiều khi hiền lành thơ ngây như một con thỏ bé nhỏ. Buổi trưa đi làm về Tuyết cũng ghé thăm Huấn để mang đến cho chàng một ít thức ăn, buổi chiều Tuyết cũng dừng lại cái căn phòng nhỏ bé ấy để thu xếp đồ đạc cho chàng. Huấn có cái sung sướng của tất cả những anh chàng trẻ tuổi có một cô nhân tình

bé rất thích tỏ ra đảm đang mọi công việc nhà cửa. Nhưng bỗng nhiên Huấn lại vừa cảm thấy run sợ. Anh run sợ vì những cử chỉ sẵn sóc quá độ của Tuyết. Làm như thế, hình như tình yêu sẽ mất đi nhiều hứng thú, mất đi tất cả những e ấp ban đầu, những ngập ngừng thuở mới yêu nhau. Huấn mơ hồ cảm thấy rằng sự tự nhiên của Tuyết có vẻ già dặn, không hợp với lớp tuổi của anh. Nghĩ vậy, nhưng Huấn không hối hận – hay là chưa hối hận. Anh cố xua đuổi bóng mây mờ ám ảnh đó để nghĩ đến những giây phút tê dại bên cạnh Tuyết, để hình dung lại những đường nét hấp dẫn của nàng với đôi môi, cặp mắt lúc nào cũng như . . . thách thức.

Huấn đã ngủ một giấc thật ngon đêm hôm qua. Sáng nay, trong khi ngồi một mình vợ vẫn thì Huấn lại nhớ đến Trâm,

người con gái miền Trung mà đã nhiều đêm ám ảnh Huấn như một truyện Liêu Trai, Huấn buồn, nỗi buồn hoang dại gần như không hồn. Anh tưởng mình vừa đánh rơi mất một vật kỷ niệm linh thiêng mầu nhiệm nhất. Ngược lên bức tranh thiếu nữ màu tím, Huấn bỗng thấy băng khuâng. Anh cúi đầu như một con chiên chịu lỗi. Huấn cho rằng anh đã mất hẳn Trâm. Nếu mất Trâm thì cuộc đời Huấn sẽ buồn tẻ và vô vị biết ngần nào! Anh không còn gì để tự phụ cả, tình yêu Tuyết cũng chỉ giản dị, bình thường như tất cả những người con trai khác.

Đúng rồi! Huấn đã đánh mất niềm tự hào sâu kín đó. Huấn đã phá vỡ bài thơ tình chỉ có nhạc điệu, có tiết tấu, mà không thành tiếng thành lời đó. Và, thêm một điều rắc rối nữa là Huấn nghĩ thế không phải vì Huấn không yêu

Tuyết, không phải vì Huấn đã hối hận!
Huấn vẫn yêu Tuyết cho nên anh mới
cảm thấy rằng mình đã mất Trâm!!

Rồi đây, mỗi tuần Trâm vẫn cứ viết thư cho anh, những lá thư mang nét mực dịu dàng, hàng chữ thon mềm, nghiêng nghiêng đầy thương mến. Những giòng chữ ấy sẽ đến với Huấn một cách bình thản êm đềm! Huấn sẽ phải trả lời Trâm ra sao? Lá thư anh viết ngỏ lời yêu Trâm còn chưa mờ nét chữ trong tâm khảm. Chẳng lẽ Huấn đổi giọng... đuổi ra hay tàn nhẫn hơn nữa Huấn sẽ ngưng trả lời thư Trâm? Không! Điều đó thì Huấn hiểu rõ mình lắm. Một trăm lần không! Huấn không đủ can đảm để xa Trâm.

Vì vậy Huấn sẽ phải viết thư cho Trâm như xưa, như cái ngày mà Huấn chỉ biết yêu có một mình Trâm không hề có bóng dáng Tuyết xen vào. Như thế rồi

đi đến đâu, đến “cái thế giới nào” thì kết cuộc? Hay là không cần biết kết cuộc ra sao? Huấn sẽ...sẽ... chịu ý Trâm mà kéo dài tình trạng này ra?

Huấn mỉm cười lẩm bẩm:

– Ngụy biện!

Rồi anh đứng dậy, đầu óc như muốn nổi loạn. Anh lôi giá vẽ ra, muốn mượn màu sắc xóa nhòa tất cả những hình ảnh ấy. Bức tranh “ngập ngừng” vẽ dở vẫn còn nguyên những đường nét dịu dàng thơ mộng mà trước chuyến đi Huấn rất thích. Anh hy vọng rằng bức tranh này sẽ là bức tranh đẹp nhất trong số những tác phẩm gần đây của anh, nhưng bây giờ thì Huấn thấy khó khăn lắm mới hoàn thành nổi tác phẩm này. Huấn vừa cúi xuống pha màu, thì có tiếng gõ của nhẹ nhẹ. Huấn chưa kịp đứng dậy, cánh

cửa đã nhẹ nhàng hé ra. Bộ mặt già cằn của người đưa thư lộ vào:

– Ông có điện tín.

Nhìn tờ giấy trên tay người đưa thư, Huấn bỗng thấy hồi hộp lạ. Anh cố trấn tĩnh, với tay cầm bức điện tín và lắp bắp mấy câu cảm ơn.

Cánh cửa khép lại rồi, mồ hôi trán Huấn vã ra lấm tấm, tim đập rộn ràng như người lần đầu tiên nhận được thư tình. Huấn biết bức điện tín đó của ai và nói gì. Anh run tay mở rộng miếng giấy nhỏ. Hàng chữ ngắn ngủi hiện ra:

“Trâm đến phi trường 11 giờ 24-4. Anh đón Trâm. Áo tím, mùi xoa trắng, kính xanh”.

Huấn chống tay xuống thành bàn, anh liếc nhanh tờ lịch trên tường. Con

số 24 hiện ra rõ rệt. Huấn bỗng hoảng người lên, anh nhìn đồng hồ:

Mới 9 giờ!

Còn hai tiếng nữa anh sẽ gặp Trâm. Người Huấn xôn xao một cảm giác kỳ lạ. Anh không biết phải làm những gì bây giờ đây nữa. Hết chạy ra lại chạy vô, Huấn cuống cuống vấp phải chiếc giá vẽ đổ chồng kênh ra giữa nhà.

Huấn cúi xuống nhặt giá vẽ, thu xếp hộp màu vào một góc nhà rồi anh lại nhìn đồng hồ.

– 9 giờ 15 phút!

Còn hơn một giờ nữa, hơn một giờ anh sẽ gặp Trâm! Trời ơi, cứ nghĩ thế mà Huấn càng cuống thêm lên. Anh giật mạnh tủ áo, chiếc cánh cửa tủ bung ra, mấy chiếc cravate rơi lả tả xuống đất,

Huấn quăng cả ra giữa giường. Anh chọn một chiếc áo chemise và chiếc quần màu xám xẫm mới may. Huấn nghĩ cần phải tỏ ra đúng đắn, lịch sự đối với Trâm, cuộc gặp gỡ ban đầu bao giờ cũng quan hệ, cũng sẽ là một kỷ niệm ghi khắc sâu vào tâm khảm của hai người, Huấn sửa soạn thật chu đáo, anh thắt chiếc cravate màu tro xám có những ô vuông chồng lên nhau mà anh cho là “chỉnh” nhất.

Soi bóng mình trong gương, Huấn mỉm cười tự bằng lòng mình. Huấn thú vị, anh huyết sáo một điệu nhạc ngoại quốc và bước ra xe. Huấn đã định rõ máy cho xe chạy, nhưng nhớ đến Tuyết, Huấn lại đẩy cửa xe bước xuống. Anh viết lại cho Tuyết mấy chữ:

“Anh đi vắng chiều mới về. Hôn em”. Và lấy ghim cài ngay vào cành hoa bên cửa sổ, Huấn mỉm cười, xoa hai tay

vào nhau, anh hình dung ra bộ mặt ngơ ngẩn của Tuyết khi nhìn thấy mảnh giấy này. Huấn móc chìa khóa cửa vào chiếc đình sau tấm rèm hoa rồi lững thững ra xe. Nắng buổi sáng đã làm nệm ghế xe hơi nóng bỏng, Huấn mở tung các cửa kính cho gió lùa vào rồi lái xe ra thẳng phi trường. Trên con đường dài vào sân bay, Huấn bỗng có cảm giác của một người đang mang tâm sự sâu kín là được gặp lại cố nhân. Trăm đối với anh hôm nay quen thuộc quá như từ “muôn kiếp trước”, như câu chuyện của hai người bé bỏng thuở xưa mới thương mến nhau chưa kịp biết yêu thì phải xa nhau để rồi băng đi mười mấy năm, hôm nay mới được gặp lại. Cái ý nghĩ lãng mạn đó làm Huấn bồn chồn thêm.

Huấn thấy lòng mình rạo rực. Chiếc xe đỗ lại trước phi trường rồi, hình như

Huấn cũng không còn để ý đến nữa. Anh muốn giờ phút gặp Trâm sẽ kéo dài thêm ra. Anh ngồi im trên xe, đưa mắt nhìn ra khoảng sân trải nhựa trống vắng phơi mình dưới nắng bóng chói chang. Còn gần một tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ máy bay từ Huế về đến nơi. Tuy thế cũng đã có một vài người đến trước châu chực đón bà con. Huấn vào phòng giải khát ngồi đợi. Thì giờ hôm nay hình như trôi chậm lại. Nhìn nét mặt một vài thanh niên và một vài thiếu nữ bần khoản, đi đi lại lại, Huấn cho rằng họ cũng đang mang nặng cái tâm trạng của anh.

Nhưng dù thì giờ có đi chậm đến đâu thì phút phải đến vẫn đến. Người Huấn nóng bừng lên, tim đập rộn ràng khi nghe người nữ xướng ngôn viên báo tin máy bay Huế sắp đáp xuống phi trường. Trên trời cao, chiếc máy bay đang vòng thành

nửa vòng tròn xà nghiêng cánh xuống cuối sân. Huấn hồi hộp đứng ngay trước cửa chờ đợi. Anh giơ tay xem đồng hồ thêm một lần nữa mặc dù anh biết chắc lúc này là 11 giờ 1 phút vì anh vừa xem xong. Và, cẩn thận hơn, Huấn móc túi tìm bức điện tín. Nhưng lục mãi cả bốn túi mà không thấy đâu. Giờ cả vị ra mà Huấn cũng không tìm thấy mảnh giấy màu xanh ấy nữa. Huấn đâm ra luống cuống hoảng hốt. Anh cố nhớ lại xem nội dung bức điện tín ấy ra sao, Huấn nhắm lại:

“Trâm đến phi trường 11 giờ 24-4. Áo tím, mùi xoa trắng, kính xanh”.

Bằng ấy thứ đủ để Huấn nhận được ra Trâm rồi. Áo tím mùi xoa trắng, kính xanh! Chẳng lẽ trong một chuyến máy bay lại có đến năm bảy cô cùng trang điểm bằng những “dấu hiệu riêng” như

thế. Huấn vững lòng đứng đợi. Đoàn người từ phi cơ đã lần lượt bước xuống sân bay. Những tiếng chào hỏi, những giọng cười, điệu nói, mừng mừng tủi tủi đã bắt đầu vang lên. Giọng nói miền Trung của những cô con gái cất lên thỏ thẻ, bỗng dưng Huấn thấy say sưa đỏ mặt. Huấn dán mắt vào chiếc cửa ra vào duy nhất trong phòng kiểm soát. Bao nhiêu người đã đi qua rồi mà chưa một người nào cho Huấn cái hy vọng là Trâm của anh. Mười lăm phút trôi qua, Huấn đã gần thất vọng thì một bóng áo tím hiện ra trước khung cửa. Tim Huấn như muốn ngừng đập, anh bám tay vào chấn song sắt, nhòm người về đằng trước.

Trâm đội chiếc nón mỏng, tay xách chiếc va-li khá nặng, chiếc “mùi-xoa” trắng cầm trên tay bên kia. Không còn nghi ngờ gì nữa, Huấn tiến thêm lên mấy

bước để đón Trâm, tiếng anh nhỏ nhẹ:

– Cô Trâm?

Người thiếu nữ khẽ cúi đầu lí nhí không thành tiếng, nhưng Huấn biết đó là một câu trả lời rất đẹp. Huấn nhìn Trâm thật nhanh, Trâm không hoàn toàn như Huấn vẫn thường tưởng tượng, nhưng ít nhất Trâm cũng là một trong những người con gái có vẻ đẹp thanh thoát dịu dàng. Bốn con mắt nhìn nhau, Trâm buông kính, nói một câu bằng quơ:

– Vừa đến Sài Gòn đã thấy nóng rồi.

Huấn mỉm cười, đỡ chiếc va-li trên tay Trâm:

– Chắc Huế còn mưa và lạnh phải không Trâm? Trâm lắc đầu, nụ cười nở trên môi và vẫn cái điệu cúi đầu rất dễ thương:

– Huế cũng nắng nhưng không nóng như ở đây.

Huấn xách va-li ra sân, Trâm đi theo Huấn, ngoan và e thẹn như một con mèo nhỏ trước chỗ đông người. Trâm nhận thấy Huấn lịch thiệp, khả ái, bộ mặt dễ gây cảm tình và tin tưởng. Nhìn Huấn mở cửa chiếc xe Vedette, Trâm mỉm cười nhớ đến một đoạn trong lá thư của Huấn cách đây gần một năm:

“...Anh chỉ có một chiếc xe hơi rất ‘đã’, nghĩa là xấu kinh khủng. Ở bên các nước văn minh chiếc xe đã được cái may mắn là xếp vào loại đồ cổ, có thể cho vào viện bảo tàng”.

– Trâm lên xe đi chứ, còn quên gì ở máy bay hay là nhớ Huế đấy?

Trâm giật mình, quay lên nhìn Huấn, vẫn nụ cười e ấp, nàng chớp mau mắt, khẽ “dạ” một tiếng thoảng nhanh như hơi gió khiến người nghe vừa bắt kịp âm thanh ấy đã loãng ra và tan đi. Huấn đóng cánh cửa xe cho Trâm rồi vòng sang bên kia ngồi vào tay lái. Cái cử chỉ rất đẹp và lịch sự ấy của Huấn khiến Trâm nhớ đến những cảnh trong phim ngoại quốc. Ở Huế chưa bao giờ Trâm dám đi xe riêng với bất cứ người thanh niên nào, dù là người anh trong họ, cho nên ngồi trên chiếc xe này với Huấn, một cảm giác vừa êm ái vừa táo bạo len đến với nàng thật nhanh khiến người nàng bồng bồng như say rượu ngọt.

Chiếc xe rời khỏi phi trường, tiến dần về phía thành phố, Trâm nói nhỏ:

– Anh cho Trâm đến bệnh viện Chợ Rẫy.

Tiếng máy xe kêu quá lớn mà tiếng Trâm lại nói nhỏ quá nên Trâm phải nhắc lại hai ba lần Huấn mới nghe rõ. Hai người nhìn nhau cười. Huấn không ngờ Trâm có duyên đến thế, nụ cười làm đôi má có hai cái lúm đồng tiền và cặp mắt ướn át như cũng cười theo, ánh mắt sáng lên như xoáy thẳng vào tâm hồn người khác.

Tiếng Huấn cố làm ra vẻ hồn nhiên:

– Được rồi, đi đâu Huấn cũng sẽ dẫn Trâm đến nơi, nhưng bây giờ phải uống mừng cuộc gặp gỡ này đã. Chắc rằng từ Huế vào đây Trâm cũng đang khát? Hay là chúng mình đi ăn bữa trưa luôn cho tiện. Bây giờ cũng là mười hai giờ kém mười lăm rồi.

Trâm ngồi im nhìn thẳng ra phía trước, nàng muốn từ chối bữa cơm trưa

nay với Huấn, nhưng nàng chưa tìm được lời nào cho khéo để khỏi làm mất lòng Huấn. Một lát, thấy vẻ lưỡng lự của Trâm, Huấn tươi cười liếc nhìn Trâm:

– Chắc Trâm không nỡ lòng nào từ chối lời mời thứ nhất của Huấn đâu?

Trâm ngập ngừng vân vê chiếc “mùi xoa” trắng trên tay:

– Trâm muốn nhận lời lắm, nhưng... nhưng Trâm sợ ba Trâm mong. Ông cụ ốm đang nằm trong nhà thương mong tin người nhà. Huấn cho Trâm đi uống nước thôi, Trâm muốn dành bữa cơm trưa nay để hầu hạ ba. Lâu lắm rồi, gần hai năm Trâm mới lại được gặp...

Tiếng Trâm thấp dần, Huấn bỗng thấy xúc động lạ thường. Anh kính trọng Trâm thêm sau những lời nói khôn

ngoan, thâm trầm và đầy chân thật ấy. Người thiếu nữ ngồi bên anh tự nhiên cao quý hẳn lên, nét quý phái của những gia đình nền nếp phong nhã. Huấn đổi giọng:

– Huấn không dám ép Trâm đâu, để khi khác vậy, Trâm còn ở Sài Gòn lâu cơ mà, lo gì.

Trâm nhìn Huấn, cái nhìn trùu mến ân tình. Nàng vờ nhìn sang những dãy biệt thự mới làm ở hai bên đường để che dấu cảm xúc, tiếng Trâm trở nên hồn nhiên:

– Sài Gòn đẹp quá, thảo nào...

Trâm bỏ lửng câu nói ở đấy, đôi mắt vẫn mở rộng nhìn những nóc nhà cao vút, những đường phố ngang dọc tấp nập.

– Trâm bảo “thảo nào” Có nghĩa là gì?

Trâm quay lại, im lặng một giây để nghĩ ngợi, hai ngón tay nghịch ngợm gõ nhẹ lên thành cửa xe rồi nàng lắc đầu:

– Trâm cũng không biết nữa. Có lẽ Trâm nghĩ được nhưng không nói được cái ý nghĩ ấy.

Huấn cười thành tiếng:

– Trâm khôn ngoan lắm. Anh hiểu ý Trâm. Có phải Trâm định nói rằng thảo nào sự quyến rũ của Sài Gòn mạnh như thế nên...

Huấn cũng bỏ lửng câu nói ở đấy. Trâm hóm hỉnh nhắc lại:

– Nên???

Huấn nhún vai:

– Nèn... có lẽ mình hiểu ngầm tốt hơn.

Hai người lại nhìn nhau cười. Chiếc xe đậu lại trước một hiệu kem. Cái nắng thành phố rất bỏng hắt xuống hè đường. Trâm ngỡ ngàng bước xuống, lần đầu tiên đặt chân lên đất Sài Gòn, nàng đưa mắt nhìn những dãy phố đồ sộ, những hoạt động tấp nập mà thấy... rùng mình.

– Chúng mình vào đây đi chứ.

Trâm ngần ngại một giây rồi bước theo Huấn. Từ bé đến lớn Trâm chưa hề dám đi theo một người con trai nào vào trong hiệu ăn sang trọng như thế, nhưng hôm nay nàng liều vì cái thành phố xa lạ này không ai biết nàng. Bước chân vào hiệu, một vài chàng trai có lẽ rảnh việc quanh năm chuyên ngồi la cà ở các tiệm giải khát để ngắm gỡ, dương những cặp

mắt hau háu nhìn Trâm. Trâm cố làm bộ tự nhiên, nhưng chân nàng vẫn như dúi lại và đỏ hồng cả đôi má. Huấn biết ý nên chàng là mắt nhìn lại bọn con trai, thấy Huấn “cốt-xì-tô” và ngang ngạnh nên bọn chúng cúi đầu lảng nhìn đi nơi khác. Không hiểu Trâm có để ý hay không, nàng ngồi xuống ghế rồi mỉm cười nhẹ nhẹ.

Huấn kéo ghế ngồi đối diện với Trâm, chàng tự ý chọn cho Trâm một ly kem Moka cũng như của mình rồi ngược lên:

– Trâm định ở đây bao lâu?

Đôi mắt Trâm mở rộng:

– Không biết nữa anh ạ. Chừng nào ba Trâm khỏi bệnh thì Trâm sẽ về lại Huế.

Huấn đùa với một vẻ ngập ngừng:

– Như vậy thì không biết Huấn phải chúc ông cụ thế nào bây giờ?

Trâm còn ngơ ngác chưa hiểu Huấn định nói gì thì Huấn đã giảng giải ngay:

– Nếu ông cụ sớm lành bệnh thì Trâm về Huế sớm quá.

Ánh mắt Trâm long lanh một niềm vui say nhè nhẹ, thẹn thùng. Nàng cúi đầu, chiếc “mùi xoa” trắng run run trong bàn tay. Trâm muốn nói một câu thật ngây thơ như tất cả những cô gái thích ngây thơ thường nói:

– Anh... kỳ quá...

Nhưng tiếng nói chưa kịp thốt ra thì Trâm đã vội lắc đầu rồi ngồi yên. Cái cử chỉ bền lễn thật dễ thương đó đã khiến

Huấn rung động. Anh đỡ ly nước đặt lại trước mặt Trâm rồi nói lảng:

– Ông cụ bị bệnh gì đấy Trâm?

Trâm lắc đầu:

– Có lẽ ba Trâm vẫn bị bệnh sốt rét rừng cũ đấy thôi. Hồi xưa ông cụ cũng long đong lắm, ở núi ở rừng bao nhiêu lâu đấy chứ. Ông cụ chỉ mê làm báo thôi cho nên ông cụ mới vào Sài Gòn.

Huấn cười:

– Thì ra ông cụ cũng nhiều máu gi-ang hồ và chắc chắn là giàu nghệ sĩ tính lắm phải không?

Trâm nhìn qua vai Huấn ra ngoài đường phố, nét mặt thoáng một chút mơ màng:

– Ít khi Trâm nhận xét về những người trong nhà. Ngay cả đứa em trai của Trâm, nếu anh hỏi nó ra sao, Trâm không trả lời được một cách đích xác đâu.

Huấn thẩm phục tài ăn nói của Trâm. Anh nâng ly mời Trâm và mỉm cười “tấn công” tiếp:

– Trâm có nghệ sĩ tính từ trong mạch máu, có truyền thống hần hoi, thảo nào.. Trâm viết thư hay quá.

Trâm chớp mau mắt:

– Anh có óc khôi hài tế nhị lắm. Lúc chưa gặp anh, Trâm đã hình dung ra anh đúng như bây giờ...

Huấn làm một cử chỉ khôi hài bằng cách nghiêng đầu rất thấp rồi vòng tay:

– Hân hạnh! Nhưng đúng như bây giờ nghĩa là làm sao hả Trâm? Vô duyên lắm phải không?

Trâm trả lời một câu táo bạo:

– Anh muốn nói ngược lại?

Huấn lạnh người, không ngờ Trâm lại có thể nói được một câu mỉa mai ngọt ngào như vậy. Tuy đau, song Huấn vẫn phải gượng cười. Trâm nhận thấy vẻ gượng gạo ấy của Huấn, nàng hồi hận và bối rối. Một phút, Trâm vuốt nhẹ:

– Anh viết cũng hay lắm đấy chứ. Lắm lúc đọc thư anh, Trâm nghĩ anh là một nhà văn rất... lãng mạn, rất thơ mộng hơn là một họa sĩ. Không hiểu tại sao Trâm vẫn cứ đinh ninh anh là một nhà văn viết chuyện tâm tình hay nhất.

Tiếng Trâm có pha một chút ít rụt rè nên Huấn hiểu ra ngay là Trâm muốn vớt vát lại lời nói trước. Anh rút thuốc lá hút, thả khói lên không.

– Hôm nào có thì giờ rảnh Trâm đến nhà anh chơi nhé. Lúc ấy tất nhiên Trâm không có cái ấn tượng sai lệch về anh nữa.

Trâm « dạ » một tiếng rất ngoan rồi nàng nhắc khéo Huấn:

– Từ đây lên nhà thương có xa lắm không hả anh?

– Cũng không xa lắm, nhưng chúng mình nên đi thôi. Hơn mười hai giờ rồi.

Hai người đứng dậy ra xe. Đường phố lúc này đã đông nghẹt những xe cộ. Nhìn dòng xe rối loạn nực nội ấy mà Trâm hoảng sợ. Những con đường, những ngã

tử, ngã sáu chi chút. Trâm không còn biết đường lối ra làm sao nữa. Chiếc xe của Huấn len lách giữa những vệt vàng liều lĩnh của đoàn xe, đoàn người lao vùn vụt như không hề biết đến tai nạn là gì mà chỉ còn nghĩ đến thời gian. Có lúc Trâm tưởng đâm sầm phải chiếc xe bên cạnh hoặc đằng trước mà rồi Huấn lại nhanh nhẹn tránh được, bộ mặt anh vẫn bình thản như không. Do đó ngồi bên cạnh Huấn, Trâm có một niềm tin tưởng vững mạnh. Trước khi máy bay cất cánh Trâm run sợ bao nhiêu thì bây giờ nàng yên tâm bấy nhiêu.

Mười lăm phút sau, chiếc xe đỗ lại trước cửa bệnh viện. Huấn xách va-li đi trước để hỏi thăm đường. Trâm đưa cho cô y tá trực mảnh giấy có ghi địa chỉ của ba nàng. Huấn liếc mắt nhìn những dòng chữ ấy. Huấn đứng sững, vì mảnh

giấy ghi đúng tên một ông bạn già của anh:

Ông Lê Ngọc Khang

Phòng 10 – Lầu 2 – Dãy F

Đúng rồi, không thể sai được, ông Lê Khang là người bạn cũ cùng làm một tòa soạn với anh ở một tờ nhật báo, nhưng vì ông bất đồng ý kiến trong một vài bài vở và tranh vẽ nên cả Huấn và ông Khang đều xin nghỉ việc và từ đấy hai người ít dịp gặp nhau. Nếu có gặp thì cũng chỉ chào hỏi lấy lệ thôi. Huấn biết rằng hồi ấy anh còn trẻ tuổi quá, mới vào nghề, hăng máu, nên đôi lần tranh luận, Huấn có nặng lời với ông Khang. Đến bây giờ thỉnh thoảng nghĩ lại Huấn vẫn ngậm ngậm ân hận. Huấn muốn tìm cơ hội giảng hòa với ông Khang, song mới chỉ là ý định. Và vì tự ái cũng có, vì ít thì giờ

rồi quên đi, coi là chuyện... tầm thường cũng có. Bây giờ, không ngờ, người ấy lại là ba của Trâm.

Những hình ảnh cũ quay lại rất nhanh trong ký ức của Huấn. Nếu không có cô y tá ở đây Huấn đã kêu lên:

– Người này là ba của Trâm sao?

Nhưng may mà Huấn lại giữ được một thái độ thản nhiên. Tuy vẻ mặt có hơi biến đổi đi một chút, nhưng Trâm không hề để ý đến. Nàng còn đang hỏi thăm cô y tá về bệnh tình của ông Khang. Cô y tá trả lời rất thờ ơ:

– Chắc là không nặng lắm.

Trâm quay lại nhìn Huấn và đứng lùi lại phía sau nói nhỏ:

– Thôi, đến đây thì Trâm có thể

đi một mình được rồi. Phiền anh quá nhiều, nếu không có anh, không biết rồi Trâm sẽ ra sao nữa. Có cần cảm ơn anh không?

Huấn đặt chiếc va-li xuống sàn gạch bông bóng nhẵn, rút khăn tay lau mồ hôi:

– Không cần cảm ơn vì đó là bốn phần của Huấn mà Huấn chỉ đề nghị cho Huấn xin một phần thưởng thôi.

Huấn ngừng lại và nhìn thẳng vào mắt Trâm, đôi mắt bối rối và đẹp lạ lùng. Bốn con mắt cùng ngập ngừng rồi chớp mau:

Người nữ y tá hình như cũng cảm thông được tâm sự của những cặp trai gái trẻ tuổi trong hoàn cảnh này nên cô đứng quay mặt đi.

Tiếng Huấn thấp hẳn xuống:

– Phần thưởng đó là chiều mai, chừng năm giờ, Huấn mời Trâm đi coi chiếu bóng.

Vẻ băn khoăn của Trâm hiện rõ trên nét mặt. Nàng hoang mang, nửa muốn nhận lời, nửa sợ không đi được. Trâm cũng chưa hề biết nhận lời đi coi chiếu bóng với bất cứ một người con trai nào. Trâm muốn từ chối, nàng ngập ngừng nhìn Huấn, nhưng nàng không trả lời dứt khoát. Đôi mắt buồn thoáng hiện một ý phân vân. Huấn hiểu tâm trạng Trâm lúc ấy, anh còn hiểu thêm rằng nếu anh chịu khó «tấn công» thêm thì Trâm sẽ không đủ... can đảm từ chối. Vì thế, Huấn làm một điệu rất buồn, rất "chờ đợi":

– Có gì trở ngại đâu, Trâm! Chiều

mai Huấn sẽ đến đây đón. Trừ trường hợp Trâm không muốn mà thôi.

Quả nhiên, nghe câu nói vừa có vẻ nài nỉ vừa có vẻ buồn dỗi nhẹ nhàng dễ “ghét” của Huấn, Trâm mỉm cười ngay:

– Dạ, chiều mai anh đến đây rồi tính sau... Huấn lắc đầu:

– Không tính sau tính trước gì nữa đâu.

Trâm cúi đầu không đáp, Huấn yêu cái dáng điệu bao hàm ý nghĩa một sự phục tùng ấy, anh mỉm cười:

– Thôi, anh về Trâm nhé.

– Dạ.

Trâm ngược lên, cái nhìn lưu luyến làm Huấn không muốn quay gót. Trâm bắt gặp ánh mắt Huấn tha thiết hơn bao

giờ, nàng đỏ bừng hai gò má, xoay người bước thẳng lại phía cô nữ y tá. Nụ cười của cô y- tá hóm hỉnh càng khiến Trâm bối rối thêm, trong một giây, bỗng dưng Trâm thấy giận Huấn lạ lùng. Nàng xách va-li đi thẳng ra ngoài hành lang phía sau. Huấn nhìn theo Trâm, người anh như say. Bóng Trâm khuất sau con đường nhựa vòng theo bốn cỏ mát hút ở cuối dãy nhà cao. Huấn bước ra ngoài đường, cái khung cảnh nhộn nhịp lúc tan sở không còn nữa. Giải đường rộng vắng nằm im lìm dưới hàng cây cổ thụ cao vút. Một lần gió lùa về mát rượi. Huấn tưởng như tâm hồn mình bay bổng lên chín tầng mây. Chiếc Vedette lao vùn vụt qua những con đường rộng. Huấn có cái sung sướng âm thầm của những người con trai sắp lấy vợ. Qua một ngã tư, Huấn suýt đâm phải một chiếc xe khác từ bên phải lao qua. Anh

giật mình, nhìn xuống đồng hồ cây số, anh không ngờ mình đã phóng 80 cây số một giờ. Huấn nghĩ rằng nếu anh gặp tai nạn lúc ấy và anh sẽ chết gục trên tay lái với niềm vui miên man, không hiểu Trâm sẽ nghĩ ra sao. Nhận được tin Huấn chết, liệu Trâm có thể.... ngất đi như cái cảnh một cô vợ trẻ được tin chồng tử nạn rồi ngất xỉu đi không? Hay là Trâm òa lên khóc, Trâm sẽ đi bên lề đường theo đám tang của anh rồi đêm đêm Trâm sẽ đem hoa đến mộ anh ngồi hàng giờ để tỏ lòng thương nhớ. Nếu thế thì Huấn có chết lúc ấy cũng được. Huấn còn muốn chết nữa là đằng khác.

Người con trai thường hay có những phút nghĩ ngợi lâm cảm như thế. Tình yêu và con người khi yêu đều lâm cảm như nhau cả. Những cái lâm cảm nuôi dưỡng tình yêu.

Hơn 3 giờ Huấn mới về đến nhà. Mảnh giấy treo trên bình hoa đã mất và đồ dùng của anh đã được xếp dọn lại gọn gàng. Huấn biết ngay là buổi trưa hôm nay Tuyết đã ở lại đây rất lâu. Có lẽ nàng cố tình chờ anh. Tự nhiên Huấn thấy khó chịu. Bây giờ thì anh hối hận, một phút “bốc đồng”, anh đã kéo Tuyết ngã vào cánh tay anh để rồi mỗi ngày hai lần Tuyết đến đây như một người vợ có bốn phận chăm sóc cho chồng. Nếu Tuyết chỉ yêu anh với tất cả sự dè dặt, với những e ấp đẹp như thơ thì chưa biết chừng Huấn đã say mê Tuyết thật.

Lúc này Huấn mới hiểu rõ ràng tại sao người ta thường sợ những người con gái “xông xáo” dạn dĩ trong tình yêu. Không phải vì khinh thường sự dễ dãi mà chính vì sợ sệt, vì cảm thấy bị phiền toái, đến nỗi có cảm tưởng là một ám ảnh thường xuyên.

Thật ra thì Tuyết cũng đã nhiều lần khiến Huấn hài lòng. Nàng bạo dạn, có thể làm tất cả những công việc của một người vợ kể từ việc dọn dẹp đồ dùng đến những cử chỉ ân ái. Tuyết yêu Huấn với tất cả nhiệt độ say mê bùng bột của tuổi trẻ. Nàng quan niệm khi đã yêu thì cho hết, không nghi ngại, có như vậy mới đúng là tình yêu. Tuyết đã từng nói với Huấn như vậy để giải thích cho những hành động rất tự nhiên của nàng.

Huấn đã nghĩ đến điều ấy và nghĩ đến những giây phút nóng bỏng khi

có Tuyết ở căn phòng này, ở bên anh. Tự nhiên Huấn lại đâm ra giận mình. Anh nhớ đến Trâm với cái nhìn ý nhị, lời nói ngày thơ ngọt ngào. Giữa Tuyết và Trâm lúc này, Huấn vẫn thấy say mê Trâm hơn. Với Tuyết, anh chỉ được hưởng những rung động trong những giây phút gần nàng. Còn với Trâm, Huấn có cái xúc động dịu dàng ngay cả trong giấc mơ, ngay cả những giờ phút Trâm chỉ thoáng hiện trong óc tưởng tượng của anh. Huấn nhắm mắt để lần lượt ôn lại bóng dáng Trâm từ lúc nàng bước xuống phi cơ với màu áo tím, với vẻ mặt ngỗ ngàng lúc anh tiến đến bên Trâm. Rồi đến khi lưu luyến nhìn nhau tạm biệt. Trời ơi, đôi mắt sao buồn, sao quyến luyến đến thế! Huấn nghĩ rằng Trâm cũng đã yêu anh, yêu từ phút tạm biệt ngắn ngủi, rưng rưng. Chắc lúc ấy Trâm cũng đã hiểu rõ lòng mình. Huấn

chợt thấy tim mình nhói lên, một cảm giác lạ lùng truyền rất nhanh vào cơ thể, len lén chuyển trong từng thớ thịt, từng mạch máu. Biết đâu giờ này Trâm cũng đang mang cái cảm giác ngáy ngất ấy của Huấn. Anh thiếp đi trong niềm sung sướng mong manh nhưng lớn rộng như mây trên nền trời, như mặt đại dương những buổi bình minh êm sóng. Giấc ngủ chập chờn nhiều mộng mị của Huấn kéo dài tới hơn 6 giờ chiều.

Huấn vừa dậy thay quần áo xong thì Tuyết đến. Luôn luôn Tuyết đến với nụ cười cười mở, tươi sáng. Vừa thấy Huấn đứng chải đầu trước gương Tuyết nói ngay:

– Anh định đi đâu mà chịu khó làm dáng thế hả anh?

Tiếng Tuyết ngoan lạ, Huấn dừng tay, nịnh khéo một câu:

– Không đi đâu cả. Làm dáng để đón Tuyết đấy thôi.

Tuyết không kịp để ví tay lên mặt bàn, nàng sà vào bên người yêu:

– Anh ngoan lắm. Sao hôm nay anh khéo nói thế. Thưởng cho anh đấy.

Và Tuyết đặt hai tay lên vai Huấn chờ đợi. Huấn cúi xuống môi Tuyết. Họ ôm chầm lấy nhau. Một phút yên lặng ngây ngất. Mùi thơm từ da thịt Tuyết thoang thoảng khiến Huấn lạng người. Tiếng Tuyết yếu đuối dưới ngực Huấn:

– Trưa nay anh đi đâu, em chờ anh mãi. Hơn một giờ em mới về. Em bắt đền anh đấy.

Huấn lúng túng, không phải vì anh không tìm được câu nào nói dối hay không biết nói dối với Tuyết. Anh cảm thấy nếu nói dối với Tuyết tức là anh đã chịu lệ thuộc vào nàng quá nhiều. Nhưng chẳng lẽ anh lại nói thật rằng trưa nay anh đã đi với Trâm. Huấn dùng kế hoãn binh, anh cúi xuống nâng cằm Tuyết lên:

– Ủ thì anh đến Tuyết nhé...

Nhưng Tuyết đã nghiêng đầu tránh cử chỉ âu yếm ấy của Huấn. Nàng đưa hai ngón tay lên môi Huấn và bằng một giọng tinh nghịch, nàng cười nhẹ:

– Anh phải cho em biết là anh đi đâu đã rồi... mới được “đến” sau.

Huấn cười, nụ cười nhạt ngập ngừng:

– Em ghê quá nhỉ. Hỏi cung đấy phải không? Anh sợ rồi đấy nhé.

Vẫn vòng tay ngang lưng Tuyết, Huấn dìu nàng ra phía chiếc “đi vắng” sát tường. Tuyết kéo tay Huấn sang lòng mình, vuốt ve nhè nhẹ:

– Anh không biết rằng những “cô nhân tình bé” thường thích tỏ ra là mình có quyền hành với người yêu hay sao. Em có quyền không hả anh?

Huấn nhìn rất lâu vào mắt Tuyết, anh nói khẽ hơn cả một tiếng nói thầm:

Sao lại không. Em có thừa quyền hành là đằng khác. Tuyết chúi vào lòng Huấn:

– Vậy thì anh phải khai đi chứ.

Huấn làm bộ ngớ ngẩn:

– Khai gì nhỉ?

Tuyết vùng vằng giận dữ, cái lối nửa đùa nửa thật, nũng nịu của Tuyết thật dễ yêu:

– Thôi, chẳng nghe anh nữa đâu. Tuyết đi về đây. Tuyết ghét anh lắm.

Tuyết định đứng lên, nhưng Huấn đã kéo tay nàng xuống:

– Làm gì mà em tôi khó tính thế, thì để anh nói vậy, Tuyết của anh có thèm nghe không?

Tuyết có nụ cười y hệt nụ cười của các cô bé con tí tẹo đang đòi được ăn kẹo.

– Anh nói đi.

Huấn nói bừa:

– Trưa nay anh phải ra sân máy bay đón một người bạn ở xa về.

– Ai đẩy hở anh?

– Một người bạn trai của anh, em không biết nó đâu. Nó mới ở... xa về đây. Ở... bên Pháp du học.

Tuyết bưng miệng cười khúc khích, nàng ngồi nhích xa Huấn và nhìn thẳng vào mặt anh, nói bằng một giọng trêu chọc:

– Anh không nói dối đấy chứ! Em xin phép được nghi ngờ anh chút xíu.

Huấn ngậy người, anh chưa kịp trả lời thì Tuyết đã tiếp:

– Nghe giọng nói của anh, em có... cảm tưởng là anh nói dối. Không hiểu tại sao thế?

Huấn thở dài rất nhẹ, tiếng thở dài kín đáo. Thì ra Tuyết mới chỉ « có cảm

tưởng » là anh nói dối thôi, chứ nàng chưa hề biết gì về chuyện Trâm vào đây cả. Huấn lại xích đến bên Tuyết, kéo vai nàng vào ngực anh:

– Anh cấm, không cho phép em có cảm tưởng như vậy. Anh nói thật đấy.

Tuyết mỉm cười, nụ cười buồn, nàng ngoan ngoãn ngược lên nhìn Huấn. Tuyết bắt gặp đôi mắt Huấn chớp màu như bối rối. Tiếng nàng se sắt:

– Vâng em xin nghe anh, nhưng anh phải hứa rằng từ nay, từ giờ phút này trở đi không bao giờ anh nói dối Tuyết nữa. Anh có dám hứa không hả anh?

Huấn lắc đầu vu vơ, Anh ôm Tuyết vào lòng rồi nhìn ra ngoài khung cửa!

– Thì anh đã nói dối Tuyết bao giờ đâu.

Tuyết cúi gằm mặt xuống, dấu đôi mắt ướm vào ngực áo Huấn để khỏi khóc nức lên vì khổ sở. Nàng hiểu rằng cử hỏi loanh quanh mãi rồi sẽ chỉ du Huấn vào tình trạng phải nói dối nhiều hơn. Mà nàng thì nàng không thể nhìn thấy Huấn dối trá nàng. Thà rằng nếu có phản bội nàng, Huấn cứ hiên ngang nói thẳng vào mặt nàng, như vậy nàng còn đỡ khổ sở hơn. Dù nàng có đau đớn nàng cũng đủ can đảm chịu đựng.

Với ý nghĩ ấy, Tuyết vụt ngồi thẳng dậy, nàng gượng gạo mỉm cười với Huấn:

– Anh nói dối tài lắm. Buổi trưa hôm nay anh đi đón Trâm từ Huế vào phải không? Em biết rồi, anh đừng nói dối quanh với em nữa. Em có tỏ thái độ nào đâu.

Huấn ngồi ngây mặt ra. Anh ngượng

cũng có, hối hận vì đã nói dối Tuyết cũng có. Huấn như người bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, chưa bao giờ Huấn thấy mình hèn hạ và đáng ghét như bây giờ. Anh khẽ đẩy Tuyết ra, đôi mắt cúi nhìn xuống mũi giày. Một lát, anh nhìn thẳng vào mặt Tuyết:

– Em đọc bức điện tín của Trâm phải không?

Tuyết thản nhiên gật đầu:

– Vâng! Em thấy anh vút ra giữa giường, dưới chiếc áo sơ-mi trắng. Khi dọn dẹp đồ đạc cho anh, em nhìn thấy. Nếu biết nội dung bức điện tín chắc em không đọc đâu. Xin lỗi anh khi đọc rồi em mới thấy hối hận. Em định quên đi, coi như mình không thấy gì hết nhưng. . . không hiểu tại sao em không quên được.

Huấn mỉm cười trong khi Tuyết mệt mỏi gục mặt xuống cánh tay. Thái độ của Huấn đổi khác hẳn, anh ngồi sang chiếc ghế bên cạnh, đợi một lát cho Tuyết có đủ bình tĩnh, anh nói:

– Bây giờ mọi sự đã rõ ràng cả rồi, anh đi đón Trâm, đúng thế, nhưng... anh không hứa hẹn gì với Trâm cả hay nói trắng ra anh và Trâm chưa hề nói yêu nhau. Sự việc như thế đấy. Em nghĩ thế nào?

Tuyết lau nước mắt, nàng liếc nhìn Huấn thật nhanh hình như để dò xét xem câu Huấn vừa nói có chân thành không. Nàng xoắn mạnh chiếc quai ví rồi thở dài:

– Em biết rằng trong tình yêu, kẻ nào yêu nhiều hơn là kẻ bại trận. Em xin nhận là kẻ bại trận ấy. Và, đã là kẻ chiến

bại thì không có quyền quyết định gì cả.

Giọng nói đầy nước mắt của Tuyết thật đáng thương, đáng cảm động vô cùng. Huấn lại tiến đến bên Tuyết, nhẹ vuốt tóc nàng. Tiếng anh dịu dàng dỗ dành:

– Thôi, nín đi Tuyết. Chúng mình nên bình tĩnh nhìn vào sự việc mà quyết định thì tốt hơn! Anh đã nói rất thật cái tình trạng giữa anh và Trâm.

Tuyết ngoan ngoãn ngồi im trong lòng Huấn, nàng nói rất khẽ:

– Tùy anh, anh muốn thế nào em cũng xin vâng theo. Nhưng có điều anh nên nhớ rằng bất cứ người con gái nào cũng muốn người yêu chỉ biết có một mình mình, chỉ nghĩ đến một mình mình. Em cũng thế, vì yêu anh, có thể em còn ích kỷ hơn.

Huấn cười, anh dìu Tuyết đứng dậy, lấy khăn mặt lau nước mắt cho Tuyết, rồi rủ nàng đi phố. Tuyết muốn từ chối, song nàng không dám, nàng vẫn kính nể Huấn. Nàng miễn cưỡng ngồi vào bàn sửa lại mái tóc, đánh lại môi son rồi theo Huấn xuống đường. Ánh nắng buổi chiều chỉ còn thoi thóp hoe vàng trên những góc phố cao vút. Huấn lái xe về hướng Thủ Đức.

– Buổi chiều đẹp quá phải không em?

Nghe tiếng Huấn, Tuyết giật mình ngơ ngác, nàng đáp liều cho xuôi:

– Vâng, đẹp lắm...

Huấn hiểu tâm trạng Tuyết, anh nhìn nàng âu yếm:

– Em đang nghĩ gì đấy? Giận anh phải không?

– Không! Không! Em đâu dám giận anh. Em đang nghĩ rằng nếu phải xa anh, không biết em có đủ can đảm để sống một cuộc đời bình thường như thế này nữa không. Nhưng... nhưng em chắc rằng không bao giờ phải xa anh đâu anh ạ.

Huấn buông một tay lái kéo nàng vào sát mình hơn, giọng anh trách móc:

– Sao em lại nghĩ thế?

Tuyết cúi đầu, lơ đãng gõ nhẹ những ngón tay búp măng trên nệm ghế:

– Em chỉ lo sợ vẫn vợ thế thôi, anh đừng buồn. Và lại sự lo sợ của em cũng không phải là không có cơ. Em vẫn thấy địa vị của em trong anh bấp bênh lắm...

Huấn cắt ngang:

– Có lẽ anh không xứng đáng với tình yêu của em.

– Không phải vậy. Em không hề có ý nghĩ đó. Nói thật ra em vẫn cho rằng anh yêu Trâm hơn em.

Huấn hôn lên má Tuyết thật nhẹ:

– Anh đã nói rồi, giữa anh và Trâm... chưa có chuyện gì đáng ngại cả. Và rồi... không có cũng nên.

Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu óc Tuyết. Nàng vừa nghĩ rằng có lẽ Trâm xấu, Trâm vô duyên, hay vì một lý do nào đó Trâm đã làm Huấn thất vọng chàng. Ý nghĩ ấy khiến nét mặt Tuyết tươi hẳn lên, nàng nghiêng đầu trên vai Huấn hỏi dò:

– Trâm có đẹp không hả anh?

Huấn nhìn thẳng về phía trước, mắt anh hơi mờ đi để một giây tìm lại hình ảnh Trâm. Anh cười nhẹ, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

– Chúng mình chỉ coi Trâm như một người bạn.

Tuyết cười rúc rích:

– Anh không trả lời câu hỏi của em. Còn chuyện Trâm có là bạn chúng mình hay không thì xin để hạ hồi phân giải, em chưa nghĩ đến điều ấy.

Huấn dừng xe lại trước một quán ăn bên đường, anh đỡ Tuyết xuống xe rồi ung dung đi vào con đường sỏi như một cặp vợ chồng yêu nhau nhất đời. Tiếng anh trầm xuống:

– Em anh hơi khó tính đấy nhé. Đây này, anh trả lời em nhưng cấm nghi ngờ đấy.

– Miễn là anh nói thật.

Huấn phác một cử chỉ đo dọ:

– Được rồi. Vậy em bình tĩnh nghe anh nói thật, rất thật: Trâm đẹp, hiền và ngoan lắm.

Tim Tuyết nhói lên, nàng tưởng như có thể chết lặng ngay ở đây được. Nhưng nàng cố lấy giọng thản nhiên ngược lên hỏi lại:

– Nghĩa là đúng như niềm mong-ước của anh?

– Không đúng hoàn toàn, nhưng... cũng được tám mươi phần trăm.

Tuyết cười nhạt, nàng yên lặng cắn môi, cắn khoăn. Huấn kéo ghế cho Tuyết rời anh ngồi yên khoanh tay nhìn nàng. Cái nhìn ranh mãnh kéo dài khiến Tuyết bối rối. Nàng mấp máy định nói câu gì, nhưng lại thôi. Huấn phá lên cười và Tuyết nũng nịu lắc nhẹ đôi vai:

– Anh này kỳ... ỳ... quá đi. Em không thích thế đâu.

Huấn giơ hai tay phân trần một cách khôi hài:

– Nào anh có dám nói gì Tuyết đâu.

Vẻ mặt Tuyết khó đăm đăm. Nàng ngồi nghiêng, nhìn ra ngoài đường cái. Huấn nắm nhẹ lấy bàn tay nàng. Anh bồi bàn đứng bên nhìn thấy cái cảnh âu yếm “ông đồ bà” như thế thì vội vàng toét miệng ra cười, quay mặt đi nơi khác.

Tuyết ngượng chín người, rút tay lại rồi
nguyt Huấn:

– Người ta cười cho kia kìa.

Huấn vẫn phớt tỉnh, vẻ mặt trở nên
bướng bỉnh “ngoan cố” một cách... đáng
“ghét”:

– Mặc người ta, anh chỉ biết có anh
và em ở đây thôi.

– Anh “lì” quá. Ghét anh !

Rồi hai người cùng nhoén miệng
cười. Má Tuyết đỏ hây hây, nàng chớp
mắt. Những ngọn đèn xanh đỏ nhỏ xíu
chăng đầy chung quanh quán hàng cũng
vừa bật sáng. Những lúc có ánh đèn màu
là những lúc vẻ đẹp khêu gợi của Tuyết
nổi bật hẳn lên. Nàng vuốt lại mái tóc,
soi lại bóng mình trong chiếc gương nhỏ

ở nắp ví tay. Giọng nàng trở nên chân thành và trang nghiêm:

– Anh nói Trâm đẹp, ngoan và... hiền làm cho em ngại. Có lẽ em thua Trâm mất.

Huấn làm bộ ngờ ngẩn:

– Sao lại thua? Không có chiến tranh, không ai phải chiến đấu thì làm gì có thua có được hả em.

Tuyết vẫn giữ nguyên vẻ mặt trang nghiêm cũ:

– Em ghét cái tính khôì hài chọc tức của anh rồi đấy nhé.

Huấn trả đũa ngay:

– Anh cũng ghét bộ mặt trang trọng như đũa đám kia của em. Anh mê nét cười đẹp như Liz Taylor của em kia.

Tuyết buông thông một tiếng:

– Nịnh!

– Chứ sao. Người như em đáng để cho các cậu con trai si tình như anh nịnh bằng thích.

Tuyết cười, ánh mắt long lanh. Lúc nào Huấn cũng tỏ ra duyên dáng, khôn ngoan, dù ngay ở những câu nói trắng trợn nhất. Nếu một gã con trai khác nói những câu ấy chắc chắn sẽ bị Tuyết làm cho ê mặt bằng cách nguây nguẩy quay mặt đi hoặc bĩu môi một cái dài.

Nhưng bây giờ ngồi trước mặt Huấn thì Tuyết lại thấy ngọt ngào say sưa lạ.

Một lát, Huấn nhìn Tuyết rồi lựa lời dò hỏi:

– Sao chúng mình không thể coi Trâm như một người bạn của cả hai đứa.

Tuyết cười ranh mãnh:

– Như thế sẽ thiệt thòi cho anh vì nếu em đồng ý với anh giải pháp ấy thì thế nào rồi em cũng yêu cầu cho em gặp Trâm là bạn với nhau chẳng lẽ không biết nhau bao giờ sao và như vậy thì đằng nào rồi anh cũng phải giới thiệu em với Trâm hoặc anh không giới thiệu thì bản năng tự vệ của em sẽ thúc đẩy em phải tỏ cho Trâm biết em là... “là gì” của anh. Em tưởng anh chọn làm giải pháp êm dịu này rồi. Em có lợi, tất nhiên em chỉ vâng theo thôi. Anh nghĩ thế nào, có nên tìm cách khác không?

Huấn nhận thấy Tuyết có lý khi phân tách tình trạng... lẩn cảm này. Anh lảng nhìn ra ngoài bóng đêm, thỉnh thoảng

một đốm sáng lập lòe giữa cái im lặng mát dịu của cánh đồng rộng. Nhưng đốm sáng trong khung cảnh ấy giống hệt như những ý nghĩ nối tiếp trong đầu óc Huấn, cứ loé lên chớp chờn không thành hình rõ rệt. Một thoáng hình ảnh Trâm hiện lên với nét cười hiền và buồn, với ánh mắt êm dịu thiết tha... Huấn chớp mau mắt.

Tiếng cười nho nhỏ của Tuyết lại vọng lên:

– Anh đang lựa chọn một giải pháp khác phải không? Và... và... làm thế nào cho êm đẹp cả phải không?

Huấn giật mình quay lại, mỉm cười vu vơ để đáp lời Tuyết. Tuyết nheo một bên mắt:

– Anh có vẻ tham lam quá đấy. Anh say mê cái “thơ mộng” của Trâm trong lúc anh đã có em.

– Em chỉ trích anh hơi nặng đấy nhé.

Tuyết kéo cao đôi vai tròn và xoè hai bàn tay, vẻ mặt thoáng lạnh lùng:

– Như vậy mà anh kêu là em chỉ trích thì anh bắt nạt em ghê quá. Em có quyền phát biểu ý kiến riêng của em trong một việc có liên quan đến cả hai chúng mình chứ. Đối với anh, có thể là một chuyện đùa, một trò chơi ú tim... nhưng đối với em, nó thật quan hệ. Chúng em coi tình yêu là tất cả cuộc đời.

Huấn phác một cử chỉ cắt ngang câu nói của Tuyết rồi anh mỉm cười dàn hòa vì anh biết Tuyết “bốc đồng” nổi giận. Trong cái giận dữ vì ghen tuông

của những cô con gái trước mặt người yêu có những nét thật dễ yêu, tuy cũng có những cử chỉ thật đáng sợ. Huấn đứng dậy vòng sang đằng sau ghế Tuyết, anh đặt nhẹ một tay lên vai nàng và một tay khác vuốt nhẹ mái tóc nàng:

– Chúng mình đi loanh quanh dưới những rừng cây kia một chút đã. Em có vẻ hơi nóng rồi đấy.

Tuyết ngồi im, nàng khẽ nguẩy người tỏ một thái độ phản đối nhũn nhặn. Nhưng Huấn đã vòng cả hai tay kéo nàng đứng dậy với một giọng dỗ dành thật êm:

– Chịu khó chịu anh một chút. Chóng ngoan. Nào.. một, hai, ba...

Phần thì sung sướng, phần thì ngượng ngập trước những cử chỉ và

những câu dỗ dành vừa trẻ trung vừa thân mật đó của Huấn, Tuyết nũng nịu quay lên mỉm cười và đứng dậy theo Huấn. Người bồi bàn vội tiến lại:

– Thưa ông bà, món ăn xong rồi.

Huấn hất hàm:

– Đợi chúng tôi một chút đã. Rồi anh dìu Tuyết đi thẳng ra con đường nhỏ có hàng cây cao vút xòe những cành lá um tùm che kín mặt đường. Ánh đèn màu chỉ đủ sức soi sáng mờ mờ như ánh trăng non đầu tháng. Con đường viền cỏ mầu lục dẫn hai người vào bóng tối. Tiếng nhạc ngoại quốc từ chiếc loa phóng thanh nhỏ vọng ra bập bùng văng vẳng man dại.

Đi bên Huấn, Tuyết có cái cảm giác của một người vợ mới cưới ở cạnh chồng.

Tiếng “ông bà” của người bồi vừa kêu hai người khiến cái cảm giác của Tuyết càng thêm thật, càng thêm say sưa. Trong bóng tối dày đặc của lối đi, hình như Tuyết còn nghe thấy cả tiếng tim mình đập rộn ràng. Bao nhiêu giận hờn tiêu tan hết. Những người yêu nhau thường hay có những vui buồn, hờn giận đến rồi đi rất nhanh như những cơn mưa bóng mây. Tuyết ôm tay Huấn, nghiêng đầu để một bên má nàng sát vào cánh tay người yêu. Nàng phát biểu một ý kiến khá táo bạo, nhưng bằng một giọng rụt rè:

– Anh nhỉ! Có bao giờ anh nghĩ đến một ngày nào đó, chúng mình sẽ làm lễ cưới?

Quả tình chưa bao giờ Huấn nuôi giấc mơ là cưới Tuyết về làm vợ như giấc mơ của tất cả những chàng trai trẻ có một người yêu xinh đẹp. Anh ôm nhẹ

bàn tay Tuyết, tìm một câu nói làm vui lòng nàng:

– Sao lại không, anh đã nghĩ đến ngày đó.

Rồi ngừng lại một lát để trao đổi với Tuyết một ánh mắt nồng nàn, một nụ hôn thoáng nhẹ trên vùng trán ấm của người yêu, Huấn khe khẽ thốt lên một tiếng ngắn:

– Nhưng...

Tuyết cúi xuống lối cỏ tối chờ đợi, song Huấn bỏ lửng câu nói ở đấy, bàn tay anh run run. Tuyết hiểu rằng Huấn đã nói dối để làm vui lòng mình. Nàng thoáng cảm thấy một nỗi niềm buồn tủi dâng ngập tâm hồn, Tiếng nàng ướn át:

– Em biết anh muốn nói gì. Em hiểu địa vị em trong lòng anh. Em là kẻ luôn

luôn cởi mở chân thành. Yêu anh, em cố tỏ ra cho anh biết là em yêu anh. Có thể vì thế mà sự chân thành của em đã phản bội chính em. Nếu đúng thế thì chúng mình hoàn toàn khác biệt nhau...

– Tuyết! Em đừng nghĩ thế.

Tuyết cười, nụ cười se sắt. Trót nói rồi, Tuyết nói luôn cho hả những dồn nén đã làm nàng thao thức nhiều đêm:

– Em nghĩ có phần đúng đấy anh ạ. Anh thích một mối tình thật đẹp, thật êm, thật nhẹ. Anh lãng mạn như một nhà thơ lãng mạn nhất chỉ biết yêu giai nhân trong tác phẩm của mình. Cô Trâm có thể là điển hình cho giai nhân trong tác phẩm của anh. Nhưng... anh ạ, trước sau gì rồi anh cũng thất vọng. Như em đã từng biết rằng anh chỉ yêu những giọng chữ của Trâm đúng hơn là anh yêu Trâm

– Vì thế nên em sẵn sàng dâng tình yêu cho anh – Bởi em nghĩ rằng khi anh đã gặp Trâm, rồi yêu Trâm, lúc đó Trâm không còn là một giai nhân mơ màng nữa đâu. Em nói thế táo bạo quá đấy, nhưng với anh, em chẳng phải dấu điểm làm gì nữa. Khi yêu, chẳng lẽ anh cứ đặt Trâm. trên giá vẽ mà nhìn mãi được à? Em chỉ sợ khi nào Trâm còn ở xa anh mãi, Trâm chỉ là những lá thư màu xanh bay về anh như nàng tiên kỳ ảo trong giấc mộng. Nói trắng ra, Trâm chỉ là đối thủ của em khi nàng chưa yêu anh, sắp yêu anh; anh còn phải tưởng tượng, còn phải chinh phục, còn phải thêm khát cái tình yêu trong trắng ấy. Nhưng Trâm đã đến gần anh, anh đã bắt được Trâm trong tay rồi thì em không ngại đâu.

Nói đến đây Tuyết ngừng lại để nhìn Huấn dò xét. Song Huấn đã khôn ngoan

giấu mặt vào bóng tối. Một phút sau, Huấn rời tay Tuyết rút thuốc lá châm lửa hút. Hành động ấy chứng tỏ rằng Huấn bối rối, Huấn hoang mang chột dạ trước cái nhận xét tinh tế khôn khéo của Tuyết, Huấn làm thế để che lấp những băn khoăn. Hai người đi vòng vào giữa bãi cỏ. Huấn cúi xuống thở một hơi khói rồi huých khẽ vào lưng Tuyết:

– Em tiếp tục đi, anh đang muốn nghe em đây.

Tuyết hất lại mái tóc để giấu nụ cười, nàng kéo Huấn đến bên một cái bệ xi măng:

– Chúng mình ngồi xuống đây đi anh.

– Có lẽ chỗ này là một cái mộ.

Tuyết ôm lấy tay Huấn, nàng sợ, nhưng cũng cố nói đùa một câu:

– Mộ của nàng thiếu nữ thất vọng chôn sâu mối tình của mình.

Huấn cười lặng lẽ, anh dìu Tuyết ngồi xuống bên mình rồi chống hai tay ra phía sau. Điều thuốc lá cháy đỏ trên môi soi sáng mờ mờ nửa khuôn mặt răn đanh lại. Tuyết nói như một tiếng thở dài:

– Không hiểu tại sao em lại hay có những ý tưởng bi đát như thế... Thôi, từ nay nhút định em không thêm nghĩ như vậy nữa đâu.

Huấn hiểu tại sao Tuyết lại nghĩ như vậy. Anh bỗng thấy xao xuyến vì thương yêu Tuyết, anh thở dài rất nhẹ. Tuyết vuốt lại mái tóc xõa trước mặt rồi đổi giọng tươi vui:

– Em nói đến đâu rồi anh nhỉ?

– Đến đoạn anh bắt được nàng tiên và anh thất vọng vì nàng tiên ấy cũng là người, cũng có tất cả bản– chất xấu tốt và thể xác không bao giờ hoàn toàn mãi của con người, thứ nhất là con người đó vốn đã không hoàn toàn đẹp như mộng tưởng.

Em nói đúng chứ hả anh?

Huấn trầm ngâm một giây rồi gật gù:

Có thể đúng lắm. Em nói tiếp đi đã, anh sẽ có ý kiến sau.

Tuyết kéo tay Huấn vào lòng, nàng áp bàn tay trên những ngón tay Huấn như nàng thường có thói quen nghịch ngợm chiếc quai ví trong khi nói chuyện:

– Vâng, em đã nghĩ thế trước khi anh ngỏ lời với em. Nhưng cho đến hôm nay, anh đã gặp Trâm rồi, em vẫn thấy anh say mê Trâm hơn em.

Huấn tát khẽ vào má Tuyết:

– Điều đó thì sai rồi. Giữa anh và Trâm...

– Em hiểu. Anh muốn nói rằng anh chưa “bắt” được Trâm trong bàn tay chứ gì. Có thể. Song trước sau gì rồi anh cũng bắt được Trâm. Bước đường chinh phục Trâm của anh không còn khó khăn, không còn xa xôi, không còn cản trở gì nữa đâu.

Huấn búng mạnh mẩu thuốc lá bay bổng vẽ thành một đường sáng hình cánh cung, anh cười thành tiếng:

– Em khuyến khích anh đấy phải không?

Tuyết cũng mỉm cười gượng gạo:

– Nếu anh muốn.

Huấn kéo Tuyết vào lòng:

– Em khôn khéo lắm.

– Nhưng không hợp với anh. Anh kín đáo hơn, thâm trầm hơn, điềm tĩnh hơn. Còn em thì trái lại: sôi nổi, “thẳng thừng”, có điều gì nói hết, muốn làm gì là làm ngay. Em quen như vậy mất rồi, muốn uốn nắn lại theo anh mà khó khăn quá, chẳng biết làm sao hơn được. Có lẽ em đành phải nhường anh cho Trâm mất thôi.

Nói rồi Tuyết cười, nụ cười không buồn mà lại đầy tự tin. Nàng cho rằng

tất cả những lời nàng vừa nói có một tác dụng sâu sắc trong tâm hồn Huấn. Huấn có thể thức tỉnh, bừng mắt dậy trong cái giấc mơ chập chờn mờ ảo đã làm anh luôn luôn băn khoăn. Huấn có thể nhìn thẳng vào những yêu thương tha thiết đầy chân thật trong tâm tình nàng. Tuyết đã rất tâm lý khi có những nhận xét ấy. Nàng thích nhìn thẳng vào tất cả sự thật ngay từ khi bắt đầu yêu. Nàng là một trong số rất ít những thiếu nữ đang thuở yêu đương nồng cháy dám đi tìm sự thật.

Tuyết thường nghĩ một số rất đông những nàng thiếu nữ bây giờ một là vì bản năng mềm yếu không dám nhìn thẳng vào sự thật, không dám nhìn thấy những nhược điểm của mình trong lòng người yêu, không dám công nhận cái sút kém của mình đối với một thiếu

nữ khác trong lòng người yêu. Hai là vì tự phụ, vì tự ái; dù có nhận thấy, có nhìn thấy cũng cố lơ đi, cố tin tưởng rằng người yêu đã bị nhốt chặt trong trái tim mình như một con chim trong cái lồng sắt.

Tuyết không như những người thiếu nữ ấy. Nàng đủ can đảm tìm kiếm rõ sự thật. Do đó đã giúp nàng hiểu Huấn, hiểu mình, biết rõ ý muốn của người yêu, hiểu rõ việc gì có thể xảy đến. Nàng cũng không ghen tuông vô lý và vô ý thức như những cô nhân tình bé khác. Nàng luôn giữ một thái độ thật thẳng thắn, thật đàng hoàng. Cái thái độ ấy đã khiến Huấn kính phục. Có lẽ chính vì thế mà Tuyết đã giữ được Huấn, con chim ấy chưa thoát được ra khỏi cái lồng son sẵn sàng mở cửa nếu có một tiếng kêu. Huấn đã tự giữ mình lại bên Tuyết.

Những bức bội khó chịu và đôi khi một vài ý nghĩ coi thường Tuyết bỗng tiêu tan hết cả.

Huấn kéo Tuyết đứng lên, hai người đi ngược trở lại con đường mòn nhỏ. Tiếng nhạc bập bùng từ trong lỗ quán vẫn đậm đặc vẳng ra linh động dạt dào như tiếng sóng những đêm mưa gió. Huấn khoác nhẹ cánh tay Tuyết, giọng anh ấm lại và thấp xuống:

– Anh xin lỗi Tuyết, anh lừa dối Tuyết nhiều và... có thể là anh đã lừa dối chính anh nữa.

Bước Tuyết chậm lại, nàng nhếch miệng khẽ cười trong bóng tối, tâm tư xao động một phần vì yêu Huấn nhiều hơn, một phần vì ý nghĩ chiến thắng. Rồi nàng lắc đầu nhẹ nhàng:

– Tuyết cho rằng anh không có lỗi gì hết cả. Bởi vì người con trai nào cũng thế, khi yêu, họ đều có những... thủ đoạn nho nhỏ như vậy. Xin lỗi anh, em dùng tiếng thủ đoạn ở đây không có một ý nghĩ đen tối nào cả. Những thủ đoạn ấy đôi khi tốt, tốt đối với những người quan niệm rằng: “nên nói dối với đàn bà, miễn là để duy trì tình yêu”. Cậu ấy khá đúng, phải không anh?

Huấn ghé xuống mái tóc Tuyết, anh không trả lời câu hỏi “gài bẫy” này của Tuyết.

Tuyết nhìn Huấn một cách tinh nghịch:

– Nhưng em nghĩ khác một chút anh ạ. Đàn ông sự thật là kẻ thù của tình yêu, là một mối hiểm họa lớn lao đối với người yêu, nhưng không có sự thật

là không có chân lý, không có bền lâu.
Vì vậy quan niệm “nói dối” chỉ để thỏa
mãn mục đích nhất thời thôi.

– Anh không có ý định ấy.

Tuyết huých nhẹ vào lưng Huấn

– Rõ anh khéo ỡm ờ chưa. Việc gì
mà phải “thưa ông tôi ở bụi này”. Em nói
chung thế, chưa nói đến trường hợp của
anh.

– Anh muốn nghe em nói đến chuyện
của chúng mình cơ. Em... ghê gớm lắm,
rào đón trước cả rồi mới nhập đề.

Tuyết cười khúc khích, nàng ngược
mắt nhìn lên chòm cây cao có những
vì sao đêm thấp thoáng làm dáng trong
cụm lá:

– Đêm đẹp quá anh nhỉ. Em có thể đi bộ với anh suốt đêm hoặc là tất cả những đêm như thế này.

Câu nói lạc lõng ấy của Tuyết khiến Huấn mỉm cười thích thú. Anh cho rằng Tuyết – cũng như tất cả những cô con gái khác – thích làm dáng với người yêu bằng những câu nói vắn vơ như thế. Huấn cũng nhìn lên những vì sao đêm đậu trên vòm cây cao. Một lát

Huấn lại quay về chuyện cũ:

– Em có thành thật nhận rằng anh không bao giờ hèn đến nỗi chỉ... có mục đích giai đoạn đối với em không?

Tuyết mở tròn đôi mắt ngược lên:

– Ô hay, anh hỏi em câu ấy thì lạ thật. Anh kết tội em đấy phải không?

– Anh xin lỗi. Anh băn khoăn quá nên mới hỏi thẳng ngay em câu ấy, có lẽ câu hỏi hơi hấp tấp và trắng trợn nữa phải không em?

– Em chỉ cho là anh tham lam, thế thôi, không hơn không kém và tham lam là... cổ tật của tất cả con trai. Các anh chỉ có một vòng tay nhưng lại cứ... hay đa mang, cứ thích dang ra ôm lấy tất cả.

Huấn cười nhẹ vì nhận xét của Tuyết vừa đúng, vừa dí dỏm lại vừa có vẻ mỉa mai nữa. Một cảm nghĩ thoáng đến rất nhanh, anh tưởng Tuyết là một gã bạn trai rất thân chứ không phải là một cô nhân tình trẻ. Tất cả những câu Tuyết đã nói với anh từ nay đều khiến anh... giật mình. Huấn tiếc rằng đã không coi Tuyết như một người bạn. Nhưng nếu là bạn thì liệu Tuyết có dám phát biểu những ý nghĩ chân thành ấy với anh

không? Huấn cúi đầu cười băng quơ.

Tiếng Tuyết lại dịu dàng vọng lên bên Huấn:

– Em có một điều muốn nói với anh... Nhưng mà khó nói quá....

Huấn nhún vai rất nhẹ:

– Em lại rào đón rồi.

– Xin anh thứ lỗi cho em, câu chuyện mà em sắp nói với anh, đối với em thật quan hệ. Vì vậy em cần phải biết chắc ý anh. Anh nghĩ về em như thế nào?

Không đắn đo, Huấn trả lời ngay:

– Em thẳng thắn dễ thương...

Tuyết mỉm một nụ cười cởi mở và ngắt ngang:

– Như thế đủ rồi anh ạ. Em chỉ mong anh hiểu chừng ấy thôi, đủ để nói với anh câu này. Rồi buồn hay vui là tùy ý anh.

– Đừng giao hẹn trước, anh ghét...

Ngả hẳn người vào tay Huấn, Tuyết kéo chàng dừng lại bên một khúc quanh có một cành lá thấp xòe ra, những cành lá nhỏ như lá ngâu đan kín vào nhau không lọt cả một ánh sao. Và... cái cử chỉ mời đón của Tuyết thật gợi cảm. Hai làn môi chạm vào nhau... Hơi thở của Tuyết như đứt ra từng đoạn, nhưng rất nhẹ nhẹ như từng khóm mây thơ thần vào những buổi chiều im gió. Im lặng một lát Tuyết mới nói, tiếng nàng trở nên thồn thức:

– Phải nói với anh như thế này em buồn quá, nhưng không còn có cách nào khác. Anh biết rằng em yêu anh, em

say mê anh lắm chứ? Em có thể hy sinh tất cả cho anh. Yêu anh đến nỗi anh có phản bội em, em cũng vẫn còn say mê anh. Nhưng... nếu em biết chắc rằng anh yêu người khác hơn em, anh thật tình tìm được tình yêu bên người khác, em cam đoan với anh một điều là em đủ can đảm để từ giã anh tức khắc, xa anh vĩnh viễn, dù rằng khi ấy em đã mất mát tất cả. Em tự cảm thấy cái bốn phận ấy, em muốn rằng tình yêu khi bắt đầu cũng như khi tan vỡ đều giống nhau. Nghĩa là khi bắt đầu tốt đẹp thì khi từ giã cũng đừng để lại những vết tích xấu xa cuối cùng. Điều ấy có vẻ là... lỗi bịch, có vẻ là khó khăn lắm. Song em tự hỏi nhiều lần rằng sao không đành lòng, không thẳng thắn mà xa nhau. Yêu nhau hôm nay để ngày mai coi nhau như kẻ thù nhìn thấy nhau phải ngượng ngập, phải giận hờn, phải làm khổ nhau, hành hạ

nhau. Tâm thường quá phải không anh? Em tưởng như vậy còn lỗ bịch hơn, còn ngu xuẩn hơn.

Huấn đứng lặng người, má anh ướt vì nước mắt của Tuyết. Anh biết rằng Tuyết đã nói thật, rất thật cái tâm tư thâm kín nhứt của nàng lúc này. Chính anh cũng linh cảm thấy ngay từ lúc Tuyết kéo anh dừng lại và sẵn sàng chờ đợi đôi môi của anh. Cái cử chỉ mà chưa lần nào Tuyết dám làm. Nàng muốn chứng tỏ rằng tình nàng yêu anh vô cùng mãnh liệt nhưng cũng để đưa đà cho câu nói sau này của nàng, để tỏ ra nàng đủ can đảm để xa anh ngay từ sau giây phút bỏng cháy ấy. Tuyết là thứ người giàu nghị lực, đủ bản ngã để chịu lặn xuống vực rồi thản nhiên phúi quần áo bước lên không hề quay lại, dù nước mắt vẫn cứ trào ra trong nụ cười mếu máo. Sự yên lặng và sự thản

nhiên ấy khó mà tìm thấy ở bất cứ một người thiếu nữ nào mà Huấn đã gặp, kể cả những em gái nhảy ngổ ngáo nhất.

Trước cái cảnh này, Huấn đứng ngẩn ngơ, như một con chim thu hình trong bóng tối trước một trận gió lốc quay cuồng.

Im lặng khá lâu, dáng chừng Tuyết cũng hiểu rằng Huấn đang tìm lời an ủi mình hoặc để làm vui lòng mình nên Tuyết lại tiếp:

– Anh đừng nghĩ rằng em ghen bóng ghen gió với cô Trâm của anh đâu. Nói đúng ra em tự thấy em chưa có quyền ghen với Trâm. Em nói như thế với tất cả lòng chân thành yêu anh và chỉ nghĩ đến anh. Vì hiểu thế em mong rằng anh đừng tìm lời an ủi em. Em cũng như anh, em chán ghét những lời an ủi, dù

là thành thực. Em không chịu để ai tỏ vẻ thương hại mình. Và, anh ạ, em lại vừa nghĩ ra rằng rất có thể em nói với anh như vậy là vì tự ái, niềm tự ái to như trái núi của tất cả những người con gái mà ở trường hợp em thì được ngụy trang bằng sự thẳng thắn.

Huấn vòng tay, những ngón tay đan lại với nhau trên người Tuyết, môi anh chạm nhẹ vào mái tóc Tuyết, chưa bao giờ tiếng Huấn nhẹ và ấm đến như vậy:

– Anh hiểu tất cả rồi. Đối với em anh chỉ còn một con đường để lựa chọn. Không phải anh có ý nói em đã đặt anh vào tình trạng này. Em hiểu chứ. Anh thấy có bốn phận phải lựa chọn dứt khoát. Trước đây một giờ anh không phân vân nhiều vì anh nghĩ rằng Trâm khác và em khác, cho nên anh... tham lam, anh tưởng có thể được tất cả. Hoàn

cảnh đẩy anh vào tình thế ấy. Chắc em đồng ý với anh điểm này. Anh không cố tình tạo ra hoàn cảnh để chinh phục cả hai người một lúc. Bởi vì trước hết anh xin nói thật rằng anh đã cố từ chối, cố... trốn tránh sức quyến rũ khó tả của em...

Nói đến đây Huấn cười nhẹ; Tuyết thản nhiên, yên lặng chờ nghe:

– Rồi đến khi Trâm báo tin vào đây thì nàng lại bắt anh chờ đợi. Những giây phút chờ đợi như vậy dài lắm, thừa nhiều thì giờ quá cho nên anh đã đến với em. Em có sức thu hút như nam châm, anh... đã được em. Thật khó mà phân tích tâm trạng anh lúc ấy. Đến khi gặp Trâm, anh cho rằng Trâm tế nhị, hiền vào ngoan, hợp với anh hơn nên anh không ngần ngại.. tự hứa rằng sẽ chinh phục nàng. Quãng đường còn lại không xa xôi gì. Anh nghĩ chỉ cần một chút cố

gắng. Nhưng từ buổi chiều đến giờ, anh rất cảm phục sự thành thật, sự can đảm của em. Em nhìn quá tường tận sự thật, em đã chín chắn nhìn thẳng vào tất cả những sự việc xảy ra giữa chúng mình. Bây giờ anh có thể nói ngay rằng anh đã lựa chọn rồi. Anh lựa chọn em. Nhưng.. anh vẫn chưa tin anh, tính anh bông bột lắm, phát biểu như vậy ngay lúc này sợ quá sớm chẳng. Cho nên anh chưa dám quả quyết gì cả. Nói với người khác chắc anh sẽ ngượng với lời nói ấy lắm. Anh đã bị bắt quả tang sự không trung thành của mình. Song đối với em, anh đã dẹp cái tự ái nhỏ nhen ấy lại. Em cho phép anh suy nghĩ chín đã.

Tuyết quay lại, mỉm cười nhẹ nhẹ, nụ cười vẫn còn ngấn lệ vương vẫn:

– Chính anh cũng chưa tin kia mà. Cho nên anh kết luận như thế là phải

lắm. Nếu anh có nói ngay bây giờ là anh đã lựa chọn em thì em sung sướng đấy, tin tưởng đấy, nhưng chỉ lát nữa, khi đặt mình trong phòng vắng, em lại thao thức, lại dần vật bản khoản mất thôi. Thà rằng anh nói thẳng như vậy đi, dù có buồn, nhưng là cái buồn nhẹ, thanh thoát, dễ chịu hơn nhiều. Không những cho phép mà thôi em còn nên thưởng cho anh. Thưởng cái gì bây giờ...

Huấn giơ hai ngón tay lên môi. Tức thì hai người quăn lấy nhau. Vài phút sau họ rời bóng tối của cụm lá bước vào hiệu ăn. Vừa ngồi xuống ghế, Tuyết nhìn chăm chú vào má Huấn rồi mỉm cười:

– Anh ghé sát vào đây em nói cái này.

Huấn còn đang ngơ ngác không hiểu cái cử chỉ ranh mãnh của Tuyết thì Tuyết

đã rút khăn tay giờ lên:

– Nếu có vợ, anh vụng lắm đấy, ai lại để vết son đỏ trên má thế kia bao giờ?

Huấn ngáp ngừng vài giây đoạn ghé sang cho Tuyết lau vết son trên má. Những người ngồi quanh đấy mỉm cười trước cái cảnh âu yếm của cặp tình nhân trẻ. Nụ cười của họ thật dễ dãi và đầy tha thứ.

✱

Chưa bao giờ Trâm lại có cái tâm trạng bồn khoăn, thắc mắc kỳ lạ như hôm nay. Suốt từ buổi sáng nàng đã có những giây phút đứng ngẩn ngơ như kẻ không hồn. Không phải là Trâm nhớ Huế và cũng không phải là Trâm sợ sệt hoang mang trước những xa hoa đồ sộ của Đô thành mà nàng mới bắt gặp từ hôm qua đến nay. Trâm bồn khoăn chính là vì cái hẹn năm giờ chiều nay với Huấn. Từ lúc gặp Huấn, Trâm đã mang sẵn nỗi niềm ngơ ngẩn bàng hoàng ấy. Đêm hôm qua, dù mệt mỏi Trâm cũng chỉ ngủ được rất ít. Hình ảnh Huấn với nụ

cười hiền hậu, với đôi mắt khôn ngoan, với những cử chỉ thật lịch lãm và những câu nói vô cùng duyên dáng đã choán gần hết giấc ngủ chập chờn của nàng. Sự khôn ngoan và lễ độ của Huấn đã khiến Trâm... run sợ. Nàng vẫn sợ những kẻ khôn ngoan quá và lịch lãm quá đến độ khiến người khác có cảm tưởng là thiếu chân thành. Tuy nhiên càng sợ hãi bao nhiêu, lòng say mê lại càng bị quyến rũ bấy nhiêu. Những bước do dự nhất lại chính là những bước nguy hiểm nhất trong trường hợp này. Đêm hôm qua, có những lúc Trâm choàng mắt dậy, nàng ngơ ngác tự hỏi mình:

– Mình yêu Huấn thật chẳng? Từ trưa hôm nay hay là từ bao giờ?

Dĩ nhiên những câu hỏi tương tự như thế không bao giờ có lời giải đáp rành mạch. Nhưng đối với tất cả những

người con gái, đã tự hỏi mình như thế tức là đã có câu trả lời ngay trong câu hỏi đó rồi. Đến lúc phải tự hỏi mình câu ấy thì... sợ rằng đôi khi hơi muộn, câu hỏi không bao giờ có giá trị nữa vì không thể dừng lại. Ở trường hợp của Trâm cũng vậy, nàng đã cố dối lòng, cố phủ nhận rằng chưa hề yêu Huấn, nhưng ai biết được rằng tình yêu đến tự bao giờ? Cho nên Trâm vẫn cứ phải thao thức để hình ảnh Huấn xen vào trong giấc mơ. Và, buổi sáng nay Trâm đã tìm hết cách để có thể đi với Huấn vào năm giờ chiều. Nàng đã xin phép ông Khang để được đi mua vài thức cần dùng tiện thể đi thăm thành phố Sài Gòn. Ba nàng đã vui vẻ chấp thuận và nhân có một người bạn trẻ đến thăm, ba nàng lại nhờ người đó hướng dẫn... Lẽ dĩ nhiên là Trâm từ chối vì nàng vừa nhận thấy cái ngụ ý thâm kín trong sự nhờ vả đó.

Người thanh niên được ba Trâm nhờ hướng dẫn cũng là một người trong nghề nghiệp của ba nàng, chàng viết tiểu thuyết rất hay, Trâm đã từng được đọc trong báo. Chàng có cái tên khá đẹp, tuy hơi có vẻ yếu đuối như biệt hiệu của con gái: Ngọc Hiền. Hiền có cái vẻ đẹp trai nho nhã của những cậu thư sinh chứ không hào hùng như Huấn. Vẻ đẹp trai mềm dịu, lạnh lợi rất dễ gây cảm tình. Tuy nhiên đối với Trâm, nàng không hề cảm thấy rung động khi ở bên chàng. Trâm thản nhiên tiếp chuyện Hiền, nàng cố bạo dạn để tỏ cho Hiền thấy cái thái độ thờ ơ, dửng dưng của nàng. Lúc này, trước khi Hiền về, chàng đã ồm ồm hỏi Trâm:

– Cô có quen ai ở đây không?

Trâm cười, trả lời lễ phép nhưng vẫn cái giọng trêu cợt ồm ồm ở trả đũa:

– Dạ, thưa ông, có lẽ... có quen một vài người.

Hiền đã đứng lặng, bộ mặt thật thà đến thương hại Sau một tiếng thở dài, Hiền hỏi tiếp:

– Như vậy, chắc cô đã có người hướng dẫn, không cần đến sự có mặt của tôi?

Bỗng dưng Trâm thấy thương hại Hiền trước vẻ mặt buồn thiu và đầy e ngại ấy. Nàng muốn tỏ cho Hiền biết là “rất tiếc gặp anh... hơi muộn” nên không chịu ý anh được. Trâm cúi mặt xuống, ấn nhẹ đầu ngón chân lên chiếc dép, tiếng nàng thấp xuống:

– Rất cảm ơn ông. Trâm vào đây đã có hẹn trước với một người bạn rồi... Xin để khi khác.

Hiền nghiêng đầu nhã nhặn rồi ghé vào chào ba Trâm để ra về. Cái cử chỉ của Hiền thật cảm động, nó có cái dáng của một kẻ cam chịu số phận chiến bại. Trâm nhìn theo bóng Hiền khuất dần sau bức tường với trắng cuối bệnh viện. Nàng thở dài rất nhẹ và cũng cảm thấy bàng khuâng.

Cứ mỗi thời khắc trôi qua là sự rạo rực bồn khoăn của Trâm lại càng tăng thêm. Hình ảnh Hiền đáng thương mất hẳn để nhường chỗ cho bóng dáng Huấn đầy quyến rũ. Trâm càng cảm thấy Huấn quyến rũ bao nhiêu thì giây phút chờ đợi càng sâu thẳm, mệt mỏi và bức rút bấy nhiêu. Mặc dù từ sáng đến giờ, Trâm đã tìm hết cách để có thể đi với Huấn, nhưng bây giờ là bốn giờ rồi mà Trâm vẫn còn cứ thắc mắc hoài, cứ đặt lại một câu hỏi... thật vô lý:

– Mình có nên đi với Huấn chiều nay không?

Thật không còn gì kỳ lạ và mâu thuẫn hơn lòng người con gái mười tám lúc này. Không hẳn là sự xung đột giữa lý trí và tình cảm mà chính là sự xung đột giữa tình cảm và tình cảm, giữa sự thật và sự che đậy vụng dại, tuy vụng dại mà tế nhị đến say đắm. Nếu trên đời này khi yêu ai cũng tự thú nhận ngay thẳng rằng mình yêu thì sự rung động sẽ không còn gây cho những cảm giác huyền diệu mỏng manh nữa. Và cũng chính vì sự che đậy tế nhị ấy mà người con gái trở nên một sức hấp dẫn mạnh mẽ, một sự quyến rũ khó tả, một uy quyền thầm kín bắt người con trai phải say mê. Nó biến thành những kỷ niệm vô cùng quý báu, hết sức rục rở mà sau này mỗi lần nghĩ tới, người ta phải cúi đầu, người ta phải

thèm khát, người ta phải hối tiếc những giây phút ấy đã đi qua.

Tình yêu vốn là sức mạnh nhiệm màu cho người ta quyền sung sướng hay buồn khổ.

Ở trường hợp của Trâm hay là của tất cả những người con gái như Trâm, họ đang bước trên nhịp cầu thứ nhất với đầy đủ những màu sắc hoan hỉ, tươi vui, chưa hề nhuốm một chút buồn lo. Họ có cái bản khoăn vẫn vợ, cái bức rút mỏng manh, cái sợ sệt... vô lý. Tất cả những thứ đó làm duyên dáng thêm mối tình ban đầu của họ. Họ không dừng lại, họ sẽ đi tới bằng những bước rụt rè nhưng vững chãi.

Cũng như Trâm, tuy đặt những câu hỏi vô lý và vô ích tương tự như vậy, song nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới đến

giờ hẹn mà Trâm đã thay quần áo, tắm rửa để chờ Huấn rồi. Ba Trâm kéo thấp tấm chăn dạ rồi mỉm cười nhìn con:

– Sao con không để anh Hiền đưa đi có phải tiện không. Anh ấy có xe, lại quen thuộc đường lối.

Trâm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nàg vờ phác một cử chỉ ngượng ngịu:

– Con thấy... không tiện ba ạ. Con không muốn đi với... người lạ, như thế mất tự do lắm. Muốn làm gì cũng không được, sợ phiền người ta, muốn xem gì cũng ngại vì sợ người ta.. thấy rõ cái vẻ ngớ ngẩn của mình. Con đi taxi là tiện hơn cả. Vả lại con cũng có một cô bạn ở Sài Gòn để con ghé thăm và nhờ chị ấy dẫn đi.

Bàn tay gầy guộc của ông Khang nhoai ra vuốt tóc con gái. Nụ cười dễ dãi hiền lành của ông thoảng nở trên môi, dáng chừng ông cũng nhận thấy rõ sự khôn lớn của đứa con gái đầu lòng, ở cái tuổi mà bất cứ người cha nào cũng phải nghĩ đến việc hôn nhân của con gái. Ông lựa lời hỏi Trâm:

– Con có nhận thấy anh Hiền là người đứng đắn tử tế không?

Trâm không đáp, nàng cúi đầu giựt khế sợi chỉ vương trên tấm chăn dạ. Và, ông Khang cũng không đợi nàng trả lời, ông tiếp ngay:

– Anh ấy cùng làm một chỗ với ba, ngoài ra anh ấy còn đang học thêm. Có lẽ anh ấy sẽ trở thành luật sư, hiện nay anh ấy còn đang thi nốt phần cử nhân

luật. Ba rất thích những người có chí như Hiền.

Bây giờ thì Trâm hiểu rõ ràng ý định của ba nàng. Gọi nàng vào đây với mục đích thứ hai là... giới thiệu với Hiền để hai người quen nhau. Thảo nào khi nàng vừa bước chân vào bệnh viện hôm qua, đã thấy Hiền ngồi đó, ba nàng thì tuy mừng rỡ, nhưng cũng không quên trách yêu nàng:

– Sao con vào đây mà không báo tin để ba nhờ người đi đón.

Sự thật thì Trâm đã viết thư vào báo tin, nhưng nàng mới gửi trước hôm đi hai ngày nên nàng tin rằng lá thư ấy chưa tới nơi. Chính Trâm muốn dành sự đón tiếp ấy cho Huấn.

Bây giờ nhận rõ thấy ý định của ông

Khang, Trâm chỉ lặng lẽ tỏ một dấu hiệu ngưỡng ngừng không nói nên lời. Ông Khang vẫn tiếp tục nói về Hiền với một giọng đều đều:

– Anh ấy thân với ba lắm, vì ba trực tính, thích nói thẳng, nói thật. Hiền cũng thế, nhưng anh ấy trẻ hơn nên đôi khi nóng tính. Mấy lần anh ấy định bỏ chỗ làm, nhưng ba cố khuyên ngăn. Hiền cũng đỡ ba nhiều, nhứt là lúc ba đau ốm không có mẹ con, và các con ở đây. Anh Hiền đã đưa xe ba lên nhà thương và được nằm ở một chỗ tốt thế này cũng là do anh ấy cả. Hiền đang ở với một người chị ruột, nhưng anh ấy đang có ý định dọn về ở chung với ba cho vui.

Trâm cũng chú ý nghe những lời ba nàng nói về Hiền, nhưng sự chú ý ấy vì tò mò thì đúng hơn. Trước sau nàng vẫn chỉ thấy Hiền đáng mến, dễ thương,

Trâm cũng chỉ thấy... thân thiện với Hiền thêm chút nữa. Tình thân ấy chỉ có nghĩa là của một người quen, một người bạn của gia đình mình, không hơn không kém. Trâm có cái cảm nghĩ chắc chắn rằng nàng không thể rung động vì Hiền được. Tự nhiên Trâm bỗng thấy một mối âu lo đang đe dọa tình trạng của mình. Sự lo âu chỉ thoáng qua như một làn chớp, nhưng cũng đủ làm Trâm buồn, nỗi buồn nhẹ nhàng và menh mang như sương khói. Nàng giấu kín tiếng thở dài rồi đứng lên:

– Xin phép ba, đi một lát, con về ngay.

Vẻ mặt hiền từ của ông Khang thoáng điểm một nụ cười. Ông trả lời con bằng một cái gật đầu âu yếm. Trâm quay ra cửa, tiếng ba nàng vọng theo:

– Nếu có lạc thì nhớ kiếm taxi về nhé.

Trâm mỉm cười “dạ” một tiếng thật ngoan rồi đi thẳng ra phía thang lầu. Chiếc đồng hồ để bàn của người bệnh phòng bên cạnh chỉ đúng 5 giờ 10 phút. Trâm nghĩ rằng Huấn đứng đợi chắc anh chàng sốt ruột lắm. Phần sợ Huấn phạt ý, phần khác Trâm lại muốn kéo dài giây phút chờ đợi này ra. Trâm cảm thấy thú vị, thú vị đến đỏ mặt. Chân nàng bước mang mang, vừa hồi hộp vừa say mê như tâm sự của một kẻ nhút nhát nhưng lại thích xem truyện trinh thám trong đêm vắng. Trâm đi trong bóng rợp của hàng tường cao. Ánh nắng buổi chiều ở nửa sân bên kia chói sáng trên những con đường sỏi vụn, con đường dẫn ra cổng chánh. Trâm sung sướng với ý nghĩ Huấn đã nhìn theo con đường đó để mong đợi

bóng dáng nàng suốt từ mười lăm phút trôi qua. Nàng cúi đầu bước chầm chậm giữa khúc quanh, bởi vì ra ngoài khúc quanh này, Huấn có thể nhìn thấy nàng rồi. Và, người con trai nào cũng có cái vẻ mặt đắc thắng khi nhìn thấy người yêu tiến dần lại phía mình trong buổi hẹn hò thử nhút. Trâm linh cảm thấy trước như vậy cho nên nàng muốn che giấu sự đầu hàng của mình. Nàng muốn mang một bộ mặt rất thản nhiên, thản nhiên đến gần như lạnh lùng khi gặp Huấn để che đậy kín đáo tâm tư. Người con gái nào cũng vậy, họ đều muốn tỏ những cử chỉ ngược hẳn lại với lòng mình. Nhưng với những cậu con trai tinh khôn thì họ đọc rõ từng ý nghĩ của các cô trong buổi gặp gỡ ban đầu này.

Cho nên Trâm vừa bước ra khỏi khúc quanh, Huấn dừng chờ ngoài xe

đã nhìn thấy nàng và chàng mỉm cười tiến lên vài bước để đón Trâm. Mặc dù lúc ấy Trâm làm ra vẻ lơ đãng cúi đầu xuống lối đi, vẻ bình thản như không hề nhớ rằng có người đứng đón mình ngoài cổng. Nhưng Huấn thì chàng biết chắc rằng không những Trâm nhớ lời hẹn hôm qua mà nàng lại còn.. sửa soạn chu đáo, cho cuộc gặp gỡ giờ này phút này nữa là chẳng khác. Sở dĩ Trâm ra trễ mười phút, không phải vì Trâm thờ ơ mà chính vì bất cứ cô con gái nào cũng.. thích được chờ đợi như vậy, điều đó càng không đáng oán trách vì bản năng tự vệ đã bắt buộc người con gái phải giữ giá trị của mình. Cái quan niệm này có thể là đã quá cũ so với một số các cô gái tiến bộ, nhưng với Trâm, theo ý Huấn, chàng vẫn nghĩ rằng Trâm chịu ảnh hưởng hoàn toàn của một nếp sống cổ kính.

Tuy hiểu thế, song khi Trâm ra đến nơi, Huấn cũng làm ra vẻ trách móc khôn khéo:

– Sao Trâm ra muộn thế. Có chuyện gì bận bịu lắm không hả Trâm? Huấn chờ từ nửa giờ rồi đấy nhé.

Nghe câu hỏi chân thành thân thiết như vậy, Trâm cảm động đến ngây ngất. Từ xưa, từ lâu lắm rồi, từ ngày Trâm hiểu biết, khôn lớn, chưa có cậu con trai nào nói với nàng những lời lẽ tương tự như vậy, họ không dám nói thì đúng hơn, vì Trâm nghiêm trang quá, Trâm lạnh lùng quá nên không cậu nào dám tỏ ý thân mật và đầy ý nghĩa âu yếm đến như thế. Bây giờ, Trâm như bức thành cổ, vẫn kiên cố đóng cửa im ỉm nay đột nhiên hé mở cho gió mát lùa vào. Trâm bỗng thấy thanh thoi, say mê với luồng gió mới, thơm ngát dịu dàng ấy. Nàng nhìn

Huấn rất nhanh, im lặng giây lát rồi khẽ nói:

– Xin lỗi Huấn... Trâm hơi bận một chút nên ra trễ, bắt Huấn đợi, thật là đáng tội.

Nói xong câu ấy, chính Trâm cũng không thể ngờ được rằng mình lại bạo dạn đến thế được. Nàng cười nhẹ rồi đi theo Huấn sang phía đậu xe. Vẫn những cử chỉ lịch sử đằm dáng khi mới quen nhau. Huấn nhanh nhẹn mở cửa xe cho Trâm rồi ngồi vào tay lái. Nhưng Huấn chưa kịp cho xe chạy thì chàng nhận thấy Hiền vừa đóng cửa xe xong đứng nhìn mình. Bất đắc dĩ Huấn phải ngừng lại, tắt máy xe và bước xuống đường. Anh nói khẽ với Trâm:

– Xin lỗi Trâm, Huấn gặp người bạn.

Vẻ luống cuống hiện rõ trên nét mặt Trâm, nàng ngậy người nhìn Hiền đang tiến lại. Trâm ngồi im trên xe, tự nhiên nàng cảm thấy sợ hãi như người bị bắt gặp quả tang đang làm một việc gì ám muội. Hiền đã tiến đến trước mũi xe và bắt tay Huấn. Trâm nhìn thoáng thấy Hiền, hình như có vẻ nghiêng đầu muốn chào nàng, nhưng Trâm vội cúi đầu trốn tránh.

Đứng nói chuyện với Hiền, Huấn đã cố tình tránh không hỏi Hiền về lý do đến bệnh viện, bởi vì anh thừa biết rằng Hiền rất thân với ông Khang. Trước đây đã có lần Huấn gặp Hiền và ba Trâm ngồi ngoài quán nước đầu đường Lê Lợi. Bây giờ Huấn mới nhớ lại rằng đã có lần một người bạn nói đùa là Hiền có dự định làm “giai tể” của ông bạn già ấy. Anh mỉm cười, không hiểu Hiền có

biết rằng bao nhiêu “dự định” của chàng đang “ngồi gọn” trên xe mình hay không.

Vài phút sau thì Trâm không thể giấu mãi mặt dưới tấm kính xe được nữa, nàng ngừng lên bắt gặp đôi mắt Hiền vừa liếc nhanh về phía mình. Trâm đành nghiêng đầu chào Hiền rồi dây của xe bước xuống, nàng cố lấy giọng tự nhiên vui vẻ:

– Ô, thế mà tự nãy đến giờ Trâm cứ tưởng là ai xa lạ, hóa ra ông Hiền.

Và nàng quay sang phía Huấn nói đùa:

– Huấn khỏi mất công giới thiệu ông Hiền nữa nhé, để Trâm giới thiệu với Huấn vậy. Ông Hiền là bạn thân với ba Trâm đấy.

Huấn không hề tỏ vẻ ngạc nhiên,

anh còn lấy một điệu bộ khôi hài cúi đầu rất thấp:

– Hân hạnh chào ông Hiền.

Rồi chàng cười phá lên khiến Trâm và Hiền cùng cười theo cái vẻ hồn nhiên đó. Tiếng Hiền lẫn trong tiếng cười:

– Chỗ quen biết cả mà.

Huấn hiểu ngay là Hiền muốn nói rằng Huấn cũng quen biết ba Trâm nên anh nói lảng ngay:

– Thế ra hai người quen biết nhau rồi mà tôi cứ định tìm cách giới thiệu mãi.

Hiền nheo một bên mắt nghịch ngợm có ý không tin rằng Huấn thành thật trong câu nói ấy. Anh cũng lựa cái đà thân mật “tả oán” một câu với Trâm:

– Hèn nào, buổi trưa tôi cứ xin làm hướng đạo mãi mà không được chấp thuận. Chắc Huấn quen biết Trâm từ trước khi vào Sài Gòn?

Trâm mỉm cười nhìn Huấn rất nhanh rồi gật đầu:

– Dạ, đúng như thế. Nhân tiện anh Huấn cũng còn được nghỉ phép vài ngày. Vả lại anh Huấn còn... quen biết thêm vài cô bạn của Trâm ở đây nữa nên Trâm nhờ Huấn dẫn đến nhà các bạn tiện hơn, không dám làm phiền đến ông chứ quả tình không có ý gì khác.

Huấn trợn mắt nhìn Trâm thật nhanh rồi quay vội đi nơi khác, cái nhìn có ý dọa nạt câu Trâm vừa giải thích. Trâm cúi xuống lơ đãng nhìn ngón chân trong quai dép màu trắng. Hiên đưa một câu táo bạo:

– Vâng, tôi cũng đoán thế chứ có dám nghĩ gì khác đâu. Nhưng lần sau thì Huấn phải nhường cái vinh dự này cho tôi. Không ai được quyền tham lam quá, phải không Huấn?

Giả vờ giật mình ngỡ ngác, Huấn quay lại lắc đầu:

– Xin lỗi. Cái đó còn xét lại. Đôi khi người ta cần tham lam hơn thế nữa.

Trâm nhìn Huấn rất nhanh rồi đỏ mặt mỉm cười nài nỉ chống chế một câu có vẻ yếu đuối:

– Đáng lẽ ra Huấn phải nhường cho Trâm trả lời câu ấy mới đúng, dù ông Hiền cố tình hỏi Huấn.

Hiền linh cảm ngay thấy sự liên lạc mật thiết giữa Huấn và Trâm, chàng cũng cảm thấy sự xa lạ nhạt nhẽo trong

tiếng “ông” của Trâm xưng hô với chàng, vì thế nên Hiền không muốn kéo dài cái tình trạng này xảy ra mãi. Anh đưa tay bắt tay Huấn:

– Thôi để cậu đi kéo... mất thì giờ.

Rồi quay sang Trâm, Hiền cố tươi cười:

– Xin đợi câu trả lời của cô Trâm vào một dịp khác vậy.

Trâm cũng mỉm cười đáp lễ:

– Chào ông. Chắc là còn nhiều dịp gặp ông ở đây. Ba tôi nói chuyện về ông nhiều lắm.

Hiền lí nhí một câu “cám ơn” rồi cúi đầu đi thẳng vào bệnh viện. Nhưng vừa đi đến giữa đường như chợt nhớ ra chuyện gì, Hiền dừng lại và gọi Huấn

bằng một cái vẩy tay. Huấn tiến đến hất hàm:

– Gì đó?

Hiền ghé sát vào tai Huấn:

– Tuyết nó biết thì mày chết. Tao mới gặp Tuyết hai ba hôm trước đây. Nó bảo đi với mày lu bù phải không?

Huấn cười tinh nghịch:

– May quá, Tuyết biết hết cả rồi.

Tiếng cười của Hiền ngắn và gọn:

– Và nó đồng ý cho mày tự do đi với Trâm như thế này phải không? Có là... động đất đến nơi.

Huấn nhún vai quay đi:

– Tùy ý cậu muốn hiểu thế nào cũng được.

Hiền cũng nhún vai bước vào cổng rồi khuất sau dãy nhà của Trạm gác.

Tiếng máy xe của Huấn nổ đều lướt đi vội vàng trên mặt đường. Trâm hỏi:

– Ông Hiền nói gì với anh đấy?

Huấn có cái giọng trêu chọc:

– Hiền khen Trâm hiền, đẹp và ngoan.

Trâm “hú” lên một tiếng rất trẻ con rồi nhìn thẳng ra phía trước, nàng nói lảng sang chuyện khác:

– Chỉ sợ ông ấy nói chuyện với ba Trâm thì nguy to. Ba Trâm có vẻ quý ông ấy lắm.

Huấn cười, phản ứng đầu tiên của chàng là tìm tòi sự thật về vụ Hiền và Trâm. Chàng nói một câu lửng lơ:

– Hiền tỏ vẻ có nhiều cảm tình với Trâm và thân với gia đình Trâm lắm. Không hiểu có dự định gì khác không?

Câu hỏi ấy của Huấn cũng chính là mối lo âu của Trâm từ trưa đến giờ. Hiền càng tỏ vẻ quý mến Trâm, càng ân cần thăm hỏi ông Khang bao nhiêu thì Trâm càng... thắc mắc ngẩn ngại bấy nhiêu. Đến bây giờ nghe câu hỏi của Huấn, Trâm thấy dự định của Hiền càng rõ rệt, càng trở nên một thứ... chướng ngại vật ngăn cản sự liên lạc giữa nàng và Huấn. Muốn an ủi Huấn, Trâm cũng trả lời một cách khôn khéo:

– Chắc rằng ông Hiền có thể dự định một chuyện gì khác và cũng có thể là ông ấy không có thể dự định gì cả, nhưng Trâm thì Trâm tin rằng dù có thế nào đi nữa ông Hiền cũng hiểu Trâm chỉ có thể coi ông ấy như một người bạn của

gia đình, thế thôi.

Huấn chớp mắt, anh bỗng thấy lòng tự ái được mơn trớn, ve vuốt, Trâm phải thanh minh như vậy có nghĩa là Trâm đã thắng thắn trả lời Huấn rồi. Dù Hiền có dự định gì chẳng nữa cũng không thể thắng nổi Trâm. Và, trong cái ý ấy còn có cả một sự lựa chọn, cả một tình ý sâu kín gửi cho Huấn. Người con trai nào cũng có cái vị kỷ tất nhiên mỗi khi chiến thắng được một địch thủ trước phái yếu, Huấn cũng không thoát khỏi được cái định luật đó. Chàng thấy ánh nắng buổi chiều nháy múa như reo mừng sự chiến thắng của chàng – dù chỉ là một chiến thắng nhỏ bé và tất nhiên – lòng Huấn nhẹ lâng lâng, chàng quay sang hỏi Trâm:

– Chúng mình vào ciné ngôi nhé.
Trâm có thể đi được đến mấy giờ?

Suy nghĩ một phút, Trâm đáp:

– Anh cho Trâm về trước 8 giờ. Sợ ba Trâm mong.

Huấn đùa và có ý nói khích:

– Chứ không sợ Hiền nói chuyện với ba sao?

– Trâm vừa nghĩ thế đấy. Nhưng Trâm tin rằng không đời nào ông Hiền lại đi nói chuyện... để tự tố cáo rằng mình trẻ con như vậy cả. Vả lại có nói cũng chẳng sao, có tội lỗi gì đâu mà Trâm sợ. Trâm có thể giải thích thẳng với gia đình.

Nụ cười của Huấn thoáng nở trên môi. Trâm càng nói càng bao nhiêu, càng lý luận bao nhiêu lại càng chứng tỏ thêm rằng nàng đã suy nghĩ nhiều về chuyện này và như thế có nghĩa là Trâm lo sợ.

Sự lo sợ của Trâm khiến Huấn bỗng cảm thấy thương mến Trâm nhiều hơn. Trâm tỏ ra lo sợ tức là Trâm cũng đã từng nghĩ đến cách bảo vệ mối tình giữa nàng và Huấn dù chỉ là mối tình còn đang đến — Huấn khẽ hỏi Trâm:

– Ba Trâm có ý kiến gì về Hiền không?

Trâm ngược mắt nhìn sang Huấn, nàng nghĩ nên nói dối Huấn một câu trong trường hợp này:

– Không! Ông cụ chưa nói gì với Trâm cả.

Huấn cười, nụ cười ranh mãnh tỏ ý nghi ngờ. Nhưng Huấn không nói gì cả. Trâm hơi bối rối:

– Trâm nói thật đấy.

Tiếng Huấn thân mật và tinh nghịch:

– Thế mà Huấn cứ tưởng Trâm nói giỡn chứ. Lúc này nghe Trâm nói với Hiền là: “ba tôi nhắc đến ông luôn”; tất nhiên sự nhắc nhở ấy trong lúc vắng mặt Hiền, chỉ có Trâm ở đấy thì tất nhiên phải là những lời khen ngợi rồi. Những lời khen ngợi như thế có lợi cho Hiền nhiều lắm đấy.

Trâm ngồi yên, mỗi nàng khẽ nhếch lên không hẳn là một nụ cười. Má Trâm hơi đỏ lên, một phần vì cái nắng ban chiều, một phần vì ngây ngất trong cái ý nghĩ thầm kín nhất là Huấn có ý ghen với Hiền. Nàng bỗng thấy lòng mình rạo rực, đôi mắt ướm át liếc nhìn sang Huấn thật nhanh. Về mặt Huấn thản nhiên, thản nhiên đến gần như lạnh lùng, Trâm vội vàng lên tiếng:

– Dù sao ông Hiền cũng chỉ là một người bạn mới. Huấn có vẻ... không thích ông ta lắm phải không?

Sự chối cãi của Trâm tố cáo thêm tình yêu đậm đà của nàng đối với Huấn, có thể kể là một lời thú nhận tình yêu, vì chỉ có những người yêu bé bỏng và nhút nhát mới cần chối cãi mà thôi. Nghĩ thế nên Huấn mỉm cười:

– Trước thì không, giữa Huấn và Hiền không có chuyện gì đáng ghét hoặc đáng yêu nhau cả. Chỉ là một thứ tình bạn ngoại giao, thế thôi! Nhưng bây giờ thì lại khác. Có thể là Huấn không thích Hiền thật đấy.

Trâm ngồi im, mái tóc dài chảy xuống một bên vai áo, vài sợi tóc mai loáng thoáng bay trên đôi má ửng chín. Tiếng Huấn trầm hẳn xuống:

– Có lẽ tại vì Huấn không muốn Trâm quen thêm một người thứ hai nào ở đây cả. Huấn muốn... chỉ mình Huấn là người duy nhất được vinh dự hướng dẫn Trâm mà thôi.

Giọng Trâm nhẹ như một hơi thở:

– Tại sao thế hả anh?

Huấn lắc đầu thủ thỉ:

– Chẳng biết nữa.

Trâm cười, đôi mắt chớp mau, chiếc mùi-xoa trắng trong tay nàng bị xoắn nát tự bao giờ, Trâm cúi húi vuốt thẳng lại, nàng hóm hỉnh:

– Có lẽ tại bất cứ một người đàn ông nào cũng tham lam cả, phải không anh?

Huấn cho xe đi rất chậm, mặc dù đường rộng và vắng xe qua lại. Anh tiến

thêm một bước:

– Đúng vậy, song Trâm nên nhớ rằng Huấn còn tham lam hơn nhiều, hơn tất cả những người con trai tham lam mà Trâm vừa nói. Có lẽ đó là một tính xấu, nếu đúng thế thật, Huấn muốn phát triển thêm cái tính xấu ấy.

Trâm cười thành tiếng, giọng cười trong sáng:

– Anh làm Trâm sợ anh luôn rồi đấy. Nhưng riêng trong trường hợp này Trâm có thể tha thứ cho cái tính xấu ấy của anh được vì càng xấu Trâm càng được người hướng đạo... yêu nghề. Như thế Trâm cũng biết lợi dụng lắm đấy chứ, phải không anh?

Huấn vòng xe vào một con đường nhỏ, anh lúc đầu nhè nhẹ:

– Trâm khéo nhún mình quá, phải nói rằng Huấn được cái vinh dự ấy thì mới đúng. Giữa chúng ta nên thành thật với nhau đi tốt hơn. Huấn không muốn Trâm khách sáo thế nữa đâu. Trâm không biết rằng Huấn đối với Trâm thế nào hay sao? Từ bao nhiêu lâu nay rồi...

Bỏ lửng câu nói ở đấy, Huấn dừng xe lại ở một góc phố. Có lẽ Trâm cũng cảm động trước những lời lẽ của Huấn, nhưng Trâm lại run sợ vì cái cử chỉ của chàng vì nàng vừa nghĩ rằng nói xong câu ấy Huấn có thể choàng một tay sang vai nàng để nói một câu tỏ tình thật mạnh dạn. Tuy rằng ngay từ khi còn ở Huế, trong những đêm sắp sửa vào đây và bức điện tín đã gửi đi cho Huấn rồi, Trâm đã nghĩ đến cái cảnh ấy, nhưng cũng như tất cả những nàng con gái hay e lệ, nhút nhát và còn đầy những ám ảnh

cổ kính, Trâm run sợ trước những thái độ quá táo bạo của đàn ông. Dù thật tình Trâm yêu Huấn rồi đấy, nhưng nàng vẫn muốn trốn tránh cái giây phút... nghiêm trọng này. Không phải vì nàng không khao khát một mối tình hoàn toàn như mong ước, ngược lại những người con gái như Trâm lại chính là những người khao khát hơn ai hết, nhưng sự khao khát ấy bị chặn đứng vì tập quán, vì quan niệm, vì tất cả những mâu thuẫn thường xuyên trong lòng một người con gái còn đứng chân trong chân ngoài ở mối tình đầu. Vì thế nên Trâm trở nên lúng túng, hoảng sợ, một tay nàng búi chặt lấy cửa xe và đôi mắt đăm đăm nhìn thẳng ra phía trước, y như đôi mắt một góa phụ còn trẻ đẹp muốn giữ vẹn trung trinh với chồng nhưng lại đứng bên một gã “Don Juan” tán tỉnh liều lĩnh hơn Clark Gable trên màn bạc. Rồi nàng làm ra vẻ lơ

đăng không để ý cử chỉ nồng nhiệt của Huấn, nói lảng:

– Buổi chiều Sài Gòn cũng đẹp đấy chứ, thế mà viết thư cho Trâm anh lười không chịu nói những cảnh đẹp này, anh cứ kêu là ngọt ngọt khó thở mãi.

Biết là Trâm nói lảng hay đúng ra là Trâm trốn tránh, Trâm đang dấu mình dưới lớp sóng tình cảm dồn dập tràn đến, Huấn không đáp lại lời nàng, anh tìm một câu khác kéo lại cơ hội:

– Có lẽ tại Trâm nên Sài Gòn hôm nay mới đẹp như thế này đấy.

Trâm cười lơ đãng:

– Anh làm Trâm ngượng. Người Sài Gòn đẹp, quyến rũ... hơn Trâm nhiều. Trâm chỉ sợ làm xấu mất Sài Gòn của

anh thì có ấy. Trâm đang định... xin lỗi anh và tất cả...

Nhưng Trâm chưa nói hết câu thì Huấn đã dừng xe lại đột ngột bên lề đường dưới một bóng cây rợp mát. Tiếng anh dịu dàng:

– Trâm còn nói thế Huấn không đi nữa bây giờ đây này.

– Anh hay dối như trẻ con ấy. Thế mà anh cứ đòi làm anh của Trâm. Thì thôi, Trâm sẽ im lặng vậy. Anh khó tính quá.

Huấn lặng lẽ sang số xe chạy thẳng về phía đường Catinat. Anh hơi phật ý vì thái độ “chống đỡ” có vẻ vững vàng của Trâm.

Trâm cũng biết như vậy, nàng muốn mỉm cười, nhưng lại sợ Huấn giận, nụ

cười trong hoàn cảnh này có thể hiểu là một nụ cười chế riễu. Nàng tưởng nên vuốt ve Huấn một câu:

– Ở Sài Gòn thì Trâm dám đi với anh thế này, chứ ở Huế dù có muốn Trâm cũng không dám đâu. Sợ lắm! Thiên hạ sẽ nhớ mặt biết tên ngay.

Huấn cười nhẹ, anh lại hiểu ra rằng Trâm muốn xin lỗi anh vì cử chỉ « phản kháng » vừa rồi, Trâm muốn nói nàng chỉ là một cô gái chịu nhiều ảnh hưởng của một nơi quanh năm ngày tháng phẳng lặng đầy trang nghiêm khó có thể thoát ra ngoài cái vỏ dầy kiên cố ấy được. Cho nên dù yêu anh, Trâm cũng không thể chấp thuận sự tỏ tình nhanh chóng, công khai. Vì vậy nên Huấn sẵn sàng tha thứ tất cả cho Trâm. Đôi mắt trù mẩn khẽ liếc nhìn nàng thật nhanh.

Trong lúc ấy thì Trâm cũng mừng thầm, nỗi vui mừng vẫn còn mang theo sự hồi hộp run sợ. Nàng không biết rằng nếu Huấn cứ liêu lĩnh, cứ choàng tay lên vai nàng để mà nói một cách tha thiết rằng “Huấn yêu Trâm” thì không biết nàng sẽ phải trả lời Huấn ra sao. Phản kháng u? Liệu nàng có đủ can đảm để mà phản kháng dưới cánh tay chắc nịch và bộ mặt đa cảm của Huấn hay không? Chao ôi! Có lẽ... có lẽ... Trâm đến cúi đầu yên lặng mất. Và, như thế... có nghĩa là nàng đã thuộc hẳn về Huấn, đã trọn vẹn cho Huấn mỗi tình đầu..

Nghĩ đến đây Trâm nóng bừng cả mặt. Một cảm giác kỳ lạ đột ngột xâm chiếm cơ thể nàng trong nháy mắt như một luồng điện truyền thanh vừa run sợ, vừa then thùng, vừa say mê... Trâm cảm thấy một hồi tiếc thoáng qua. Nỗi bàng

khuâng sâu kín nàng cố che dấu tận đáy tâm hồn.

Huấn tìm chỗ đậu xe rồi đưa Trâm vào một rạp chiếu bóng. Cái hành lang rộng rãi xa hoa của rạp chiếu bóng đồ sộ đối với Trâm xa lạ quá, nàng có cảm tưởng như người nào cũng đang nhìn mình và họ đều biết rằng nàng đến đây lần thứ nhất. Những lúc ấy, nếu người con trai đi bên nàng không phải là Huấn, có lẽ Trâm phải ngập ngừng run sợ lắm. Do đó mỗi lúc Trâm càng cảm thấy mình cần Huấn. Nàng nghĩ đến một ngày nào gần đây nàng sẽ trở về Huế, không hiểu sự xa vắng Huấn có làm Trâm thấy buồn nản thiếu thốn hay không. Chắc là Trâm sẽ thấy cái nhịp sống cũ của mình lạc lõng lắm. Bất giác Trâm thở dài rất nhẹ, nàng đưa mắt ngơ ngác nhìn lên tấm quảng cáo vĩ đại, về một người đàn bà

hở hang treo trên lối vào.

Huấn mua vé xong, anh đưa Trâm lên lầu. Hai người sóng đôi bước lên thang, trong một phút, Trâm có cái cảm tưởng là hai người yêu nhau hoặc một cặp vợ chồng mới cưới dắt nhau đi chơi trong những ngày mới mẻ ban đầu. Trâm hình dung đến người bạn nàng mới lấy chồng dịp Tết và Trâm đã gặp họ âu yếm đi bên nhau vào rạp chiếu bóng. Cái hình ảnh ấy đã ngấm ngấm theo đuổi Trâm từ ngày ấy đến nay, nó trở thành một niềm ao ước thầm kín mà chính Trâm cũng không hề hay biết. Trâm liếc nhìn Huấn thật nhanh rồi... lặng lẽ cúi xuống. Huấn kéo tấm màn đỏ, dây cộm che kín lối cửa ra vào rồi đứng sang một bên nhường chỗ cho Trâm. Cái bóng tối mờ ảo trong rạp khiến Trâm lưỡng lự một giây, nàng đứng im như chôn chân xuống sàn gạch.

Giọng Huấn cất lên nhẹ nhàng:

– Mình vào vừa đúng đầu xuất, đang chiếu quảng cáo, sắp đến phim chính rồi.

Đôi mắt thơ ngây của Trâm mở rộng, nàng hiểu rằng câu nói của Huấn chỉ để làm cho không khí bớt ngưng ngậm và khiến nàng tự nhiên hơn mà thôi. Trâm tiến lên một bước, nàng còn đang do dự chưa dám bước tiếp để tiến hẳn vào trong cái bóng tối mơ hồ ấy thì người xếp chỗ đã đơn dả chạy lại bấm đèn soi lối rồi với một cử chỉ hết sức “nhà nghề” anh ta phẳng phẳng bước đi trước. Không có cách nào khác, Trâm đành đi theo, Huấn tiến lên ngang với Trâm và đỡ nhẹ cánh tay nàng dìu đi. Người Trâm nóng bừng tưởng có thể run lên được, nhưng nàng vẫn để yên cánh tay mình cho bàn tay khỏe mạnh của Huấn nâng dắt. Đến

một vài bậc thang, Huấn đi sát vào Trâm hơn và... Trâm có cái cảm giác nhẹ bồng như cánh tay Huấn nhắc khẽ nàng lên, nàng đi theo cánh tay ấy chứ không phải đi theo ánh đèn “pin” của người xếp ghế.

Trong bóng tối, Trâm cảm thấy má mình nóng ran. Nàng... hơi giận Huấn vì cái cử chỉ có vẻ... kém tế nhị ấy. Cái cử chỉ mang một tính chất “tàn bạo”, nhưng lại rất tâm lý của tất cả những người đàn ông đã từng làm cho đàn bà bất mãn chút xíu, song lại để cho họ rất nhiều dư âm thích thú, có thể biến thành những kỷ niệm ám ảnh sâu sắc. Người con gái có thể thao thức, có thể khát khao, có thể nhớ nhung người yêu hơn, chính vì những hành động hơi thô bạo ấy. Ngay bây giờ thì chưa đâu, Trâm chưa hề cảm thấy say mê, nhưng sau này, vào những đêm dài sâu thẳm, cái vòng tay hôm nay

của Huấn sẽ làm Trâm... mong nhớ ước mơ nhiều.

Cuốn phim chính đã bắt đầu từ lúc nào Trâm cũng không rõ nữa, nàng chỉ thấy loáng thoáng những màu sắc nháy múa trước mắt. Huấn nghiêng sang đưa cho nàng một phong kẹo cao su, Trâm đỡ lấy gọn gàng sợ đụng vào tay Huấn. Huấn biết ý, anh liếc nhìn mái tóc đen dài của nàng và mỉm cười. Huấn nghĩ đến những lần đi xem chiếu bóng với Tuyết, lần thứ nhất hình như Tuyết cũng rón rén cầm chiếc kẹo vì sợ đụng vào tay Huấn, nhưng bây giờ thì chính Tuyết lại kéo tay Huấn áp lên lòng bàn tay nàng. Một đặc điểm nữa là Tuyết thích đi xem những phim quái đản để được nép vào tay áo anh mà run sợ, mà thở hổn hển như bị con quỷ ghê rợn từ màn ảnh chui ra bắt đến nơi. Ý nghĩ ấy làm Huấn thích

thú, anh dựa lưng vào thành ghế, thoáng một giây, anh cảm thấy nhớ Tuyết, nhớ cái nghiêng đầu nũng nịu của nàng trong bóng tối, nhớ mùi phấn son và nước hoa thoang thoảng tô trên gò má, trong mái tóc, nhớ làn da thịt mát lạnh của nàng toát ra qua làn vải áo nylon mỏng từ cánh tay đến đôi vai tròn lẳn. Một niềm khao khát mỏng manh dâng lên khiến Huấn rạo rức. Anh nhìn sang vẻ mặt trang nghiêm của Trâm và bỗng thở dài rất nhẹ...

Buổi chiều, sau khi ở rạp chiếu bóng ra, Huấn dẫn Trâm đi ăn ở một hiệu cơm Tây có phòng lạnh kín đáo. Cái vẻ ngỗ ngàng lúng túng của Trâm như còn in sâu trong tâm trí Huấn. Không phải Huấn chê Trâm khờ khạo quê mùa mà chính vì Huấn có một thoáng chán nản. Sự chán nản gần như không có nguyên do. Hơn tám giờ thì Trâm cuống cuống lên đòi Huấn đưa về, không kịp ăn tráng miệng. Khi chiếc xe đến cổng bệnh viện Trâm còn thổ lộ với Huấn một câu:

– Lần thứ nhất Trâm dám đi với anh thế này đây. Ở Huế chưa bao giờ Trâm đi

với ai vào rạp chiếu bóng và vào hiệu ăn một cách đường hoàng như thế. Cảm ơn anh đã cho Trâm một buổi chiều thật... đẹp, thật vui và thật đáng ghi nhớ.

Huấn tuy hơi chán nản vì cử chỉ dè dặt quá độ của Trâm từ chiều đến giờ, nhưng anh lại bị quyến rũ ngay vì tiếng nói chân thành này. Anh cảm động chớp mau mắt nhìn Trâm:

– Đúng ra là Trâm đã cho Huấn một hân hạnh lớn. Bao giờ Huấn có thể xin thêm một hân hạnh nữa đây?

Trâm cười:

– Không biết nữa. Để rồi hôm nào Trâm đến đáp lễ cho phải phép. Có gì phiền cho anh không? Trâm có thể đến vào lúc nào hả anh?

Không suy nghĩ, Huấn đáp ngay:

– Ô, nếu vậy thì... quá hân hạnh rồi. Từ nay đến chủ nhật, Trâm đến giờ nào cũng được. Trâm còn địa chỉ đấy chứ?

– Vâng. Tất nhiên Trâm phải thuộc lòng rồi. Ở Sài Gòn Trâm chỉ có một địa chỉ quen thuộc của anh thôi.

Đôi mắt Trâm long lanh sau câu nói ấy. Nàng nghiêng đầu chào Huấn rồi chạy vụt vào khuất sau chiếc cổng sắt. Bóng Trâm ngả dài xuống con đường nhựa vắng lặng, lẫn vào bóng tối của hàng cây. Huấn vòng xe trở về, một niềm thương nhớ nao nao dâng lên ngập hồn. Huấn thương mến Trâm vì tất cả những đức tính hiền lành ẩn sâu trong một cái vỏ nặng nề đầy những mặc cảm, nhút nhát lo sợ. Tuy nhiên, chính vì những mặc cảm, nhút nhát ấy mà Huấn thấy rằng đã có những phút Huấn chán nản về Trâm. Anh nhớ đến những ngày trước kia, khi

anh chỉ mới biết nàng qua những lá thư, những lá thư ấy cũng toát ra một cái gì e ấp ngập ngừng trong từng câu, từng ý. Hồi ấy thì anh thèm khát, anh mong ước, anh chờ đợi, anh say mê cái ngập ngừng e lệ ấy. Nhưng bây giờ anh đã được rồi mà lại được nhiều quá nên anh cảm thấy khó chịu. Dù anh thừa biết rằng Trâm đã cố gắng lắm, đã chịu khó “hy sinh” nhiều lắm, đã vượt ra ngoài khuôn khổ, đã dám phá đổ cái vỏ nặng nề để đi với anh suốt buổi chiều, nhưng tại sao Huấn vẫn cảm thấy... Trâm không thật tình tha thiết đối với anh, Trâm không đáp lại được lòng say mê, có thể là lòng tham lam của anh. Điều đó khiến Huấn buồn. Sự buồn phiền có thể là vô lý, nhưng... Huấn không tránh được.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa căn phòng của Huấn. Dãy hành lang tối mờ gây cho

Huấn một cảm giác cô đơn đến nặng nề. Anh vào phòng bật đèn, anh tìm xem có dấu hiệu nào tỏ rằng buổi chiều Tuyết đến ở đây. Trong thâm tâm Huấn vẫn mong rằng anh sẽ tìm được chứng có buổi chiều Tuyết đã chờ đợi anh. Nhưng không, không hề có dấu hiệu nào Tuyết đã ở đây cả. Chiếc bàn bừa bãi mực màu và bút vẽ vẫn còn y nguyên bộ mặt nhếch nhác khó thương. Chiếc tủ áo của anh vẫn còn mở tung một cánh. Huấn hần học đá tung chiếc cánh cửa tủ áo khiến cho những chiếc áo sơ-mi cũ rơi lả tả xuống sàn nhà. Huấn không buồn nhặt lên, anh mở cánh cửa tủ bên cạnh kiểm một chiếc cravate khác thắt vội lên cổ áo rồi định ra đi. Nhưng nhìn đồng hồ, mới gần 9 giờ, Huấn lại ngồi thừ ra bàn nhìn bức tranh anh đang vẽ dở. Bức tranh anh vẽ Tuyết trong buổi sáng hôm nay. Anh nhớ từng nét mặt Tuyết và tưởng tượng

đến lúc nàng chỉ mặc một chiếc áo cổ vuông trễ xuống. Kiểu áo của những cô con gái Hà Nội ngày xưa mà Huấn rất thích. Trước khi Huấn xách va-li vào Nam, chị anh – người chị độc nhất – đã mặc chiếc áo ấy ngậm ngùi nhìn theo bóng anh bước lên xe. Huấn vẫn định vẽ cho Tuyết kiểu áo này và bắt nàng mặc mỗi lần đến đây. Mãi đến buổi sáng hôm nay Huấn mới chợt nhớ đến và vội vàng ghi lên giá vẽ.

Huấn ngồi ngắm bức tranh rất lâu, anh hý hoáy lấy bút sửa lại những đường nét trên mái tóc Tuyết và tỉ mỉ điểm thêm màu xanh nhả nhạt trên tấm “đăng ten” viền theo đường cổ áo. Huấn biết rằng ánh đèn có thể làm hư hết màu sắc trên bức tranh, nhưng trong những phút như thế này, Huấn bắt chắp, cứ hý hoáy vẽ cho đúng ý thích của mình.

Đến lúc Huấn chán tay dừng bút đã hơn 11 giờ. Anh ngắm lại bức tranh một lần nữa rồi đứng dậy vươn vai bỏ ra ngoài hành lang. Gió đêm lành lạnh lại lất phất có vài hạt mưa bụi tạt vào mặt làm Huấn tỉnh táo. Con đường nhựa phía dưới ướt sũng, bóng loáng dưới ánh đèn. Trời mưa từ lúc nào Huấn cũng không biết nữa. Anh đã vẽ một cách say mê suốt hai giờ đồng hồ rồi. Tự nhiên, từ lúc đưa Trâm về Huấn vẫn có cái hứng là la cà vào tiệm nhảy đêm nay cho bớt buồn. Lúc chín giờ anh chỉ định ngồi sửa lại vài nét qua loa trên bức tranh để chờ giờ đi nhảy, nhưng anh đã quên băng đi, vẽ cho kỳ xong bức tranh này. Huấn nghĩ: “vừa nhót vừa tâm sự lẻ vắn vợ với một em vũ nữ nào hay hay kể cũng thú, cũng là một cách tự thưởng công cho mình sau những giờ cặm cụi làm việc”.

Huấn xoa hai tay vào nhau, quay lại khép cửa rồi bước xuống đường.

Mười lăm phút sau Huấn đã dừng xe trước một tiệm khiêu vũ. Một cô nữ ca sỹ cũng vừa hấp tấp từ trên chiếc xích lô bước xuống. Trông thấy Huấn cô ta nghiêng đầu chào, Huấn đùa khéo một câu:

– Độ này đẹp quá, mỗi ngày một đẹp ra.

Cô ca sỹ cười lễ độ hàm răng trắng bóng:

– Sao độ này ít thấy anh thế? Hôm nay lại có một mình thôi à?

Huấn nhún vai:

– Đời vẫn cô độc như con chó đói.

Hai người cất tiếng cười, Huấn đi sóng đôi với người ca sỹ bước vào cầu thang. Tiếng nhạc văng xuống một điệu Rumba bập bùng khiêu khích. Vân Trinh – tên người ca sỹ — nhìn sang phía Huấn khẽ hỏi:

– Cô Tuyết của anh đâu rồi?

– Chết tối hôm qua. Đã bảo anh đang cô độc đây mà ly, đừng có trêu anh, anh mê bây giờ thì... chết cả.

Vân Trinh cười tíu và trả đũa ngay:

– Các ông gồm lắm, ông nào cũng thích “tả oán” là cô độc, là sắp chết đến nơi mà kỳ thật ông nào cũng có hàng tá “em” để phòng hờ. Hỏi thực nhé, có phải anh định đi tìm cô Tuyết không?

Huấn cười khanh khách:

– Hôm nay thì thú thật là anh không định đi tìm ai cả. Chưa biết chừng không tìm mà... trời xui lại gặp em ở đây cũng hay cơ đấy.

– Thôi, tôi xin cả nhà ông đi. Tán vớ vẫn mãi. Có định tìm người đẹp, người ta chỉ cho, cứ ầm ớ hội tề mãi.

Vẫn giữ một thái độ thản nhiên, Huấn không đáp, chàng đưa tay đẩy cánh cửa cho Vân Trinh và nhường lối cho nàng. Tiệm nhảy giờ này đông ngọt ngào. Khói thuốc lá, tiếng nói và tiếng cười đùa hỗn độn gây thành một thứ không khí bực bội. Trên sàn nhảy, năm bảy cặp đang “bay múa” theo tiếng trống Rumba. Vân Trinh tìm đường lách vào hậu trường nhưng Huấn đã nắm lấy cánh tay nàng:

– Chút nữa ra ngồi với anh được không?

Vẻ phân vân hiện rõ trên nét mặt của người ca sỹ, song một vài giây sau nàng gật đầu:

– Ngồi với anh một lát thì được.

Nói rồi Vân Trinh lách mình qua mấy dãy bàn len vào hậu trường, một vài tiếng huýt gió nổi lên xen lẫn với những giọng xuýt xoa, cái cử chỉ thông thường của khách trẻ tuổi mỗi lần thấy bóng dáng một cô ca sỹ trẻ đẹp bước đến.

Huấn chọn một chiếc bàn trống phía trái gần như khuất hẳn vào một xó tối, chàng kéo ghế ngồi im lặng đưa mắt nhìn xung quanh. Bao nhiêu cô vũ nữ “ăn khách” giờ này chắc hẳn đã “có nơi có chốn” cả rồi, gọi được một cô ưng ý kể cũng hơi khó. Vì thế nên Huấn ngồi uống ly rượu đợi Vân Trinh ra vậy.

Chỉ mười lăm phút, sau khi đã trình bày liền hai bài ca, Vân Trinh bước xuống bàn Huấn. Nhìn vẻ mặt buồn buồn của chàng với điệu thuốc lá lóe sáng từng hơi dài, Vân Trinh cười hóm hỉnh:

– Giữa anh và cô Tuyết, ai cho ai “rơi” trước?

Huấn trở mắt ngạc nhiên:

– Sao em lại hỏi thế?

Vẫn giữ nụ cười nửa miệng, Trinh đáp gọn:

– Bởi vì em mới gặp cô Tuyết của anh đi với một chàng khác ở phòng trà.

Huấn ngay người ra nhìn Trinh, anh không thể nào ngờ được lại có câu chuyện quái gở đến thế. Huấn chưa kịp có phản ứng, Trinh đã tiếp:

– Tối nay tự đứng lại thấy anh một mình lai vãng tới đây. Trông anh cứ.. y như một tên thất tình chính hiệu ấy thôi.

Bỗng nhiên Huấn mỉm cười, một phần vì anh không biết phải đánh chính ra sao, một phần vì nếu có cái cảnh ấy thật, có lẽ anh... cũng không biết làm gì hơn là mỉm cười. Giọng Huấn hơi lạc đi:

– Em thấy người đi với Tuyết như thế nào?

Trình nhún nhún đôi vai, cái cử chỉ rất tây và rất kịch cớm mà Huấn ghét cay ghét đắng nhất là lại được mang ra dùng giữa chốn đông người, giá ở vào một trường hợp khác thì Huấn đã tỏ vẻ khó chịu ngay, nhưng trong trường hợp này Huấn đành cố chịu, giữ nguyên vẻ mặt tươi cười ngồi nghe, Trình nói:

– Anh chàng đi với Tuyết cũng đẹp trai và “cốt-si-tô” gần bằng anh. Anh chàng cũng có vẻ là một dân quen mặt chứ không xa lạ gì đâu, hẳn cũng có một cái xe bốn bánh...

Nghe đến đây Huấn đã nghĩ ngay đến Hiền. Rất có thể anh chàng đi với Tuyết là Hiền. Phải rồi, buổi chiều hôm nay, có lẽ sau khi gặp Trâm đi với anh, Hiền đã lao đi tìm Tuyết để kể lại câu chuyện này. Vì thế chiều nay Tuyết không hề ghé lại phòng anh. Hiền đã lợi dụng đúng lúc để thách đố để khiêu khích lòng tự ái của Tuyết. Huấn thừa biết rằng từ lâu rồi Hiền vẫn để ý đến Tuyết, nhưng Tuyết tỏ ra lãnh đạm nên Hiền không có hoàn cảnh để tiến tới nữa. Chiều nay chính Huấn đã mang hoàn cảnh này đến cho Hiền. Huấn thở dài rất nhẹ, anh tợp nốt ly rượu quay sang thì đã thấy chiếc ghế

Vân Trinh vừa ngồi trống không, nàng đi từ lúc nào. Huấn gọi bồi tính tiền rồi trở ra. Anh đóng mạnh cửa xe, rú ga cho chiếc xe vút đi thật nhanh.

Gió đêm lùa về lành lạnh, con đường Trần Hưng Đạo rộng vắng nằm dài trong ánh đèn đêm vàng nhạt. Tự nhiên Huấn thấy một niềm trống lạnh mênh mang xâm chiếm tâm hồn. Anh nghĩ đến tâm trạng của Tuyết giờ này, dù có ở bên Hiền, nhưng chắc chắn nàng cũng đang mang nặng cái tâm trạng của anh, nghĩa là cũng đang bị dày vò, cũng đang cảm thấy hoang lạnh và nhớ nhung da diết. Huấn tăng thêm tốc lực cho chiếc xe lao về hướng Sài Gòn.

Năm phút sau, chiếc xe của Huấn dừng lại trước một tiệm nhảy khá nổi danh. Huấn vừa thò mặt vào đến cửa đã

có một người bạn vừa bắt tay Huấn vừa nói:

– Em mày và thằng Hiền đang du dương ở trong kia.

Huấn mỉm cười rồi đi thẳng theo phía tay người bạn vừa chỉ. Anh đứng sững trước bàn Hiền và Tuyết. Trong lúc Hiền ngượng ngập chìa tay ra bắt tay Huấn thì Tuyết lạnh lùng nhìn anh, đôi môi khẽ mấp máy:

– Hôm nay anh cũng có thì giờ đi chơi kia đấy à?

Huấn lảng lạng kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên Tuyết, anh lấy lại được điệu bộ thật bình thản, Hiền cố làm ra vẻ lịch sự vỗ vai Huấn một cách thân mật:

– Cậu uống gì cứ gọi tự nhiên đi.

– Cho xin một cái Whisky soda.

Rồi quay sang Tuyết, Huấn xoay tròn chiếc ly trước mặt nàng và cười lớn:

– Hôm nay Tuyết cũng uống rượu nữa đấy?

Nghe cái giọng cười có vẻ đắc thắng của Huấn, Tuyết đâm bực mình, nàng đáp cộc lốc:

– Sao lại không, để chỉ mình anh biết uống thôi sao?

Huấn vẫn cười dài. Trong lúc đó thì Hiền kéo tay áo sơ-mi của Huấn rồi nói khẽ:

– Áo cậu còn dính đầy mực đây này. Chắc vừa vẽ xong một tác phẩm nào ưng ý hẳn thôi?

Huấn nhìn Tuyết rất lâu rồi gật đầu:

– Đúng thế. Vừa vẽ xong bức tranh “áo cổ vuông” cho Tuyết, vội tìm đến đây ngay... Không ngờ lại gặp cả ở đây, vui quá!

Nghe Huấn nói câu ấy với một vẻ mặt muốn... giảng hòa rất chân thật, Tuyết bỗng thấy bao nhiêu hờn giận hình như tiêu tan hết cả. Nàng nâng ly rượu nhấp một ngụm rồi nhoẻn cười:

– Bức tranh của Tuyết anh vẽ xong rồi hả anh? Mà... mà Tuyết không có đó làm sao anh vẽ được?

Huấn dụi mắt thuốc lá vào chiếc gạt tàn rồi gạt đầu:

– Anh tưởng tượng ra vẽ chứ lo gì.

Hiền xen vào một câu cho đỡ thừa:

– Thế Tuyết quên rằng ngoài cái tài

của một họa sĩ anh Huấn còn có cả một tâm hồn thi sỹ nữa hay sao.

Tiếng Tuyết hồn nhiên đến ngay thơ:

– Ừ ừ, nếu vậy còn làm sao giống Tuyết được nữa. Anh lại vẽ ra một.... giai nhân thì nguy, Tuyết làm sao sánh được với những giai nhân trong tưởng tượng của anh Huấn được. Phải thế không anh Hiền?

Hiền nhặt hạt đậu phụng rang đưa lên môi cười lơ đãng. Huấn thoáng hiểu rằng Tuyết đã có ý nói đến Trâm và việc anh đi với Trâm chiều nay đã được Hiền kể lại với Tuyết rồi cho nên Tuyết mới hỏi Hiền câu ấy. Biết rằng Tuyết còn hận mình nên Huấn cố lơ đi, lấy vẻ mặt vui tươi giảng hòa với Tuyết:

– Ấy thế mà bức tranh lại giống Tuyết

như tạc, thế mới... ly kỳ chứ.

Tuyết xoay xoay chiếc ly trên bàn kh-iến bọt rượu sóng sánh trong lòng thủy tinh và chiếc ly loạng choạng muốn quay tròn. Nàng đỡ nhanh lấy ly rượu rồi cất tiếng cười khanh khách quên hẳn rằng mình đang ngồi trong tiệm nháy, cái kiểu đùa nghịch như vậy ở đây chỉ có thể có ở các cô vũ nữ quen biết, coi tiệm nháy như nhà mình. Huấn hơi ngượng, anh nói lớn tiếng để cho Tuyết chú ý:

– Tuyết chỉ mới ngồi làm mẫu cho anh một buổi, đáng lẽ phải ngồi thêm vài buổi nữa cơ đấy, nhưng... không hiểu tại sao tối nay hứng lên anh vẽ luôn một mạch cho xong.

Tuyết tròn mắt hỏi một cách ngây thơ, vẻ “ngây thơ vô tội” đáng yêu nhất của những người con gái:

– Có đẹp không hả anh?

Đôi mắt Huấn hóm hỉnh:

– Đẹp hay không thì không biết, có điều chắc chắn rằng anh thích bức tranh này lắm.

Nói xong, Huấn mỉm cười nhìn Tuyết rồi nói lảng sang chuyện khác:

– Em đến đây lâu chưa?

Tuyết cười, nét cười tinh nghịch thoáng một chút khiêu khích:

– Em với anh Hiền đi... lung tung cả. Đêm nay được một bữa đi... bằng thích. Em bắt anh Hiền “dong” đi bộ từ tiệm này qua tiệm kia.

Huấn cười chum chim, anh hiểu tại sao Tuyết lại khiêu khích anh, đến ngay cả việc đi chơi với Hiền hôm nay cũng

chỉ là một hành động khiêu khích mà thôi. Có lẽ Tuyết nghĩ rằng làm như vậy là động chạm đến tự ái của Huấn, đánh thức lòng ham muốn của anh khi thấy nàng đi bên một người con trai khác. Người con trai nào chẳng tham lam! Và, cũng rất có thể đó là một thái độ cương quyết của Tuyết, nàng “báo động” cho Huấn biết rằng đã đến lúc không phải “dăng co”, không phải lý luận nhiều, một là anh có Trâm hai là anh có Tuyết. Nhưng Huấn bây giờ lại ở vào cái thế của kẻ có tội, anh biết anh đã có tội nhiều với Tuyết, vì vậy mặc những lời lẽ khiêu khích ấy, Huấn vẫn nhũn nhặn, anh khôn ngoan ghé sát vào tay Tuyết thì thầm:

– Chút nữa anh đón Tuyết về xem bức tranh ấy nhé.

Mặt Tuyết hơi vênh lên một cách... đáng ghét. Gò má nàng chuyển sang màu ửng đỏ, ly rượu mạnh đã nhả nhui, nàng hơi say nên giọng vừa ngang vừa có vẻ bướng bỉnh:

– Sao lại cứ phải xem tranh bây giờ? Để mai mốt em đến xem không được ư?

Huấn lắc đầu, tiếng anh êm đềm dỗ dành:

– Không! Anh muốn khoe với Tuyết ngay đêm nay cơ. Vả lại anh vẽ dưới ánh đèn thì Tuyết cũng phải xem dưới ánh đèn; để đến mai giữa ban ngày anh sợ màu sắc sẽ khác đi không được vừa ý nữa.

Nghe Huấn nói thế, Hiền cười phá ngang:

– Như vậy thì bức tranh ấy cũng phải treo dưới ánh đèn suốt đời rồi còn gì. Tội nghiệp.

Tuyệt khoái chí cười hình hích, nàng có vẻ muốn trêu tức Huấn hơn nên biểu đồng tình ngay với Hiền bằng một giọng rất trẻ con:

– Thế! Rồi ai xem bức tranh ấy cũng phải đợi đến khuya cả hay sao. Hay là anh định làm một cuộc triển lãm tranh toàn về đêm cả.

Hiền làm bộ vui tính, thích khôi hài nên anh cũng cười rất hể hả mà góp vào:

– Như vậy tôi đề nghị là một nửa phòng triển lãm thấp đèn còn một nửa để tối thui, trong đó chỉ có triển lãm toàn tranh mọi da đen đánh nhau với ma trong đêm tối...

Tuyết cười rũ ra và Hiền cũng cười theo. Huấn giận lắm, nhưng... không hiểu nghĩ thế nào anh nhả răng ra cười trong lúc mặt anh tím lại. Rồi anh rút thuốc lá, châm lửa hút. Trong khi bật lửa, bộ mặt Huấn hơi nhả lại, một cử chỉ rất thông thường mà xưa nay Tuyết vẫn thích, có thể là cái thích vô lý và vô nghĩa, nhưng đấy mới là... lòng dạ đàn bà, ai mà hiểu được! Vì thế một giây thoáng qua, Tuyết bỗng thấy lòng mình chùng lại, hối hận... Nàng hiểu rằng sự đùa nghịch của mình đã đi quá giới hạn ít nhiều. Tuyết ngừng cười, nàng quay sang phía Huấn:

– Đồng ý, anh sẽ đưa Tuyết về, nhưng với điều kiện anh phải cho Tuyết quyết định giờ về đấy nghe không.

Huấn hơi ngạc nhiên về cái thái độ đột ngột đó của Tuyết, nhưng anh vẫn

làm ra vẻ thản nhiên gật gù:

Được rồi, em toàn quyền quyết định.

Tuyết sẽ nhượng mảy:

Ngoan nhỉ. Sao bỗng dưng anh lại « nhũn » thế hả anh, Chả bù với những lúc...

Bỏ lửng câu nói ở đây, vẻ mặt Tuyết chột « khùng– khỉnh » trở lại. Huấn ng-
hiêng vào sát Tuyết:

– Em giận anh đến thế kia à? Để chút nữa... anh nói chuyện riêng với em.

Tuyết lừ mắt giận dỗi:

– Thôi, em tưởng đã nói tất cả với anh đêm qua rồi. Nói bao nhiêu đó đủ để anh hiểu em và đủ để anh... quyết định. Anh tưởng em cũng như những đứa con gái hèn yếu khác hay sao mà cứ phải

giảng- giải mãi như một kẻ chạy theo anh. Anh đừng bao giờ lằm như thế cả.

– O kìa, Tuyết. Em nói gì mà nặng nề quá vậy?

Tuyết nhún vai, "hú" một tiếng rồi đứng lên:

– Nào, ai nhảy với Tuyết bản Rock này đi. Anh Hiền nhé?

Hiền đưa mắt nhìn Huấn cho... phải phép rồi đứng dậy đưa tay dắt Tuyết ra sàn nhảy. Huấn ngồi lại, dựa lưng vào thành ghế, điều thuốc cháy đỏ trên môi. Anh uể- oải thở dài rất nhẹ. Cử chỉ nóng giận của Tuyết vừa rồi khiến Huấn bất bình, nhưng cũng làm anh thương Tuyết. Hôm qua Tuyết khôn ngoan, bình tĩnh bao nhiêu thì hôm nay nàng nóng nảy bộp chộp và... khờ khạo bấy

nhieu. Con gái bao giờ cũng có những trái ngược lạ lùng như thế, nhất là khi họ cần bảo vệ hạnh phúc hoặc khi họ cảm thấy... không còn gì đáng được bảo vệ nữa cả. Vì vậy một người đàn bà khi yêu và ngay cả khi ở trong gia đình họ có thể rất hiền và cũng có thể rất dữ. Nghĩ thế, Huấn bỗng thấy lo ngại, sự lo ngại thông thường của tất cả những người con trai khi đi sâu vào tình yêu và khi đã được hân hạnh biết rõ người yêu lúc bình thường cũng như lúc tức giận và nhất là lúc ghen tuông. Sự lo ngại vu vơ với những viễn ảnh lộn xộn không rõ rệt. Huấn vô tình đưa mắt nhìn ra sàn nhảy. Tuyết quần quít trong những bước kiểu cách bên Hiền, lòng Huấn hơi se lại. Anh nghĩ đến một ngày nào đó anh sẽ mất Tuyết! Một gờn gợn chua xót dâng lên làm Huấn cúi đầu. Phải thú nhận rằng Tuyết đẹp thật, lần thứ nhất

vẻ đẹp của Tuyết làm Huấn ngơ ngẩn, se sắt, say mê. Cặp chân dài, thân hình tròn lẳn, hơi cao, mái tóc ngắn cuộn lại gọn gàng... tất cả đều toát ra một sức hấp dẫn kỳ diệu.

Tuyết thật hợp với những buổi chiều Catinat, những dạ hội và những bước nhảy uyển chuyển dồn dập. Huấn thấy tim mình rộn ràng, cái rộn ràng của tuổi mười tám sống dậy mãnh liệt trong Huấn. Anh theo rồi từng bước Tuyết đi. Mẫu áo đỏ xắm của Tuyết hoa lên trước mắt Huấn thiết tha như màu áo người yêu trong buổi gặp gỡ ngõ ngàng, say đắm lúc ban đầu...

Bản nhạc hết, tiếng vỗ tay lác đác lấy điệu của vài bàn khách bên cạnh khiến Huấn chợt tỉnh bàng hoàng. Hiền đã đưa Tuyết về đến nơi. Huấn mỉm cười, lấp bắp một câu hơi thừa:

– Anh không ngờ Tuyết nhảy đẹp đến thế.

Tuyết hơi nghiêng đầu phác một cử chỉ khôi hài:

– Ân hận! Ân hận!

Huấn thấy câu ấy hơi nhạt, anh đẩy nghiêng chiếc ghế đang ngồi để tìm bởi bàn:

– Xin thưởng cho Tuyết và Hiền châu rượu này.

Tuyết vỗ tay:

– Hay lắm! Lần thứ nhất thấy anh Huấn "điệu" đáng tiền thế này đấy nhé. Nhưng hỏi thật, anh làm thế có... hậu ý gì khác không đấy, nghĩa là Tuyết muốn hỏi anh có đòi hỏi gì sau không? Có đòi lại một bài Rock khác với Tuyết không?

Huấn cười dài:

– Điều đó thì còn phải xét lại. Nhưng chắc chắn: Rock thì không dám đâu, xin một bản Tango là đủ.

Hiền nhìn Tuyết cười, góp chuyện:

– Làm một bản "sì lô" cho du dương.

– Ý thế.

Nói rồi Tuyết liếc nhanh sang Huấn cười ngật nghẻo. Một lát sau, người bồi mang chai rượu đến nơi. Tuyết nâng ly uống một hơi:

– Hôm nay lạnh nên Tuyết uống hơi nhiều các anh ạ, khéo không say mất.

Huấn cười hóm hỉnh:

– Chưa chắc đã phải trời lạnh đâu, có lẽ vì một lý do khác đấy Tuyết ạ.

Tuyết nhún vai:

– Không có lý do gì khác cả. Tuyết hiểu Tuyết hơn anh nhiều chứ. Có lẽ anh Huấn đã nghĩ rằng những cô con gái mới như Tuyết, hư như Tuyết chẳng hạn, thường thích uống rượu những lúc buồn phải không? Để tập là một thử nghệ sĩ âm ương hay là để... tỏ ra mình "buồn nôn" cho hợp "mức" thời đại? Nếu quả tình anh Huấn nghĩ thế thì... sợ lắm đấy ạ.

Huấn cúi đầu, lơ đãng thả khói thuốc vào bóng tối mơ hồ của ánh đèn màu tím nhạt. Anh thầm hiểu rằng Tuyết đã ngà ngà say và đang tìm cách trút hết những hần học cho anh, đây cũng là một bằng chứng tỏ ra rằng Tuyết say mê Huấn lắm. Nàng càng hần học với anh bao nhiêu, càng chứng tỏ sự say- mê mãnh- liệt bấy nhiêu. Vì thế Huấn chỉ im lặng, có

điều anh hơi buồn là Tuyết trút những hần học ấy cho anh trước mặt Hiền.

Trong khi đó Tuyết vẫn tiếp tục thổ lộ:

Anh Huấn ạ, Tuyết không thích giống ai cả, Tuyết không thích là bà Kennedy hay là cô đào chiếu bóng Liz Taylor đẹp như thế giới. Tuyết ghét cay ghét đắng những cô cú thích giống người này hay rập theo khuôn mẫu của người kia. Cái thú kiểu cách giả tạo ngớ ngẩn và ... xin lỗi các anh cho Tuyết được nói bóng ngay ra rằng nó còn có cả cái ngu xuẩn, thiếu ý thức thế nào ấy. Do đó Tuyết xin phép được "chê" những cái "mác" giả hiệu nó làm "còi" phẩm giá mình đi.

Hiền lại chèn ngang vào một câu:

– Tuyết ghét những thứ đó thì Tuyết

thích cái gì?

Huấn muốn chứng tỏ rằng mình không hề nghĩ như Tuyết vừa buộc tội mình anh trả lời ngay trước khi Tuyết định trả lời:

– Dĩ nhiên Tuyết muốn là..... Tuyết, không giống ai cả và cũng không cần biết rằng mình có giống ai không. Tuyết thích làm gì thì làm theo ý mình. Cũng như hôm nay, đột nhiên thấy thích uống rượu thì cứ việc uống, thế thôi. Phải không Tuyết? Anh tưởng Tuyết không cần phải giải thích dài dòng làm gì với anh cho tốn công. Anh hiểu Tuyết quá rồi mà, anh có ý nghĩ gì xấu về Tuyết đâu, khổ quá, thế mà từ nãy tới giờ, Tuyết cứ chĩa mãi mũi dùi vào tấn công anh tới tấp, chẳng biết đường nào mà chống đỡ nữa.

Nghe Huấn nói thế với một vẻ nhàn nhỏ thật dễ thương, Tuyết khoái chí cười giòn tan, tiếng cười nghiêng ngả đã thấm nhiều hơi men. Nàng lấy khăn tay chấm nhẹ những vết mồ hôi trên trán rồi gật gù:

– Khá lắm! Không thể ngờ được rằng anh Huấn lại thừa thông minh đến như vậy. Buồn thật, thế mà từ nãy cứ phải mất công phân trần mãi. À, thì ra anh Huấn là người hiểu mình.. nhất đời này. Cảm ơn anh, cảm ơn nhiều. Nhưng này, ông bạn vàng của tôi ơi, ông bắt đầu hiểu tôi từ tiền kiếp hay là từ bắt đầu cái... thế kỷ này đây hả ông? Tôi nghi lắm đấy nhé, tôi cho rằng ông mới hiểu tôi từ lúc ông mới bước vào đây thôi, có đúng thế không “a-mi-đơ»?

Huấn ngượng chín người vì những lời lẽ chót nhả ấy Tuyết đã dùng với

mình lần thứ nhất. Nàng say thật rồi. Huấn không muốn kéo dài cái giờ phút ngột thở nức nội trong vũ trường này nữa. Anh nhìn Tuyết với đôi mắt vừa giận vừa thương. Nhưng Huấn chưa kịp có phản ứng gì thì Tuyết đã đứng lên vịn một tay vào vai anh:

– Nào, nếu anh thích du dương với « cổ nhân » một điệu « sì-lô » thì xin mời anh đứng lên cho được việc. Rồi nàng cười khúc khích ghé sát môi vào tai Huấn thì thào:

– Nhưng anh liệu mà dìu "cổ nhân" nghe không, kéo "cổ nhân" lại ngã lăn đùng ra "piste" thì... nguy lắm.

Chưa bao giờ Huấn khó chịu như lúc này. Phải ngửi mùi rượu sặc sụa từ miệng một người con gái đẹp thì không còn cái khổ hình nào. nhột nhạt hơn.

Đôi mắt Huấn nghiêm hằm lại nhìn thẳng vào mắt Tuyết, anh đứng dậy đỡ tay nàng:

– Anh hết muốn nhảy rồi, để anh đưa Tuyết về thôi. Anh muốn nói chuyện riêng với Tuyết.

Tuyết lùi lại nửa bước, chống cả hai tay ra phía sau, nàng cũng không kém, đôi lông mày nhướng lên trở mắt nhìn Huấn. Im lặng một giây rồi Tuyết lắc đầu:

– Không! Tuyết không muốn đi đâu cả. Ở đây có phải vui biết bao nhiêu không. Có rượu này, có sàn nhảy này, có tiếng nhạc lời ca du dương này, cần gì phải đi đâu, cần gì phải về đâu cho mệt xác. Mà anh định đưa Tuyết về đâu đây?

– Tùy ý Tuyết lựa chọn. Một là về

nhà Tuyết hay là... về nhà anh.

Tuyết đứng thẳng người lên và nàng vỗ vai Huấn, bỗng nhiên nàng có một thái độ tỉnh táo và điềm tĩnh lạ lùng. Tiếng nàng cười trong trẻo:

– Biết ngay mà, biết ngay là anh định rủ Tuyết về nhà anh mà. Thôi anh ơi! Tuyết thú thực với anh là Tuyết đã chán ngấy cái kiểu tâm tình thủ thủ kia lắm rồi. Tối hôm qua Tuyết tưởng rằng đã có một kỷ niệm đẹp, nhưng đến hôm nay thì Tuyết sợ... rúm người lại rồi. Tuyết biết rằng cứ động nghe anh nói là Tuyết lại tin theo anh ngay, mà tin anh càng nhiều. mỗi thất vọng càng lớn. Đó cũng là một kinh nghiệm hay.

Huấn xạm mặt lại vì những lời lẽ nặng nề ấy của Tuyết, dù rằng Tuyết đã cố tình nói nhỏ không để Hiền nghe

thấy. Anh kéo nhẹ tay Tuyết tiến xa thêm một chút và xuống giọng ôn tồn nhưng không kém phần cứng rắn:

– Tuyết, em nghe anh nói đây...

Tuyết cười phá ngang:

– Thì vẫn nghe anh nói chứ có ai nói với Tuyết đâu mà nghe người khác. Anh thật cẩn thận và có phần lảm cẩm nữa đấy.

Huấn giận uất người, anh nắm chặt lấy cánh tay Tuyết khiến nàng nhăn mặt. Tiếng Huấn đánh lại:

– Anh đề nghị với em mình ra khỏi đây ngay, mình gặp lại nhau nữa. Em quyết định đi.

lần cuối– cùng. Một là chúng hai là không bao giờ chúng

Tuyết thở dài, vẽ một nhọc chán nản hiện rõ trên nét mặt của nàng.

– Thế nào, em

Huấn lắc mạnh tay nàng:

đồng ý đi chứ?

Ngước đôi mắt long lanh lên nhìn Huấn, Tuyết lác dầu nhè nhẹ.

– Em chưa quyết định gì cả. Còn sớm chán, về bây giờ thì cuộc đời tẻ nhạt quá anh ạ. Thôi, anh chiều Tuyết một tí đi, nhảy nốt bản này đã rồi quyết định sau. Lâu lắm Tuyết không hề đặt chân đến đây. Có lẽ từ năm ngoái đi với anh và các bạn anh một lần trong Chợ Lớn kia đấy.

Thọc hai tay vào túi quần, Huấn đứng im. Anh lại vừa bị Tuyết chinh

phục, tình thương yêu bùng lên trong một kỷ niệm xưa. Quả thật từ ngày ấy Tuyết không bao giờ tỏ ý thích đi nhảy như trước mà nàng chỉ thích có cơ hội đi chơi với anh.

Tuyết mỉm cười bám lấy cánh tay Huấn;

– Thế nào, anh vui lòng chiều ý Tuyết nhé? Chỉ một lần này thôi từ mai không bao giờ Tuyết làm phiền anh nữa đâu. Mà nói thế chứ hôm nay cũng có phải tại Tuyết đâu.

Huấn đành gượng gạo cùng Tuyết lách qua dãy bàn chật chội ra sàn nhảy. Tuyết nói khẽ:

– Anh vẫn dễ thương như thường, chẳng trách được lòng hầu hết các cô là phải.

– Em cứ mĩa mai anh đi.

Tuyết giấu mặt sau cánh tay Huấn:

Như thế cũng là một cách mĩa mai cả Tuyết nữa đấy anh ạ.

Hai người bước chầm chậm theo nhịp trống, điệu nhạc dịu dàng. Huấn muốn lợi dụng cơ hội này để... xin lỗi Tuyết và luôn thể nói cho nàng biết về buổi đi chơi buổi chiều của anh và Trâm. Nhưng lựa lời mãi mà Huấn không thể vào đề được. Mãi một lúc sau anh mới quay lại câu hỏi cũ:

– Tuyết giận anh lắm phải không?

Hình như Tuyết đoán trước được câu hỏi ấy nên nàng không lưỡng lự, trả lời ngay như một câu đã được xếp đặt sẵn:

– Đến bây giờ Tuyết không giận anh nữa vì xét ra Tuyết không đủ lý do để giận anh. Tuyết muốn anh đừng hỏi Tuyết những câu tương tự như thế. Dù sao chúng mình cũng giữ lại những kỷ niệm đẹp và những cảm tình nguyên vẹn...

Nói đến đây Tuyết ngừng lại như nghẹn lời. Huấn định nói, nhưng bản nhạc đã ngưng. Tuyết chớp mau mắt:

Dường co mãi để đến gần hết bản mới ra, rõ chán. Cứ như là... « nhạc tình đang dở » ấy thôi.

Và trong khi đi vào bàn Tuyết nói lững lờ:

– Như vậy có lẽ lại hợp tình hợp cảnh cơ đấy anh nhỉ.

Huấn nhếch miệng cười:

– Tuyết chỉ... nói đại thôi nào. Anh cấm Tuyết không được nói thể nữa đấy.

Hai người về đến bàn, Hiền ngồi đợi với sức thần nhiên. Huấn không thể kéo dài cái tình trạng lĩnh kinh này ra thêm, anh bảo Hiền:

– Mình về đây, cậu ngồi lại hay về cùng?

Hiền rất lịch sự chỉ Tuyết:

– Cái đó phải để tùy ý người đẹp, mình thì muốn thế nào cũng được.

Thực ra Tuyết cũng chẳng ưa gì Hiền, nhưng muốn tỏ thái độ với Huấn nên nàng âm ừ một giây rồi đáp:

– Hay là anh Huấn mệt thì cứ đi về trước đi. Bọn này còn chơi khuya cơ.

Huấn lạnh lùng đưa tay bắt tay Hiền:

– Mình về trước nhé. Lần khác gặp vậy.

Và quay sang Tuyết, Huấn cố lấy giọng thật tự nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra!

– Anh về đây. Đừng có uống nhiều rượu nữa và liệu về ngủ cho sớm đây Tuyết nhé.

Tuyết đứng lên:

– Anh coi Tuyết như con nít ấy. Tuyết sẽ uống thật nhiều rượu và đi chơi suốt sáng.

Huấn vẫn thản nhiên xoay bước đi:

– Như thế thì phải đòn đấy.

Tuyết bưng miệng cười, tiếng cười chế riễu và mai mĩa ấy theo Huấn ra đến tận cửa và âm vang mãi trong lòng.

Ngoài mặt thì Huấn làm ra thản nhiên lắm, nhưng trong lòng anh một nỗi buồn mênh– mang dâng lên như gió lốc xoáy thẳng vào tâm hồn.

Đi trong bóng tối của những chòm cây ven đường, Huấn cúi đầu nghe tiếng giày của mình gõ nhịp đều đều trên hè phố, lạc lõng giữa lòng đêm im vắng. Tiếng cười lạnh lạnh của Tuyết như còn đuổi theo anh. Tiếng cười nửa say nửa tỉnh ấy ám ảnh Huấn, gây cho anh một cảm giác ghê sợ xen lẫn với tâm trạng ghen tức hậm hực. Huấn mở cửa xe rồi đóng lại thật mạnh như muốn làm cho tất cả những băn khoăn bức bối nổ tung. Chiếc xe lao đi trong ánh đèn đêm loang lổ trên mặt đường. Huấn rẽ ra đường bờ sông và dừng lại phía cuối vườn hoa bên Bạch Đằng. Anh ngồi lặng trên xe, mặc cho gió lộng thổi tung mái tóc. Huấn cử

ngồi im như thế rất lâu, anh cũng không biết rằng anh suy- nghĩ những gì nữa. Anh chỉ thấy hình ảnh Hiền rồi Tuyết lớn vồn hiện ra quay cuồng trong tiệm khiêu vũ. Ghen với Tuyết ư? Huấn cũng không biết nữa, anh cũng không thể hiểu rõ lòng mình lúc này.

Trong cái hoang mang rối loạn đó, Huấn đã cố tìm về với hình ảnh Trâm để tự an ủi mình. Anh cố hình dung lại nét cười ý nhị, cái nhìn thoáng qua ướn ắt, giọng nói ngập ngừng đầy tình ý của Trâm. Anh muốn quên Tuyết ngay từ giờ phút này, không một chút hối hận. Nhưng khi người ta phải cố quên nhau thật là một việc vô cùng khó khăn. Hình ảnh Trâm dịu dàng tha thiết vẫn xen lẫn hình ảnh Tuyết kích động hỗn nhiên...

Nửa giờ sau, Huấn buồn nản lái xe về nhà. Căn phòng trống trải dưới cái

ánh sáng gần như quá chói choang của ngọn đèn néon. Nhìn bức tranh của Tuyết còn nằm trên giá vẽ Huấn bỗng thấy vô duyên lạ. Anh nhớ có lần, anh đã lấy dao rạch nát một bức tranh vừa vẽ xong. Cái ý nghĩ ấy vừa chợt đến, Huấn thấy mình hơi tàn nhẫn. Có lẽ một phần vì giận hờn với Tuyết. Huấn vội vàng tắt đèn leo lên giường nằm. Huấn cọ hai chân vào nhau cho đôi giày Hồng Kông lăn kênh trên mặt đất.

Căn phòng chìm sâu vào một thứ bóng tối dày đặc. Huấn cứ nằm im như thế, hình ảnh Tuyết ngà ngà say trong những nhịp điệu man dại của vũ trường lại hiện lên rõ rệt khiến đầu óc Huấn quay cuồng. Anh chợt nghĩ đến Tuyết tối hôm qua, Tuyết thật dễ thương, thẳng thắn khiến anh kính phục. Nàng đã tỏ ra một người con gái đầy khôn ngoan. Tất

cả những lời lẽ Tuyết đã nói với anh tối hôm qua đi thẳng vào tâm tình, có lúc gần như trắng trợn, song vẫn làm Huấn thích thú. Tuyết nhìn rõ mình, nhìn rõ người, nàng không cần che dấu những nhược điểm của mình.

Nhưng tối hôm nay thì mọi sự đã trái ngược hết cả rồi. Từ chỗ rơi vào tay Hiền đến chỗ trắng trợn bỏ rơi Huấn, Tuyết muốn trả thù và như vậy nàng đã tự nhận lấy phần chiến bại. Thực tình dù có đi chơi với Trâm, song Huấn chưa quyết định gì cả. Có lẽ Tuyết nghĩ rằng làm như vậy là Huấn đã gián- tiếp tỏ thái- độ lựa chọn?

Nghĩ đến đây Huấn thở dài nhè nhẹ:

– Đã đến nước này, đúng là Tuyết bắt mình phải lựa chọn rồi đây.

Huấn cho rằng anh đã mất Tuyết, mất hẳn. Nhưng ý nghĩ của Huấn chưa hết thì có tiếng gõ cửa, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng như của một người đàn bà. Huấn vùng dậy, anh thoáng nghĩ đến Tuyết. Ánh đèn chói lóa tỏa rộng, Huấn đẩy cánh cửa. Quả nhiên, Tuyết đứng sững trước cửa phòng anh như một cái bóng ma quái. Huấn bỗng thấy lòng mình xao động, giận hờn không còn lý- do & ngượng trước một thái độ đầu hàng của người con gái đáng yêu ấy. Đôi mắt Tuyết chớp mau, nàng vịn một tay vào cánh cửa rồi tấm tức khóc. Huấn dịu dàng như người anh cả, khẽ đỡ ngang lưng Tuyết dịu dàng vào trong nhà, giọng anh chìm xuống:

– Vào đây em, chắc là em lạnh lắm.

Tuyết đi theo cánh tay Huấn, lảo đảo bước vào, nằng ngội phịch xuống giường,

chiếc ví tay lăn ra giữa nệm. Huấn ngồi bên Tuyết và vòng tay cho Tuyết dựa vào ngực áo mình. Anh im lặng đợi cho cơn tức – tủi của Tuyết qua đi rồi mới cất tiếng:

– Thôi, quên cả những chuyện ấy đi, anh cũng buồn lắm. Chính anh mới là người có lỗi. Xin lỗi em, anh thật không xứng đáng với em.

Tuyết lắc đầu nức nở không thành tiếng.

Một lát sau nàng thốt ra được một câu ngắn ngủi:

– Tại em, tại em hết cả.

Bàn tay Huấn nhẹ nhàng vuốt tóc người yêu, anh rút khăn mùi xoa lau nước mắt cho Tuyết:

– Anh hiểu tại sao em làm như vậy.

Tuyết vẫn lắc đầu:

– Không! Anh không thể hiểu được đâu. Làm thế nào mà anh hiểu được!

Huấn cười, nụ cười hiền:

– Sao lại không. Vì anh, vì tình yêu của chúng mình. Anh biết là Tuyết giận anh, ghét anh. Nhưng.. nhưng... ngay cả việc đi chơi với Trâm chiều nay đối với anh chưa phải là một quyết định...

Tuyết nhẹ nhàng lách mình khỏi cánh tay Huấn, nàng vuốt lại mái tóc rồi xoay người đứng lên rời khỏi giường. Nàng đứng vịn tay vào mép bàn rất lâu đầu hơi cúi xuống; Huấn chỉ thấy lưng Tuyết thon thon theo đường eo tuyệt đẹp và nửa mình khuất sau bóng tối chân bàn.

Hình như Tuyết cố tình quay đi để tự trấn tĩnh và sửa soạn cho câu sắp nói. Tiếng nàng găng gượng nhưng chắc chắn:

– Có lẽ anh tưởng rằng Tuyết nghe anh Hiền nói về việc gặp anh đi chơi với Trâm buổi chiều nên Tuyết nhận lời đi chơi với anh Hiền để trả thù có phải không? Nếu anh tưởng thế thì câu chuyện lại hoàn toàn trái ngược. Trước khi nhận lời đi chơi với anh Hiền, em chưa biết đích xác rằng anh đi với cô Trâm buổi chiều. Mãi đến vừa giờ đây, anh Hiền mới vô tình kể lại...

Nghe Tuyết nói như vậy, Huấn cũng ngạc nhiên, anh đứng phắt dậy tiến lại bên Tuyết. Anh nhìn thẳng vào mặt nàng để tìm xem nàng đã nói thật hay chỉ là một thủ đoạn che đậy. Nhưng đến lúc này thì đôi mắt đắm lệ long lanh của

Tuyết cũng nhìn thẳng vào mắt Huấn. Huấn biết rằng Tuyết đã nói thật. Anh kéo ghế cho Tuyết rồi kéo một ghế đối diện:

– Anh vẫn nghĩ như thế đấy. Em nói tiếp đi.

Tuyết muốn cố cười một tiếng ngắn mà không được, tiếng cười chưa thoát ra khỏi cổ đã bị tiếng nấc chặn lại, nàng xoắn mạnh chiếc khăn trải bàn bằng nylon màu xanh dịu, hình như nàng làm thế để giữ thẳng bằng trong tâm hồn. Tiếng nàng chậm và không đều:

Nếu anh Hiền nói sớm hơn có lẽ không bao giờ Tuyết lại đối xử với anh như thế. Tuyết sẽ bình thản đến hỏi thẳng anh với một giọng đầy khô hài rằng cuộc đi chơi ấy có gì lạ lùng không, anh có khám phá ra được thêm những

điều gì về Trâm không và những lá thư có phản ánh đúng tâm hồn cô gái Huế trầm lặng hiền dịu ấy không. Rồi sau đó Tuyết lại đành hoàng đi chơi với anh, nói thẳng ra Tuyết lại tiếp tục con đường chinh phục anh của Tuyết.

Huấn bỗng mỉm cười:

– Anh chịu em đấy.

Tuyết mỉm một nụ cười giả tạo, nàng liếc nhanh vào bức tranh trên giá vẽ. Nàng đã lấy lại được cái vẻ bình thản thường ngày:

– Bức tranh đẹp thật. Giá không có chuyện gì xảy ra thì em đã ở đây với anh suốt buổi tối cho anh vẽ. Rất tiếc, khi đi làm về qua đây, không thấy xe anh ở nhà và cửa phòng anh cũng đóng im im, em biết ngay là anh giữ lời hứa với cô Trâm đến đón cô ấy đi chơi.

Tuyết ngừng lại nhìn Huấn, cái nhìn dò hỏi. Huấn ngập ngừng gật đầu:

– Em đoán đúng...

Đôi mắt Tuyết lẩn trốn cái nhìn của Huấn để tránh cho anh sự ngượng– ngập trong thái độ thú nhận ấy. Nàng dựa lưng ra thành ghế khẽ nhếch nụ cười nửa miệng.

– Thú thật với anh, lúc ấy em cũng buồn thật, nhưng, không sao em vẫn hiểu anh và sẵn sàng tha thứ cho anh, dù rằng làm như vậy anh hơi quá đáng một chút đấy. Em vòng xe Solex ra Catinat, định mua vài thử cần dùng thì gặp ngay anh chàng Thọ. Anh chàng hàng xóm cũ của nhà em và mấy lần định nhờ người sang mai mối. Ông cụ bà cụ em hồi ấy có vẻ bằng lòng rồi nhưng sợ em còn nhỏ quá. Đến khi nhà em dọn đi

thì anh chàng Thọ cứ bám theo tán tỉnh mãi. Biết em còn tang ông nội nên Thọ hoãn cái ý định cưới hỏi, tuy nhiên hẳn lần đến nhà em luôn. Gặp hẳn ở hiện tạp hóa, em đành chào hỏi cho phải phép, Thọ lại cứ mời em đi Ciné. Em giận quá mà không biết nói sao. May lúc đó gặp xe anh Hiền đi qua, em vẫy lại và xin lỗi Thọ vì đã nhận lời đi với anh Hiền. Thà rằng đi với anh Hiền còn thích hơn đi với Thọ, cũng là một cách cho Thọ đẹp cái mộng cưới xin đi thì vừa.

Nghe Tuyết nói đến đây Huấn thấy... lòng mình cởi mở hàn hoan lạ, anh say đắm nhìn Tuyết đôi môi mấp máy không biết nên nói câu gì để bày tỏ niềm vui của mình. Nhưng Tuyết đã nhanh trí khôn, nàng hiểu tâm trạng Huấn nên nàng lắc đầu và nói ngay:

– Anh đừng lạc quan vội. Vì thú thật

với anh, lúc ấy em đã nghĩ rằng trong khi anh đi chơi với Trâm, chẳng lẽ em lại bỏ phí cả một buổi chiều cô đơn vô vị để chờ đợi anh hay sao. Do đó em đi với anh Hiền. Thoạt đầu, em cũng sợ lỡ gặp anh, có thể anh sẽ giận dữ và khinh ghét em. Nhưng không hiểu tại sao một lát sau, qua các phòng trà tiệm nháy không gặp anh, em lại muốn gặp anh. Để làm gì, có lẽ để được cái sung sướng thấy anh ghen chẳng, hay là để có một dịp bắt anh phải lo sợ mất em? Đó cũng là một cách cho anh có thêm yếu tố để quyết định dứt khoát. Có nhìn thấy em... bướng bỉnh bên một người khác anh mới bớt chủ quan và nhìn rõ lòng mình hơn.

Huấn cúi đầu, điều thuốc lá trên hai ngón tay thủ vệt khói xanh lắc lư trên không. Anh nhận thấy Tuyết hoàn toàn có lý và dù Tuyết có dùng một chút thủ

đoạn thật, nhưng anh vẫn thấy tâm hồn Tuyết trong sạch ngay thẳng như bao giờ.

Giọng Tuyết vẫn đều đều kể tiếp:

– Đến lúc gặp anh ở tiệm nhảy, nói thật là em mừng lắm. Em cho rằng anh buồn, anh đã cảm thấy cái vô vị nhạt nhẽo khi xa vắng em, nên anh mới đến tiệm nhảy tìm một chút khuây khoả. Nhưng ngay lúc đó em lại nhận ra rằng anh tỉnh táo quá, thản nhiên quá, xin lỗi anh, em ghét cái lối lạnh lùng ấy của anh. Do đó, em cứ yên trí rằng lúc nào anh cũng sẵn sàng lừa dối em. Cho nên em không ngần ngại dùng đủ mọi hành động khiêu khích anh, chọc giận cho anh bỏ ghét. Và... không hiểu tại sao, anh càng nhún nhường bao nhiêu, em lại càng... ghét anh bấy nhiêu. Một ý nghĩ khác đột ngột hiện đến khiến em choáng váng và

thấy cần phải uống rượu... Anh biết ý nghĩ ấy... kinh khủng đến như thế nào không?

Huấn lắc đầu phác một cử chỉ khôi hài:

– Cái gì mà ghê gớm thế. Em định chế tạo bom nguyên tử để "tấn công" anh là cùng chứ gì?

Tuyết cười nhẹ rồi nàng lấy giọng nghiêm nghị nói phăng ra:

– Em có cái ý định lẫn thẩn là dứt khoát hẳn với anh. Nhất định từ giờ anh để anh có quyền xây dựng với cô Trâm mà không hề hối hận về em.

– Nếu vậy thì em lẫn thẩn thật đấy.

Tuyết cười im lặng. Nụ cười muốn chứng tỏ cái ý tưởng dứt khoát với Huấn

còn đeo đuổi nàng. Huấn nhận thấy cử chỉ ấy, anh vội lên tiếng nói tiếp:

– Anh nghĩ rằng em đã thừa biết sự liên lạc giữa anh và Trâm, em vẫn đồng ý cho phép anh có đủ thì giờ suy nghĩ kia mà. Chính như thế chúng mình sẽ tránh được cảnh lừa dối nhau.

Tuyết lắc đầu cắt ngang:

– Vâng! Cho nên em có dả động gì đến chuyện ấy đâu. Anh cũng nên hiểu cho rằng trong tình yêu người con gái bao giờ cũng tính toán nhiều hơn các anh nhưng riêng em, không bao giờ em tính– toán trong vấn đề này. Chỉ có điều em nhận thấy rằng khi gần anh em thường có những ý nghĩ khác và khi vắng anh em thường mâu thuẫn ghê gớm. Tất cả chỉ vì thế. Từ ý nghĩ đến hành động, đến thái độ..., khó chịu của em vừa rồi.

Huấn cười vui vẻ:

– Vì thế anh có buồn về em đâu.

– Anh nói dối. Có chứ. Sao lại không. Thế ra anh không hề yêu em thật sao?

Huấn sà vào bên Tuyết, anh nâng cằm Tuyết lên, đôi môi Tuyết đã phai hết màu son đỏ, nhưng vẫn thừa sức quyến rũ như trái nho ửng hồng. Tiếng Huấn dịu đi như tiếng thở:

– Phải rồi anh... không yêu em.

Và, Huấn cúi xuống thật lâu... Năm năm ngón tay trái của Tuyết níu chặt lấy mặt bàn, năm ngón tay tay phải giữ chặt lấy thành ghế...

Một lát Tuyết cúi đầu nói rất nhỏ:

– Anh còn ghét Tuyết không?

– Không bao giờ. Chính anh mới là người đáng ghét hơn cả. Có lẽ không phải vì tham lam mà vì yếu đuối. Anh luôn luôn bị lôi kéo vào những say mê trước mắt như kẻ đánh bạc tham tiền, biết rằng như vậy là không nên mà... không sao tránh thoát.

Nói rồi Huấn ngồi xuống bên Tuyết, hai người ngồi chung một chiếc ghế nhỏ mà vẫn thấy vừa vặn. Huấn nghe rõ tiếng Tuyết thở dài nhẹ nhàng và tiếng nàng làm ấm một bên cổ áo:

– Vừa rồi em nói chuyện với anh Hiền là em để anh được tự do lựa chọn giữa em và một cô gái Huế, lúc ấy anh Hiền mới kể rằng gặp anh buổi chiều ở cổng bệnh viện. Anh Hiền cũng khen Trâm đẹp và ngoan... hơn em nhiều.

Huấn vuốt nhẹ mái tóc người yêu xõa rối như vừa qua một con giồng trên bãi biển:

– Thế mà từ chập tối anh cứ... oán thảng Hiền mãi. Thật tội nghiệp cho nó.

– Như vậy là anh xấu lắm, anh cứ tin rằng em nghe lời thiên hạ hay sao? Đàn bà con gái cứ tin thiên hạ thì suốt đời bị lừa, vả lại em tối kỵ những tin đồn và những lời tán tụng bên mình. Em tin em, thế là đủ.

Tuyết cười nụ cười êm đềm. Nàng tiếp:

– Có điều Tuyết cần thú thật với anh là lúc thoát nghe anh Hiền nói Tuyết cũng hơi úc một chút xiu. Nhưng sau nghĩ đi nghĩ lại sợ anh hiểu lầm là chính vì câu chuyện ấy mà Tuyết đã tỏ thái độ

lạnh nhạt với anh nên Tuyết mới lại đây. Đáng lẽ thì Tuyết không... thèm khóc đâu, Tuyết đã định chỉ giảng giải cho anh hiểu thế thôi nhưng không hiểu tại sao khi vừa nhìn thấy cái cảnh cửa này là... nước mắt Tuyết đã dàn dụa ra rồi muốn ngăn lại cũng không được nữa.

Nói rồi Tuyết cười khúc khích, Huấn khôì hài một câu trêu nàng:

– Những người con gái như em cần phải làm cả một con đê ngăn trên mi mắt, và mỗi lần... sắp cần khóc phải gọi cả làng ra giữ đê kéo nước mắt phá vỡ làm ngập cả... mấy tỉnh.

Tiếng cười của hai người hòa vào nhau vang vọng trong đêm khuya vắng lặng. Huấn nhìn sâu vào đôi mắt Tuyết, đôi mắt long lanh như hai vì sao xa nức nở. Tuyết bối rối chớp mau mắt và quay

mặt đi, giọng nàng bồi hồi:

– Em lạ lắm hay sao? Anh... kỳ.. ý...

Huấn vòng hai tay lên vai Tuyết kéo nàng lại:

– Lúc nào anh cũng tìm được ở em những nét lạ lùng, mỗi ngày một lạ bởi vì... em có một sức quyến rũ cháy lòng...

Tuyết đưa tay lên bịt miệng Huấn:

– Thôi, em hiểu rồi. Cấm anh không được tán thêm nữa. Anh không cần phải chinh phục em lần thứ hai. Em biết rằng có nhiều người muốn cả đời mình được người yêu chinh phục theo cái kiểu ban đầu, nhưng như vậy họ sẽ thất vọng ngay bởi vì không một người đàn ông nào đủ kiên nhẫn làm cái công việc đó. Nếu anh chịu với em rằng suốt đời anh phải ca tụng em như vậy thì em bằng lòng cho

anh... tán tiếp theo đây. .

Tuyết buông tay khỏi môi Huấn, nàng nhìn người yêu với một vẻ thách thức, Huấn đành lắc đầu:

– Anh chịu thua em đây.

Khẽ nhích xa Huấn, Tuyết lấy giọng tự nhiên, song không tránh khỏi một giây ngập ngừng:

– Đối với Trâm chắc anh sẽ ca tụng bằng cách khác phải không anh? Như lời Hiền đã tả cho em nghe là đôi mắt Trâm buồn và đẹp như mặt hồ thu, dáng người Trâm yếu điệu như cảnh liễu rủ, tiếng Trâm nói như tiếng chim ca trong một buổi chiều nắng ấm...

Huấn mỉm cười, phác một cử chỉ riêu cợt:

– Em hành văn lâm ly lắm, gần bằng truyện Tố Tâm ngày xưa đấy. Nhưng để hỏi khéo anh hay là để mỉa mai anh?

– Hừ! Anh nói lạ đấy nhỉ. Em mỉa mai anh làm gì. Em hỏi thật đấy chứ. À, anh nhắc em mới nhớ ra rằng chưa hỏi anh về cái kết– luận sau buổi chiều đi với Trâm. Có thể là em hơi vội vàng nhưng em vẫn muốn biết. chẳng hiểu vì sao... Mà có lẽ anh cũng thừa hiểu vì sao rồi.

Bị Tuyết xoay ngược một câu hỏi bất ngờ, Huấn trở nên lúng túng. Chàng chưa kịp trả lời thì Tuyết đã nói thêm:

– Em không đặt anh trước một quyết định. Anh có thể nói thẳng với em như nói với một người bạn luôn luôn thương yêu anh và lo lắng cho anh.

Những thái độ gần như bất thường

đó của Tuyết càng làm Huấn băn khoăn thêm. Anh không biết là Tuyết thành thật hay có ý gì khác. Trong lúc ấy thì Tuyết đã đứng lên ra trước gương sửa lại mái tóc. Tiếng nàng vọng lại:

– Thế nào, anh định giấu kín chuyện đấy à?

Huấn cũng đứng lên châm thuốc lá hút để có thì giờ suy xét. Điều thuốc cháy đỏ trên môi chàng. Một lát, tiếng Huấn trầm xuống:

– Anh không có ý nghĩ gì mới mẻ cả. Đối với Trâm anh vẫn đứng nguyên vị trí của anh.

Tuyết ngừng tay, buông một câu hỏi thân nhiên:

– Nghĩa là một người bạn? Người bạn cũng chưa đúng hẳn mà phải thêm

một cái ngoặc là sắp đi đến hay đang có dự định đi đến một thứ tình khác, phải không?

– Chưa đúng hẳn. Nếu câu hỏi ấy sớm hơn, có lẽ anh đã công nhận rồi. Nhưng đến bây giờ thì khác, mọi chuyện đều... có thể khác.

– Em không hiểu...

Trầm ngâm một phút, tiếng Huấn rời rạc:

– Làm sao em hiểu được khi chính anh chưa hiểu nổi lòng anh. Anh muốn nói rằng sau buổi đi chơi chiều nay với Trâm, rất có thể anh sẽ giữ mãi cái vị trí của anh hiện tại, không tiến tới mà cũng không lùi.

Tuyết thoáng một ánh mắt nghi ngại, nhưng khi nhìn về mặt bàn khoắn của

Huấn thì nàng tin ngay và nàng còn biết chắc chắn rằng Huấn đang tự dẫn thân vào một bản khoản ray rút khó tìm thấy lối thoát. Nàng khẽ gật đầu, nhìn bóng mình trong gương và cất giọng từ tốn:

– Anh thấy cô Trâm không hợp ý anh ở chỗ nào? Nhút nhát quá khiến anh khó chịu hay là như anh thường nói là rất ghét những cô gái “lấy điệu” vì tự phụ rằng mình đẹp, mình có duyên?

– Không đúng hẳn. Anh chưa có ý kiến xác đáng. Chỉ biết rằng anh mới cảm thấy thế thôi. Một phần vì sự e lệ quá đáng của Trâm làm anh mất hứng thú, mất vui nhiều. Nhưng sự e lệ ấy có lý do chính đáng, anh cho là vì cái “bản chất cổ truyền” của tất cả những người con gái như Trâm, thế thôi.

Tuyệt cười thẳng thắn:

– Em đang định thử đóng một vai Luật sư bào chữa cho cô Trâm thì anh đã nói mất cả rồi.

– Đúng ra anh thấy... hơi nản, song tất cả những ý kiến ấy còn mơ hồ lắm.

– Tại anh hết. Anh định chạy ngàn cây số một giờ trong khi Trâm không thể theo kịp. Anh nên suy nghĩ chín chắn lại thì hơn. Chậm một chút mà được bạn đồng hành đúng ý mình còn hơn là đi nhanh mà cô độc, mà gặp một kẻ khác quấy rầy mình suốt con đường xa như đi vào vô cực thì khổ sở lắm đấy.

Huấn cúi đầu, điều thuốc lá nóng bỏng trên môi gần như mềm nhũn ra vì Huấn hút liên tiếp chứng tỏ sự bồn khoăn đang dấy vò.

Nét mặt Huấn đành lại đến độ gần

như khắc khổ khiến Tuyết thương hại, nàng buông lược chạy lại bên người yêu:

– Xin lỗi anh, Tuyết đã làm anh buồn.

Huấn ấp nhè nhẹ tay mình lên bàn tay Tuyết:

– Không! Em nói đúng đấy. Cùng một lúc anh có một người yêu thật ngoan và một người bạn thật tốt. Như vậy anh nói là mỗi ngày anh càng nhận thấy em lạ và mới cũng không sai.

Tuyết cúi xuống hôn mái tóc rối của Huấn:

– Thôi, em về nghe anh. Khuya quá rồi, có lẽ đến hơn ba giờ sáng.

Tuyết định vén tay áo Huấn xem đồng hồ, Huấn đã giữ tay nàng lại và kéo nàng vào lòng:

– Anh muốn thức trắng đêm với em hôm nay. Đừng về Tuyết ạ. Em không thấy trời lạnh và nổi cơn mưa hay sao. Em nhớ để anh một mình trong căn phòng này thì em tệ thật đấy. Ở lại với anh đi...

òn đúng một hôm sáng sớm ngày mai nữa là ngày nghỉ cuối cùng, Huấn đã phải đi làm rồi. Nghĩ đến con đường quen thuộc đi đến sở làm, Huấn thấy vui vui. Nghỉ lâu rồi cũng chán. Buổi sáng Huấn ngồi tỉ mỉ chép lại cuốn thơ. Anh sống lại với cái tâm trạng của một cậu học sinh thơ trẻ bắt đầu đi vào thế giới âm thanh vần điệu. Buổi chiều Huấn ở nhà xếp lại những bức tranh cũ và treo lại những bức tranh trên tường cho đúng ý mình. Trong khi Huấn đang mê mải với những tác phẩm ấy thì Trâm đến. Nàng hiện ra trên khung cửa một

cách đột ngột khiến Huấn ngạc nhiên. Đang đứng trên một chiếc ghế cao để treo tranh, Huấn vội nhảy xuống đất. Nụ cười nở trên môi Trâm:

– Anh đang bận làm gì đấy?

Huấn cài lại cúc áo sơ-mi:

– Đang thu xếp lại căn phòng này để ngày mai đi làm. Mời Trâm vào đây.

Ngập ngừng một giây rồi Trâm bước qua khung cửa. Vẻ lúng túng hiện rõ trên khuôn mặt. Huấn kéo ghế mời Trâm:

– Trâm ngồi chơi! Không ngờ Trâm lại cất công đến thăm Huấn đấy nhé. Đang định chiều nay đến gặp Trâm đây.

Đôi mắt Trâm chớp mau, nàng nhìn lên những bức tranh treo trên tường và dừng lại trước bức họa màu tím. Huấn hiểu ý, anh nói:

– Bức tranh mà Huấn đã kể cho Trâm nghe đó. Bây giờ Trâm không cần tưởng tượng nữa nhé. Trâm có thấy bức tranh nào xấu hơn không?

Trâm cười, nụ cười duyên dáng:

– Đẹp lắm! Trâm thích những màu sắc trong tranh của anh. Trâm mừng rằng anh hiểu Trâm nhiều đến như thế. Màu tím... màu tím tha thiết và kín đáo ấy sao mà hợp với Trâm thế.

Huấn cúi đầu, trong một giây, anh bỗng được sống lại nguyên vẹn với cái cảm giác êm đềm tươi sáng ngày xưa mỗi lần đọc thư Trâm. Cái rung động nhẹ nhàng mà sâu–kin đó Huấn đã đánh mất từ khi có Tuyết và từ khi gặp Trâm, một hồi tiếc thoáng hiện rất mau trong ánh mắt. Huấn nhìn qua khung cửa rồi trả lời lơ đãng:

– Ngày xưa... Huấn muốn gửi cho Trâm bức tranh này, nhưng rồi lại tiếc, lại sợ mất đi một hình ảnh đầm thắm mà Huấn muốn mãi mãi có ở bên cạnh.

Đôi má Trâm chột đỏ bừng. Nàng nghĩ rằng Huấn bộc– lộ tâm– sự hiện tại của chàng bằng cách đó. Trâm thấy lòng mình rộn lên một thương yêu thầm kín ghen ngào. Tuy nhiên, bao giờ Trâm cũng muốn che đậy những tình cảm của mình như tất cả những người con gái nhút nhát khác. Nàng tìm chuyện nói tránh đi:

– Sao mấy hôm nay anh không đến Trâm?

Huấn cười, im lặng một phút. Sự thực thì từ sau cái đêm Tuyết đến đây và ở lại đây, Huấn không có ý định đến thăm Trâm nữa. Anh muốn giữa Trâm

và anh chỉ còn lại những kỷ niệm êm đẹp qua những lá thư, Không phải là Huấn đã hết say mê Trâm, mà vì anh đã có dịp hiểu thấu đáo lòng say mê của Tuyết đối với anh. Huấn muốn tự kìm hãm để chọn lấy một con đường. Từ hai ba hôm nay, không phải là Huấn không thương nhớ Trâm, nhưng có Tuyết luôn luôn ở bên, anh thấy mình không có quyền phụ bạc Tuyết nữa, dù bất cứ dưới hình thức nào. Huấn đã sống trong một tâm trạng dầy vò bản- khoán không ít. Bây giờ ngồi trước mặt Trâm, nhìn vẻ mặt hiền dịu tươi sáng của nàng, nhìn nét cười tin tưởng trong một dáng dấp ngập ngừng e- lệ, Huấn lại thấy lòng mình trĩu nặng thương yêu. Anh không dám trả lời Trâm một câu nào hàm ý nhạt nhẽo, bởi vì Huấn biết rằng đối với Trâm, tình nàng như một kỷ vật cổ xưa mỏng manh

sâu đậm nhưng đụng mạnh có thể tan vỡ ngay thành tro bụi.

Huấn bối rồi vài giây rồi mỉm cười nói một câu đầy ý tứ:

– Tại vì Trâm không hẹn nên Huấn không dám đến. Chẳng lẽ đến rồi đứng mãi ở cổng bệnh viện nhìn vào con đường hun hút ấy hay sao? Vả lại Trâm cũng đã hẹn đến đây thăm Huấn cơ mà.

Trâm vuốt lại mái tóc, môi nàng hé ra, nàng vẫn có nụ cười linh động kín đáo đầy nhiệt tình. Nụ cười như trao gửi rất nhiều. Tiếng nàng nhỏ đi:

– Nếu không có anh Hiền thì Trâm cũng chẳng biết đường nào mà đi.

Huấn ngo ngác ngừng lên:

– Hiền đưa Trâm lại đây à?

– Vâng! Và Trâm vẫn phải nói dối ba là đi thăm mấy người bạn. Anh Hiền cũng tin như thế. Nhưng đi đến giữa đường, Trâm hỏi về anh, anh Hiền hiểu ngay là Trâm muốn đến thăm anh nên anh ấy đưa thẳng Trâm đến đây.

Nói xong Trâm khúc khích cười, Huấn cũng cười theo. Bây giờ Huấn thấy Hiền tốt đối với anh và anh ân hận đã nghĩ sai về Hiền. Do đó Huấn bỗng có cái ý nghĩ ngộ nghĩnh là nhường Trâm lại cho Hiền, có lẽ Hiền xứng đáng được nhận cái phần thưởng ấy. Anh hỏi khéo:

– Trâm thấy Hiền như thế nào?

Trâm thật thà đáp ngay:

– Anh ấy cũng vui tính và dễ thương lắm.

Huấn tán thêm:

– Hiền có thể là một người bạn tốt. Trâm có nhận thấy như thế không?

Trâm định trả lời, nhưng nàng ngừng ngay lại được và nhìn thẳng vào mắt Huấn dò xét. Nàng vừa thoáng nghi ngại rằng Huấn hỏi nàng như vậy có hàm một ý khác. Rất có thể là Huấn... ghen với Hiền và Huấn tung ra những câu dò hỏi.

Nàng trả lời một câu dứt khoát:

– Vâng, anh Hiền cũng có thể là một người bạn tốt, nhưng anh ấy... không thể là bạn Trâm vì anh ấy là bạn của ba Trâm rồi. Rất tiếc.

Nàng ngừng lại để mỉm cười có ý cho câu “rất tiếc” là một lời khôi hài. Sau đó, Trâm lại tiếp tục:

– Huấn không thấy Trâm vẫn phải gọi là ông Hiền đấy hay sao?

Huấn gật gù, anh hiểu rằng Trâm muốn nhấn mạnh về sự xa cách giữa nàng và Hiền. Giả ở vào trường hợp cũ, cách đây vài hôm thì Huấn có thể thích thú vì lời bày tỏ của Trâm lắm, nhưng hôm nay Huấn chỉ thấy một rung động nhẹ tắt lịm sau một ý nghĩ... không được đẹp để khác. Anh vẫn muốn níu lại cái cảm tình giữa Trâm và Hiền để tự cảm đoán mình không được phép bước gần đến Trâm thêm nữa.

Nhưng Huấn chưa kịp nói gì thì tiếng Trâm đã cất lên như một găng gượng làm ra vẻ đùa cợt:

– Tiện thể hôm nay đến để báo cho anh một tin mừng.

– Tin gì đây? Tin mừng của Trâm chăng?

Trâm cười bẽn lễn, nét mặt nàng thoảng hiện một nét buồn xa xôi:

– Vâng, có thể là tin mừng của Trâm và của cả gia đình Trâm nữa.

Nói đến đây Trâm ngừng lại. Huấn nhào người về phía trước dăm dăm nhìn Trâm chờ đợi. Anh có cái thái độ hoảng hốt của một người con trai si tình khi nghe người yêu kẻ lẽ sắp phải về nhà người khác. Trâm suýt bật cười vì thái độ ấy của Huấn. Nàng cũng muốn ởm ở đề trêu Huấn chơi nên nàng vẫn giữ thái độ nghiêm nghị và yên lặng. Thoảng một phút, Huấn nghĩ đến sự liên lạc mật thiết giữa Hiền và ba Trâm. Anh nghĩ có thể ba Trâm đã nhận lời gả Trâm cho Hiền. Huấn bỗng thấy bất bình vì vẻ mặt

lạnh lùng đến độ thản nhiên của Trâm và lòng anh dai dẳng vì đau đớn. Mới một phút trước Huấn có cái ý nghĩ muốn nhường hẳn cho Hiền bước vào cuộc đời Trâm, nhưng một phút sau thì Huấn lại đau đớn ngay vì sự mất mát này. Huấn từ từ ngồi ngả lưng ra thành ghế, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên vùng trán Huấn, tiếng anh rời rạc hỏi một câu vợ vẫn:

– Tin mừng... của Trâm chắc là... vui lắm. Có thể cho Huấn biết được không?

Trâm cười:

– Sao lại không. Trâm đến thăm anh cũng vì mục đích ấy nữa. Và nhất định tin mừng thì phải vui rồi còn gì.

Huấn cũng tin như thế.

Vẻ mặt ngơ ngẩn của Huấn khiến

Trâm hồi hận. Nàng hạ thấp giọng nói khẽ:

– Xin nói ngay để anh mừng với Trâm là ba Trâm khỏi rồi. Sáng mai sẽ được ra bệnh viện.

Huấn cười, anh biết là vừa bị Trâm « đùa giai » và cảm thấy... hơi ngượng vì cử chỉ có vẻ lảm cẩm mình. Nhưng Huấn cố làm của ra vẻ tự nhiên.

– Ô. Nếu thế thì vui quá.

Hai người im lặng nhìn nhau, trong ánh mắt cùng cảm thông một tâm sự thâm kín.

Nỗi buồn len đến rất nhanh, Huấn thở dài nhè nhẹ:

– Bao giờ Trâm về Huế?

Trâm cúi đầu:

– Trâm phải về. Sáng mai anh ạ. Ngoài đó, gia đình Trâm mong lắm. Hôm nay Trâm đến để chào anh.

Huấn ngồi lặng người, điều thuốc lá đã cháy đỏ trên môi, khói thuốc vương vẩn, lơ lửng giữa khoảng cách hai người. Nét mặt Trâm dù cố làm ra bình thản cũng không che được nỗi buồn phảng-phất, niềm xao xuyến của một chuyến tạm biệt khá dài hình như đã đọng trên mi mắt, vương cả lên mái tóc dài chảy xuống đôi vai gây rung động.

Một lát sau Huấn mới thốt lên được một câu:

– Trâm có cho phép Huấn tiễn chân không?

Trâm lắc đầu:

– Không được anh ạ, Trâm xin lỗi anh vì hôm ấy có ba Trâm cùng ra phi trường.

Huấn gật nhẹ như người vừa tỉnh ngủ:

– Phải rồi... Đành vậy chứ biết làm sao. Hôm nay Huấn xin mời Trâm đi chơi một buổi cuối cùng nữa vậy.

Trâm im lặng, cặp mắt buồn sẽ ngược lên nhìn Huấn. Sự im lặng như thâm ngỏ ý chấp thuận lời mời của Huấn. Tiếng Trâm dịu dàng:

– Về Huế rồi anh sẽ lại viết thư cho Trâm và lần này Trâm hứa là sẽ trả lời anh ngay.

– Và phải trả lời nhiều nữa nghe không.

– Dạ.

Tiếng “dạ” nhỏ nhẹ của người con gái Huế hiền lành như gửi gắm một tình yêu kín đáo thiết tha.

Căn phòng lại trở về với sự im lặng nhẹ nhàng. Nỗi buồn mang mang Trâm kín lấy hai tâm hồn mà tình yêu đang làm vấn vương xao động.

Tiếng Huấn văng lên mơ hồ:

– Rồi những buổi chiều như thế này Huấn lại nhớ Trâm và... mang theo mãi mãi hình ảnh Trâm hôm nay trong căn phòng này.

Trâm có cảm tưởng như nàng vừa được nghe một khúc nhạc âm hưởng đều đều, quyến luyến. Nàng chớp mau mắt rồi ngược lên nhìn Huấn. Cái nhìn bạo dạn sâu thẳm như sẵn sàng chờ đợi thêm một câu nói tình tứ thứ hai.

Bỗng dưng Trâm thấy mình cần bạo dạn bởi vì nàng nghĩ chỉ còn có cơ hội này là cơ hội duy nhất để Huấn tỏ tình với mình. Nhưng Huấn đã vội vàng trốn tránh cái nhìn như mời, như đợi ấy của Trâm. Không phải là Huấn không biết đến cái ý nghĩ thâm kín trong cử chỉ của Trâm, nhưng hôm nay Huấn không còn tham vọng chiếm đoạt Trâm như lần trước nữa. Một đêm hôm qua với Tuyết, mùi da thịt nàng như còn phảng phất quanh đây, như còn thừa quyền rũ ma quái, như còn thừa mãnh lực để đánh thức cái phần tâm linh trong sạch nhất trong Huấn. Anh trở nên hoang mang, nửa mê, nửa tỉnh. Một phút... bỗng cháy, Huấn đã chiếm đoạt Tuyết hoàn toàn, bây giờ đứng trước Trâm, Huấn tự cảm thấy Huấn không xứng đáng với Trâm, không có quyền chiếm đoạt thêm Trâm dù là chỉ một tình yêu thẳng thắn mà

đã từ hai năm nay Huấn ôm ấp. Đoạn đường dài hun hút ấy Huấn đi gần tới đích thì bỗng nhiên chàng ngã quỵ. Cái đích trước mặt không thể tiến đến cho chàng vói lấy mà chàng phải đi đến. Nhưng bây giờ thì không thể, Huấn không nhẫn tâm đi đến được. Anh quay mặt đi, một hồi tiếc loang nhanh trong ánh mắt.

– Trâm sẽ nhớ mãi những ngày ở đây.

Nghe tiếng Trâm thỏn thục, Huấn quay lại, đôi mắt anh sẽ mấp máy... rồi lặng yên. Anh nghĩ đến một ngày nào đó Trâm sẽ đi lấy chồng. Và, nàng sẽ quên như người con gái ở bên hàng xóm anh năm nào ngoài Hà- Nội cũng đã quên anh. Huấn có nghĩ như thế để đánh lừa lòng mình, dững- dưng trước khuôn

mặt chân thành nhiều ngụ ý thiết tha của Trâm.

– Anh nghĩ thế nào về câu nói ấy của Trâm? Huấn giật mình ngỡ ngác:

– Câu gì kia?

Trâm mỉm cười, nàng chớp mắt tìm một câu khác:

– Anh đang trí thật đấy. Trâm vừa nói rằng sau này gặp nhau, khi chúng mình già cả rồi, không hiểu... sẽ ra sao?

Huấn cũng cười nhẹ:

– Lúc nào Huấn cũng là của Trâm. Chỉ khác một điều là lúc ấy Huấn sẽ gọi Trâm bằng cô và Trâm sẽ gọi Huấn là bác.

Tiếng Trâm cười khúc khích:

– Kể cũng hay, anh nhỉ. Trâm thì Trâm cứ muốn nhỏ bé như thế này, như ngày hôm nay để nói với anh chuyện ngày sau thú hơn ngày sau phải kể lại chuyện ngày xưa.

– Nhưng thời gian không chịu ngưng lại...

Nói đến đây Huấn bỗng thấy nghẹn ngào. Anh muốn quên hết chuyện trước sau, anh muốn chỉ còn lại mình anh với Trâm mãi mãi trong khoảng thời gian... không bao giờ xê dịch.

Nhưng Huấn đã nghe tiếng Trâm thở dài khe khẽ. Huấn tưởng như tiếng thở dài ấy là của chính mình. Giấc mộng còn con ấu của Huấn tan tành ngay khi nhìn thấy bóng nắng in hình khuôn cửa sổ nằm dài, méo– mó trên khuôn mặt sàn gạch hoa.

Giữa lúc ấy, có tiếng giày khua nhẹ ngoài hành lang, tiếng giày quen thuộc của Tuyết. Huấn giật mình, giờ tay xem đồng hồ:

– Mới gần 5 giờ sao Tuyết đã tan sở?

Huấn vừa thầm hỏi như thế thì bóng Tuyết đã hiện ra ở khung cửa. Nụ cười nửa chừng của Tuyết ngưng lại khi nhìn thấy Trâm với mái tóc dài buông xõa. Trâm quay lại và kinh ngạc trở mắt nhìn Tuyết, Trâm vội vàng khép nép đứng lên. Sau một phút ngỡ ngàng nhìn Tuyết, Huấn phải làm bộ vui vẻ giới thiệu ngay:

– Cô Trâm bạn anh. Còn đây là Tuyết... một cô em họ của Huấn.

Trâm và Tuyết nghiêng đầu chào nhau. Qua cái nhìn, họ cùng dò xét về nhau rất nhanh để đánh giá. Hôm nay

Tuyết vận chiếc áo dài nylon có những bông hoa đỏ chói. Nàng rực rỡ hẳn lên như một cô dâu mới, sẵn sàng để đi bên chồng ra mắt hai họ. Nàng nhanh nhẹn tiến gần lại bên Trâm niềm nở:

– Tôi nghe anh Huấn nhắc đến tên chị nhiều lắm. Tôi đã đoán rằng chị hiền và đẹp, quả không sai.

Trâm ngượng ngập mỉm cười, nàng không biết nói câu gì cho phải. Trâm vốn có sẵn cái mặc cảm đối với những cô gái Đô thành nên nàng thận trọng ngay từ phút đầu. Muốn phá tan cái sự ngập– ngừng ấy và gây một không khí thân mật giữa hai người nên Huấn nhìn Tuyết hỏi y như một người anh:

– Sao em về sớm thế?

– Hôm nay em nghỉ, định đến thăm anh chút rồi lại rủ chúng nó đi ciné xuất

6 giờ.

Huấn cười và để tỏ lòng trung thành, thẳng thắn của mình với Tuyết, Huấn khoác tay:

– Thôi, hôm nay ở đây chơi luôn với anh và Trâm cho vui.

Tuyết nhìn Trâm rồi lịch sự từ chối:

– Ô tiếc quá, Tuyết rất tiếc không được đi chơi với chị chiều nay vì Tuyết đã hẹn trước với mấy người bạn khác rồi. Chị cho dịp khác vậy nhé.

Nói rồi Tuyết nhìn Huấn rất nhanh, Huấn hiểu ý cái nhìn ấy, cái nhìn rộng lượng đầy thiện chí. Nhưng Huấn đã lắc đầu:

– Không được, vì không còn dịp nào cả, ngày mai Trâm đã từ giả Sài Gòn rồi.

Tuyết quay sang Trâm và hốt hoảng y như hai người bạn thân phải xa nhau:

– Mai chị đã phải về Huế rồi?

– Dạ. Hôm nay tôi đến để chào anh Huấn. Nếu rảnh chị đi chơi cùng cho vui. Từ hôm vào Sài Gòn tôi không hề quen một người bạn gái nào.

Nghe giọng nói chân thành của Trâm, Tuyết có cảm tình ngay. Nàng đã nắm chắc phần thắng trong tay nên đối với Trâm bây giờ Tuyết chỉ thấy thương mến, nếu có thể thương mến được. Tuyết ngừng lên nhìn Huấn dò hỏi. Huấn ra hiệu bằng cách gật đầu nhẹ nhẹ:

– Thôi cho “rớt” mấy cô bạn của em đi. Để thì giờ đi với anh và cô Trâm. Em sẽ được một người bạn gái xứ Huế rất tốt.

Tuyết tươi cười:

– Như thế kẻ cũng nên lắm. Vâng, em xin nhận lời.

Huấn và Trâm cùng mỉm cười nhìn nhau. Cái nhận xét của Trâm về cô gái Đô Thành này bây giờ khác hẳn. Dù cái bề ngoài của Tuyết có vẻ chói chang, như muốn phô diễn tất cả những nét đẹp thiên nhiên của người con gái, một điều trái ngược hẳn với những cô gái Thần Kinh còn đầy e lệ như Trâm, nhưng Trâm thấy ở một khía cạnh khác, Tuyết hồn nhiên, tươi vui đúng với mực sống của một người đẹp trẻ tuổi. Nàng bắt đầu có cảm tình với Tuyết và cũng vì thế Trâm tin ngay rằng Tuyết là cô em họ của Huấn. Do đó Trâm lại càng có ý muốn làm quen với Tuyết. Nàng bắt đầu thủ thỉ hỏi Tuyết:

– Chị đi làm... có bận lắm không?

Tuyết cười:

– Cũng ít việc thôi chị ạ. Vả lại các ông Chủ sự vốn... hay nể đàn bà con gái nên cũng dễ chịu.

Câu trả lời khôì hài rất táo bạo của Tuyết khiến Trâm hơi ngượng. Nàng lảng nhìn ra ngoài vòm cây bên cửa sổ. Tiếng Tuyết lại liu– riu cất lên bên nàng:

– Chị nên xin phép gia đình vào đây đi làm cho vui.

Trâm chớp mắt lắc đầu:

– Tôi cũng nghĩ thế, nhưng nhà vắng vẻ quá nên lại thôi, không dám xin nữa.

– Nếu chị xin có được không?

– Có lẽ được. Vào đây tôi có thể ở với ba tôi. Nhưng... chắc là nhớ nhà chịu không nổi. Mới vào có mấy hôm mà đã muốn về quá rồi.

Tuyết cười duyên rồi nói qua chuyện khác:

– Huế đẹp lắm phải không chị? Tôi chưa hề được ra Huế bao giờ. Năm nay thế nào cũng phải kiếm dịp ra Huế chơi. Chị phải dẫn Tuyết đi thăm sông Hương núi Ngự đấy nhé.

Huấn và Trâm cùng cười trước câu nói ngây thơ của Tuyết. Trâm chân thật nói ngay:

– Sông Hương thì chẳng việc gì phải dẫn. Cứ đến đầu thành phố là chị thấy ngay. Còn núi Ngự bây giờ không có gì đáng xem cả. Cây cối bị chặt hết rồi còn gì.

Tuyết cười và cao hứng, nàng lại nói:

– Hôm nào ra Huế nhất định Tuyết phải thuê dò một đêm đi dạo trên sông Hương xem sao. Cứ thấy anh Huấn ca tụng mãi.

Một lần nữa Trâm ngượng ngùng trước ý kiến ấy của Tuyết. Chưa một người con gái Huế nào có cái ý định ngông cuồng ấy cả. Bởi vì họ hiểu rằng những chiếc dò trên sông Hương chở những cô gái đi đêm để làm gì.

Nhưng Trâm không nói, nàng chỉ đưa mắt nhìn Huấn. Tuyết nhận ngay thấy ở đôi mắt ấy ánh lên một lời nói thầm kín. Cái nhìn của những cô gái Huế thật khéo léo và tế nhị. Nó vừa sâu, vừa buồn, vừa dịu dàng như ve vuốt. Bằng ấy thứ tạo nên cặp mắt có một tâm hồn đa tình và gửi gắm khôn ngoan. Tuyết mỉm

cười, nàng lảng nhìn lên những bức tranh:

Huấn đã thắt xong chiếc cravate màu xanh nhạt, anh giục mọi người ra xe:

– Chúng mình đi thôi kẻo... thì giờ là vàng bạc. Tuyết đứng dậy:

– Phải đấy chị Trâm chẳng còn ở Sài Gòn được bao nhiêu lâu nữa.

Trâm ngược nhìn Tuyết với một cảm tình chân thành. Nhưng Huấn thì anh hiểu rằng Tuyết có nhiều ngụ ý trong câu nói ấy, nhưng là những ngụ ý đầy vẻ tha thứ chứ không hề có ác ý mỉa mai.

Ra đến xe, Tuyết chui lọt ngay xuống băng sau để nhường chỗ cho Trâm ngồi bên Huấn. Nhưng Trâm nhất định đòi xuống ngồi với Tuyết để một mình Huấn

ngồi ở băng trên với tay lái. Tuyết cười rú lên:

– Thôi, thì anh Huấn đành làm tài xế một bữa cho em và chị Trâm được tâm sự với nhau cho tiện.

Huấn cười, anh biết rằng Tuyết đang cười thầm cái cử chỉ thiếu lịch duyệt kia của Trâm. Muốn gỡ lại, Huấn đưa ra một đề nghị:

– Hay là ngồi cả ba người ở băng trên cho tiện, cũng còn rộng chán mà.

Nhưng Tuyết nhất định trêu Huấn, nàng mở tròn đôi mắt, nói một câu thật ngây thơ:

– Không! Anh khôn lắm. Ngồi cả trên ấy để anh nghe hết chuyện của bọn này ấy à. Em không chơi như thế đâu.

Cái cử chỉ ngây thơ có vẻ giả tạo đó của Tuyết không xa lạ gì với Huấn, nhưng đối với Trâm nàng bỗng thấy ngượng ngùng. Với số tuổi mười chín của Trâm, nàng không còn thấy mình được quyền thốt ra những lời lẽ quá khờ dại như cô con gái lên mười ấy được nữa. Trái lại, Tuyết còn cho là nàng còn được dùng những dáng điệu thật bé bỏng thật khờ dại ấy với Huấn, cho nên bộ mặt nũng nịu của Tuyết vẫn thản nhiên tươi cười.

Dùng dằng một lát, sau cùng rồi Tuyết chịu ngồi lên băng trên, nhưng nàng vẫn nhất định đùn Trâm vào ngồi giữa, bên cạnh Huấn. Cái hành động cố ý đó của Tuyết lộ liễu quá khiến Trâm ngượng. Nhưng dù sao Trâm cũng thấy một xao xuyến reo vui thầm kín trong lòng, bởi vì nàng vẫn tin rằng Tuyết là em gái Huấn thật.

Bỗng nhiên, Huấn thấy thương sự chân thật đơn giản ấy của Trâm. Chiếc xe bon bon lướt qua các ngã đường phố chật chội để tiến về phía Chợ Lớn.

Huấn dẫn Trâm và Tuyết đi ăn ở Phú Lâm rồi vòng lại Thủ Đức. Loanh quanh mãi với những cảnh quen thuộc, Huấn càng chán.

Anh liếc nhìn Tuyết đưa ra một ý táo bạo:

– Hay là chúng mình đưa Trâm đi “Con Chim Xanh” cho vui.

Tuyết cười:

– Tùy anh.

Tiếng Trâm rụt rè:

– Con Chim Xanh là gì hả chị?

Tuyệt liếc nhìn Huấn thật nhanh:

– Anh làm ơn giảng hộ.

Huấn cười nhẹ rồi cố lấy giọng thân nhiên giảng giải:

– Con Chim Xanh là một vũ trường nổi tiếng ở đây.

Trâm giật mình lắc đầu:

– Chịu thôi, Trâm không dám vào những chỗ ấy đâu, sợ lắm.

Tuy hiểu rằng một người con gái như Trâm nghe nói đến vũ trường đã đủ sợ rồi, nhưng Huấn muốn... phá lệ luật đó của Trâm nên anh cãi ngay:

– Có gì đáng sợ đâu. Tại Trâm chưa quen thôi. Trong đó cũng có những người như chúng mình chứ không phải là một « trung tâm » tội lỗi như Trâm

và những cô con gái khác thường tưởng tượng đâu. Tội lỗi hay không là ở mình hết cả. Và lại khi chưa bước chân vào vũ trường thì cô con gái nào cũng sợ; nhưng đến khi bước chân vào rồi thì không thấy gì hết cả.

Nghe Huấn tán một cách khôn khéo như thế, Tuyết mỉm cười, nàng cảm thấy vui vui và nghĩ rằng nếu kéo được Trâm vào vũ trường một lần, Tuyết sẽ có dịp khoe cái tài hiểu biết và sự văn minh tiến bộ của mình. Vì vậy nên Tuyết cũng tán thêm:

– Không có gì đáng ngại đâu chị ạ. Cũng như Tuyết, trước kia có dám đặt chân đến đó đâu, sau rồi quen đi và còn cảm thấy vui là đằng khác.

Trâm im lặng trước những lời mời mọc chân thành ấy của Tuyết. Nàng cho

rằng cả Huấn và Tuyết đều thích đến vũ trường, nàng không nên làm ngăn trở ý thích ấy của họ. Hơn nữa nàng có đến một lần cũng chẳng sao, sự tò mò thúc đẩy thêm nên Trâm đành nhận lời với một vẻ miễn cưỡng:

– Được rồi, Trâm đến với anh và Tuyết, nhưng anh phải cho Trâm về sớm đấy.

Huấn cười niềm nở, anh giơ tay xem đồng hồ:

– Bây giờ mới là mười giờ đúng. Mười hai giờ Trâm về chú gì. Ông cụ có hỏi thì nói là đi xem chiếu bóng, lo gì.

Trâm gật đầu ngậy thơ rồi cúi xuống nhìn vào màn áo của mình chìm mờ mờ trong bóng đêm. Cái cử chỉ ấy khiến Tuyết động lòng thương hại. Trâm có

một vẻ phục tùng dễ dàng và sự phục tùng ấy có thể nói là một đức tính kiên nhẫn nữa.

Một lát sau, cả ba người bước vào tiệm khiêu vũ. Tiếng nhạc đậm đặc văng ra tận cửa đón gót chân nhún nhảy của khách ăn chơi. Tuyết ôm nhẹ lấy cánh tay Huấn, nàng nhịp chân theo một điệu Mambo. Trâm thì ngơ ngác đi sát vào bên Huấn như một cô em bé bỏng lần đầu tiên theo anh ra tỉnh. Vào đến tiệm nhảy, ánh đèn mờ ảo khiến Trâm tối mắt, nàng dò dẫm từng bước mới theo kịp Tuyết. Họ chọn một bàn phía trong gần như khuất vào một góc riêng biệt. Trâm được ngồi chiếc ghế phía ngoài để có thể nhìn thẳng lên dàn nhạc và chiếc sàn nhảy nhỏ hẹp. Trâm đưa mắt nhìn những cặp đang ôm sát lấy nhau ngoài piste. Cô ca sỹ vừa ngưng hát, một nhạc

công ngoại quốc thời trompette vừa uốn cong mình đọc tấu một điệu nhạc nào nùng.

Tất cả tiệm nhảy như nín thở, đèn trên sàn khấu tắt hết, chỉ còn một ánh “pha” chiếu thẳng vào người nhạc công. Năm phút sau, tiếng kèn chưa ngưng hẳn thì những tiếng thét đã nổi lên âm âm ca tụng. Không khí trở nên man rợ. Trầm có cảm tưởng như mình đang ngồi giữa một đám mọi Phi Châu.

Bộ mặt ngơ ngẩn của nàng khiến Tuyết mỉm cười. Tuyết khẽ nói vào tai Trâm:

– Đó là một nhạc sĩ người Phi Luật Tân, hẳn thổi trompette đứng vào hàng quốc tế. Hẳn chỉ sang đây một tuần rồi lại chu du thiên hạ cùng một cô vợ rất trẻ đẹp người Tàu.

Trâm gật gù ra vẻ kính phục danh tài ngoại quốc ấy lắm. Nàng lại tiếp tục quan sát cô ca sĩ Việt Nam có làn môi cong và có lối ăn vận bắt chước những tài tử nổi danh quốc tế.

Người ca sĩ vận một bộ áo tầu dài khít người làm nổi bật những đường cong nét thóp khá... điêu luyện. Trâm không thể ngờ được rằng những cô gái Việt Nam bây giờ lại có thể tiến bộ được như thế. Tiếng hát vững vàng của người ca sĩ trong một bản nhạc Mỹ càng khiến Trâm ngạc nhiên không ít. Tuy Trâm có hơi ngượng ngùng – cái ngượng hộ người khác mà những cô con gái thường có – nhưng nàng cũng thấy thích thú. Nàng định khen người ca sĩ ấy một câu, nhưng thấy vẻ dửng dưng của Huấn và Tuyết nên nàng lại thôi. Trâm sợ nói ra sẽ tố cáo sự quê mùa của mình.

Huấn muốn nhảy với Tuyết nên anh đứng dậy hỏi Trâm một câu cho phải phép:

– Trâm có nhảy không?

Trâm hiểu ý, nàng lắc đầu rồi nhìn Tuyết:

– Xin mời chị cứ tự nhiên đi cho. Trâm ngồi yên đây là đủ rồi.

Tuyết đứng dậy theo Huấn:

– Xin phép chị nhé.

Rồi hai người dắt tay nhau ra sàn nhảy. Đèn chuyển màu và ban nhạc chơi một điệu chậm hơn, êm hơn. Tuyết và Huấn đi rồi, Trâm bỗng có cái cảm tưởng là mình lạc lõng giữa chốn xa lạ này. Nàng đưa mắt nhìn ra xung quanh. Bàn nào cũng có từng cặp trai gái ngồi

với nhau. Những cô vũ nữ cười nói ngả nghiêng, cô thì mặc áo mỏng dính tưởng có thể hở tất cả khuôn ngực trắng hồng; cô thì mặc Tàu thơ ngây, cái vẻ thơ ngây đầy giả dối, cô thì ăn mặc kiểu mệnh danh là “cao bồi” trông rõ ra vẻ vũ nữ ngổ ngáo...

Trâm rùng mình, nàng không hiểu mặt thật cái đời sống ấy hay sao. Tiếng nhạc đều đều như ru hồn, không khí vũ trường chìm xuống nghỉ ngơi.

Ngoài sàn nhảy, Tuyết và Huấn dìu nhau từng bước, từng bước quyến luyến. Nhìn vào đôi mắt Tuyết, Huấn bỗng có cái ý nghĩ là Tuyết đang giấu một ý tưởng tinh quái. Đôi môi Tuyết hơi nhếch lên để hé hàm răng trắng bóng. Một phút sau, tiếng Tuyết nho nhỏ và cố làm ra vẻ dịu dàng chân thật:

– Em thấy cô Trâm dễ thương quá anh ạ.

Huấn cười, liếc nhanh về phía Trâm đang ngồi e lệ mở rộng đôi mắt tò mò nhìn những người xung quanh. Anh cho rằng Tuyết nói đúng, không có ẩn ý gì sau câu nói ấy.

– Trâm ngây thơ... vô tội, vào đây như lạc vào một thế giới của ma quỷ.

Nói rồi Huấn cười nhẹ. Tuyết cũng mỉm cười gật đầu. Nàng khẽ vỗ tay vào vai Huấn:

– Anh còn đủ thì giờ đấy.

Bước Huấn như muốn ngừng lại, anh trở mắt nhìn Tuyết tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng không, Tuyết không nhìn anh, nàng nói ngay:

– Em không muốn giữa chúng ta trong đêm đoạt anh. Anh đừng vì lợi dụng.. một phút bông bột trước để làm lợi khí chiếm thế mà cho rằng anh không có quyền... lựa chọn nữa. Nếu cần, anh có thể coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Huấn hiểu ý Tuyết. Nàng quả là một người con gái khác hẳn với những người con gái khác. Nàng không bao giờ chịu hạ mình van xin bám víu lấy tình yêu dù nàng đã vui lòng cho đi tất cả. Tuyết không thêm lợi dụng sự ngu muội nhất thời của người khác để giữ chặt lấy người ấy bên mình. Huấn cảm động vì sự liêu lĩnh của Tuyết, anh bỗng thấy thương Tuyết lạ lùng.

– Anh cảm ơn nhã ý của em, nhưng tự anh, anh thấy có một bốn phận rõ ràng đối với em. Anh từ chối cái quyền

lựa chọn mà em vừa ban cho anh. Dù chỉ là một phút... bỗng bột...

Tuyết cắt ngang lời Huấn:

– Em làm thế vì yêu anh, không có một ý nào khác. Dù anh có bỏ em ngay bây giờ em cũng không hối hận, không bao giờ hối hận cả.

Huấn vẫn giữ nụ cười nửa miệng:

– Đành rằng thế, nhưng anh có trách nhiệm về hành động của anh.

– Em không thích anh phải yêu em hoặc sau này phải cưới em vì bốn phận, vì trách nhiệm. Em đã nói rằng anh hoàn toàn vô trách nhiệm trong sự bỗng bột ấy. Em công nhận anh không có ý định tính toán khi chúng ta phạm vào... sai lầm. Tất cả, chúng ta chỉ vì một phút say mê không suy xét. Em không thích nghe

anh nói đến trách nhiệm nữa.

Huấn kéo sát Tuyết vào lòng, giọng anh ảm lại:

– Em đừng nghĩ rằng anh yêu em vì bốn phận vì trách nhiệm. Anh đã lựa chọn em... trước khi anh nói em ở lại với anh đêm ấy.

Tuyết lắc đầu:

– Anh nói dối. Anh chưa lựa chọn gì cả trước khi anh nói câu ấy. Cho đến hôm sau anh mới có quyết định dứt khoát. Một phần lớn do lương tâm anh quyết định chứ không do... con người tình cảm thật của anh, hay nói khác đi là không do tình yêu mà anh đã quyết định dứt khoát như vậy. Có phải không anh?

Huấn lặng người trước lối phân tích tỉ mỉ của Tuyết, anh hiểu rằng Tuyết

cũng đã bỏ ngủ nhiều đêm đề nghĩ về anh nàng mới có lập luận vững vàng đến như vậy. Huấn biết không thể dấu Tuyết được nữa, nên anh gật đầu:

– Suy luận của em đúng đấy. Tuy nhiên nếu ở vào trường hợp của anh, em sẽ phải hành động như thế nào? Dù lương tâm hay tình cảm quyết định thì vẫn là quyết định. Ngay bây giờ anh có thể đoán chắc với em rằng anh không còn ý định lựa chọn nữa.

Tuyết cười, nàng dụi đầu vào ngực áo Huấn. Nàng biết rằng Huấn đã nói thật. Một phút sau, nàng ngược lên nhìn Huấn. Tiếng nàng nũng nịu.

– Em hiểu anh lắm. Nhưng rồi sau này, khi em không còn trẻ như bây giờ, liệu anh có ân hận không hả anh?

Huấn ôm ghì Tuyết trong vòng tay, anh nói như trong một giấc mơ:

– Không bao giờ cả. Anh không hối hận bất cứ việc gì anh đã làm vì em.

– Anh nói thật đấy chứ?

Huấn gật đầu nhẹ nhẹ. Tiếng nhạc êm ái của điệu Slow dìu hai người vào một giấc mộng..... Nhạc ngưng, đèn chuyển màu, Huấn và Tuyết rời vai nhau trở lại bàn. Trâm vẫn hồn nhiên ngồi đợi họ. Tiếng Trâm nhẹ nhàng cất lên:

– Vừa rồi cô ca sĩ hát bài gì hay quá, Trâm thích những bài buồn và tha thiết như thế.

Huấn và Tuyết nhìn nhau, không biết người ca sĩ vừa hát bản gì nữa, Tuyết nói bừa:

– Tuyết cũng thích những bài tương tự như vậy.

Huấn cười, nheo mắt nhìn Tuyết.

Ngồi một lát, Trâm đòi về. Huấn và Tuyết tuy còn lưu luyến với cái không khí quen thuộc này nhưng cũng đứng dậy. Tuyết nói với Huấn.

– Anh cho Tuyết về trước nhé. Sáng mai Tuyết phải đi làm sớm. Cả ngày hôm nay Tuyết đã nghỉ rồi.

Huấn tinh ý thấy ngay là Tuyết muốn đề anh và Trâm được tự do trước phút chia tay. Trâm cũng hiểu như vậy, nhưng nàng cũng không mong gì hơn nên yên lặng.

Huấn đưa Tuyết về nhà, lúc ấy chưa đến mười hai giờ đêm, Tuyết cầm nhẹ lấy tay Trâm:

– Chị về nhé. Thế nào cũng có dịp Tuyết ra Huế đấy.

Giọng Trâm bùi ngùi:

– Trâm cũng mong được gặp chị.

Bóng Tuyết khuất vào hành lang tối. Chiếc xe lao đi trong ánh đèn đêm vàng nhạt. Huấn nói một câu vẫn vơ:

– Mai Trâm về rồi, buồn quá nhỉ.

– Trâm về rồi... anh lại tiếp tục đi chơi những buổi tối như thế này, có gì là buồn đâu.

Huấn quay sang nhìn Trâm mỉm cười.

– Còn biết làm gì hơn bây giờ.

Giọng Trâm bỗng trở nên gần gũi yêu thương:

– Trâm không muốn thấy anh đi chơi nhiều như thế đâu. Vừa hại sức khoẻ vừa mất thì giờ. Sao anh không ở nhà làm những công việc khác có ích hơn.

Huấn nhìn thẳng về phía trước, về mặt đảm chiêu để tỏ ra rằng anh chú ý đến lời khuyên thành thật của Trâm. Nhưng thật tình Huấn đang nhận định rằng Trâm quả là người con gái quen sống trong nền nếp nhất định. Nàng là tượng trưng cho hình ảnh một người vợ hiền và đảm đang không phải là một người tri kỷ như Tuyết. Tuy nhiên sự so sánh này không làm cảm tình của Huấn thiên lệch hơn về Tuyết hay Trâm. Anh bỗng thấy hối hận vì không có cách nào khác hơn, đành phải lừa dối Trâm vậy.

Đến phút này anh không dám nói thẳng ra rằng Tuyết không phải là em gái của anh. Chỉ còn những giờ khắc cuối

cùng trước một cuộc chia tay, anh không muốn làm Trâm phải buồn, phải khổ và nàng sẽ mang theo cái ám ảnh nặng nề là những người con trai như chàng đều khó tin, giả dối như nhau. Huấn bị dày vò ray rứt bởi những ý nghĩ đó. Bỗng tiếng Trâm thoảng đến bên tai chàng:

– Cô Tuyết đẹp và tự nhiên quá anh nhỉ. Nếu là con trai chắc Trâm sẽ không ngần ngại mà thương cô ấy ngay. Huấn hơi giật mình vì câu nói ấy của Trâm, nó có vẻ ẩn hiện một dấu hiệu nghi ngờ. Anh cho xe đi chậm lại và nhìn thẳng vào mắt Trâm để dò xét.

Trong khi ấy đầu Trâm hơi cúi xuống, đôi mắt khẽ chớp mau nhìn ra ngoài trời đêm.

Thật ra, ngay từ lúc ở tiệm nháy, Trâm đã để ý thấy nụ cười của Tuyết có

một cái gì khác lạ và nhất là khi Tuyết dúi đầu vào ngực áo Huấn trên sàn nhảy. Một dấu hỏi lóe lên trong đầu óc Trâm, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ thản nhiên như không. Đến bấy giờ Trâm mới nói ra được một câu dò xét.

Trâm ngồi im đợi câu trả lời của Huấn. Đầu óc nàng rối lên với hình ảnh của Tuyết: một cô gái trẻ đẹp, này nỏ, tình tứ. Ở cái khung cảnh của một Đô Thành đầy ánh sáng, đầy sức quyến rũ kinh khủng này, Tuyết trội hẳn hơn nàng về mọi phương diện. Nhưng Trâm lại cố trấn tĩnh mình, cố an ủi mình. Nàng không thể tin rằng Huấn đã về hòa với Tuyết để lừa dối mình vì lừa dối để làm gì? Họ có thể thẳng thắn nói với nàng là họ yêu nhau. Dù sao giữa nàng và Huấn, cho đến bây giờ chỉ hoàn toàn là một tình bạn. Tình yêu nếu có, mới

chỉ là thứ tình yêu mơ hồ, ẩn hiện chập chờn, có thể bùng lên và cũng có thể tàn lụi mà không ai có tội với ai hết cả. Còn chẳng chỉ là một chút kỷ niệm “ngày xưa”.

Nghĩ thế, Trâm bỗng cảm thấy buồn, nỗi buồn xoa dịu những ray rứt về Tuyết và về Huấn. Không thấy Huấn trả lời, Trâm tiếp:

– Về Huế rồi Trâm có thể viết thư thăm chị Tuyết được không anh?

– Sao lại không. Nhưng Tuyết chỉ muốn nhận thư thôi, ít thích trả lời lắm.

– Sao vậy anh?

Huấn nhún vai:

– Có trời biết tính nết “con nhỏ” đó.

Trâm cũng mỉm cười, nàng cho

rằng những cô con gái vào hoàn cảnh của Tuyết, ngày hai buổi đi làm, va chạm nhiều với thực tế nên không còn những thú vui có vẻ... lý tưởng ấy nữa. Vả lại, Tuyết lại là người sôi nổi, nàng ta thích những cuộc vui nồng nhiệt, bằng chứng là Tuyết thích vào tiệm khiêu vũ.

Hai người im lặng một lúc khá lâu. Chiếc xe vẫn đi từ từ hết đường này qua đường khác. Trâm cũng dùng dằng chưa muốn chia tay. Nhưng rồi thời gian cũng trôi dần về khuya. Chiếc đồng hồ của nhà Bưu điện đã chỉ đúng 1 giờ. Trâm nói khẽ như một tiếng thở:

– Anh cho Trâm về thôi.

Huấn vòng xe trở lại:

– Ngày mốt, máy bay cất cánh lúc mấy giờ hả Trâm?

– Có lẽ tám giờ anh ạ.

– Dịp nào Trâm vào đây chơi lâu hơn một chút Huấn sẽ dẫn Trâm đi nhiều nơi hơn.

Trâm ngược nhìn Huấn, ánh mắt long lanh. Nàng có cảm tưởng rằng Huấn sắp nói với mình những lời yêu đương nồng nhiệt như Huấn đã viết trong lá thư ngày nào. Nhưng không, xe đã chạy qua những đường phố vắng vẻ nhất và những giây phút thuận tiện nhất cho một thời gian đủ để ngó lời đã trôi qua. Đôi mắt Huấn đắm chiêu nhìn thẳng ra phía trước, ánh đèn yếu đuối không đủ soi rõ mặt đường. Nét buồn phố rộng hoang vắng như lòng Huấn và Trâm lúc này. Trâm bỗng thấy một thương nhớ sâu kín mệnh mang xen lẫn một sự hối hận thầm lén. Trâm cho rằng tại nàng quá nghiêm khắc, quá kín đáo nên Huấn

đã... thất vọng, Huấn đành nín lặng giấu kín tâm sự. Ngày mai này xa vắng Huấn rồi, biết đến bao giờ mới gặp lại nhau và liệu còn có những giờ phút đi với nhau như thế này nữa không? Ý nghĩ ấy khiến Trâm buồn khổ hơn, nàng chớp màu mắt quay vội mặt ra ngoài khung cửa.

Chiếc xe đã dừng lại ở đầu phố. Huấn bước xuống, tiếng anh dịu dàng:

– Thôi, Trâm về nhé. Rất ân hận... nếu những ngày Trâm lưu lại đây không được vui.

Trâm cười buồn:

– Vui lắm chứ. Trâm phải cảm ơn anh, nhưng nói như vậy khách sáo quá phải không anh?

Huấn cũng cười, gật đầu:

– Có lẽ thế.

Hai người đi với nhau một quãng đường ngắn và chia tay đúng vào lúc trời nổi gió lạnh, vài hạt mưa rơi nhanh xuống hè phố.

✱

Cái cảnh ồn ào của phi trường không làm Trâm hết băn khoăn. Chuyến này nàng thấy tẻ lạnh, thiếu vắng. Mặc dù bên cạnh nàng có Hiền và ba nàng. Ông Khang ít nói hơn, hình như trong lòng ông vừa hé nở một niềm vui, nhất là những lúc thấy Trâm đứng nói chuyện với Hiền. Còn hai mươi phút nữa máy bay cất cánh, Trâm cứ thấy lòng mình rộn lên một thắc mắc, một ước mong hết sức mỏng manh. Bởi vì Trâm chắc rằng

Huấn không có mặt trong buổi tiễn đưa này, nhưng Trâm vẫn cứ hy vọng Huấn sẽ đến. Huấn có thể làm một cử chỉ rất vô tình đến phi trường đợi một chuyến máy bay khác hoặc tiễn đưa một người bạn khác. Tại sao lại không, tại sao Huấn không thể làm như thế?! Mặc dù, Trâm thừa biết rằng sự có mặt của Huấn sẽ làm Trâm... mất bình tĩnh, và như thế tức là Huấn đã làm trái ý nàng vì chính Trâm đã đề nghị Huấn đừng đến tiễn chân mình. Nhưng.... trái ý nhau một lần vì quá yêu nhau, quá thương nhớ nhau, đâu có phải là một cái tội? Mà dù có là một cái tội đi nữa vẫn là một cái tội dễ yêu nhất của người yêu.

Nghĩ thế, Trâm mỉm cười một mình và thấy má mình nóng nóng. Mải suy nghĩ, Trâm không để ý đến thái độ mình, từ nãy tới giờ, Trâm cứ đi ra đi vào mãi

như một người con gái sốt ruột vì chờ đợi người yêu rủ nhau đi trốn. Hiền tiến đến bên Trâm khẽ nói:

– Hôm nay Huấn có đến không?

Trâm liếc nhìn ba nàng thật nhanh rồi lắc đầu:

– Không. Anh ấy... mắc bận..

Hiền cười nhẹ, anh tỏ vẻ hiểu biết:

– Hai người lại giận nhau chứ gì? Có chuyện gì xảy ra rồi đấy?

Vẫn giữ một thái độ e dè, Trâm đáp:

– Không! Có chuyện gì đâu. Hôm nay anh Huấn đã bắt đầu đi làm rồi.

Hiền cúi đầu, anh vẫn giữ nụ cười tỏ vẻ hoài nghi. Anh hỏi Trâm:

– Trâm có cần nói lại với Huấn điều gì không?

Trâm lắc đầu, quay đi, giấu một nụ cười nửa bâng khuông nửa sung sướng. Một ý nghĩ khác chợt lóe lên, Trâm nghĩ nên lợi dụng cơ hội này cho Hiền biết chuyện nàng và Huấn để Hiền không còn ý định gì về nàng nữa. Như vậy sẽ đỡ xảy ra tình trạng rắc rối giữa Hiền với ba nàng và nàng. Trâm bỗng quay lại khẽ nói với Hiền bằng một giọng nhí nhảnh úp mở:

– À quên, anh có gặp anh Huấn thì làm ơn nói giúp hộ là Trâm... “ghét” anh ấy lắm. Về Huế rồi Trâm sẽ... trả thù.

Hiền cười lửng lơ:

– Cái gì mà ghê gớm thế?

Trâm hạ thấp giọng nữa:

– Vì đêm hôm qua anh ấy bắt Trâm đi chơi khuya quá. Về đến nhà gần hai giờ sáng, đến bây giờ ra máy bay còn buồn ngủ đây này. Nếu Trâm nhức đầu hoặc đau thì... thế nào Trâm cũng phải bắt đền.

Hiền gật đầu đáp khẽ:

– Tôi sẽ nhắc lại nguyên văn như thế với Huấn. Chắc nó sẽ... sung sướng lắm khi được một người như Trâm “ghét” kinh khủng đến như vậy.

Trâm quay vội mặt đi. Ông Khang cũng vừa ra đến nơi, ông vui vẻ hỏi Trâm và Hiền:

– Làm gì mà có vẻ vui thú thế? Anh Hiền trêu con gái tôi rồi phải không?

Hiền nhìn Trâm cười, anh không hề thấy ngượng ngùng khi nghe ông Khang

nói câu ấy bởi vì cả anh và Trâm đều hiểu ngầm với nhau rằng Trâm đã thuộc về Huấn.

Giữa lúc ấy, một tà áo màu thoáng qua khuôn cửa, Trâm gọi như reo lên:

– Tuyết! Chị Tuyết.

Tuyết quay lại và khi nhìn thấy Trâm nàng nhoẻn miệng cười:

– Mình chỉ sợ ra trễ, máy bay cất cánh rồi thì... vô duyên quá.

Trâm ôm lấy cánh tay Tuyết:

– Hôm nay máy bay cất cánh trễ nửa giờ. Chị đi làm cũng chịu khó ra với em.

Tuyết cười láu lỉnh:

– Chuẩn một tí đâu có sao.

Trâm dắt Tuyết đến trước mặt Ông Khang giới thiệu một cách tự nhiên:

– Thừa ba, đây là chị Tuyết bạn rất thân của con. Hôm qua chỉ tại chị này cứ kéo đi mà con về khuya đấy ba ạ.

Tuyết cúi chào ba Trâm rồi nhìn Hiền cười:

– Lại có cả anh Hiền nữa kia à?

Hiền trở mắt đứng nhìn Tuyết, anh không hiểu vì lý do nào Tuyết và Trâm lại có thể thân nhau được như vậy? Quả là rắc rối thật. Nếu thế này thằng Huấn quả là tay khôn khéo bậc nhất. Hiền mỉm cười không đáp lời Tuyết.

Ông Khang kéo Hiền ra một chỗ khác để mặc Tuyết và Trâm được líu ríu nói chuyện với nhau cho tự nhiên hơn.

Lúc này Tuyết mới kéo trong ví tay ra một gói giấy xanh đưa cho Trâm:

– Đây, quà của Trâm đây. Anh Huấn nhờ mình mua hộ và gửi ra cho Trâm.

Hai tay Trâm run lên đón nhận:

– Gì thế này chị?

Tuyết lắc đầu, cười:

– Ai biết được. Anh Huấn cấm mình mở ra kia mà.

– Chị gặp anh ấy bao giờ?

Tuyết trả lời bừa:

– Sáng nay, anh Huấn rất ân hận không ra tiễn Trâm được.

Trâm thấy lòng rộn lên niềm yêu thương chan chứa. Như vậy là chuyến về này Trâm không còn thấy trống vắng

nữa. Nàng sẽ mang theo niềm vui xao xuyến trên suốt chuyến máy bay về Huế.

Đứng bên Tuyết, Trâm có cảm tưởng như đứng bên một người thân yêu nhất mang theo rất nhiều hình ảnh của Huấn. Nàng nhìn Tuyết rung rung:

– Trâm tiếc rằng được gặp chị muộn quá.

Tuyết vẫn cười:

– Mình còn gặp nhau nhiều, lo gì. Về Huế Trâm nhớ viết thư cho tôi nhé.

Trâm gật nhẹ:

– Vâng, Trâm sẽ viết cho chị, nhưng chị nhớ phải trả lời cho Trâm đấy.

– Tất nhiên rồi.

– Thế mà hôm qua anh Huấn dám

nói xấu chị là chị chỉ thích nhận thư thôi, rất làm biếng trả lời.

Tuyết cười thành thật thú nhận:

– Anh ấy nói đúng đấy, nhưng với... người khác kia, chứ còn với Trâm nhất định mình sẽ trả lời.

Trâm và Tuyết cầm tay nhau đứng lặng. Tiếng cô xướng ngôn viên của phi trường báo hiệu giờ máy bay cất cánh. Ông Khang và Hiền tiến lại chỗ hai người. Ông Khang xách hộ Trâm chiếc va-li:

– Con lên máy bay thôi, đến giờ rồi đấy.

Trâm bịn rịn nhìn Tuyết:

– Trâm đi nhé. Sẽ nhớ Tuyết nhiều lắm.

Tuyết cũng thấy cảm động vì ánh mắt buồn rười rượi của Trâm:

– Có dịp, Trâm cố vào chơi.

Trâm quay sang chào ba nàng và ng-
hiêng đầu chào Hiền:

– Xin chào ông Hiền... rất cảm ơn ông đã giúp Trâm nhiều.

Hiền hiểu ý khách sáo trong câu nói của Trâm, anh nhếch môi cười nửa miệng:

– Chào cô Trâm. Mong có dịp gặp cô.

Ông Khang thấy cái giọng xa lạ ấy, vội vàng gạt đi:

– Ô, bây vể làm gì. Người nhà với nhau cả. Đây ra Huế chứ có xa cách gì đâu cho cam.

Trâm đỡ chiếc va-li, nhìn Tuyết một lần nữa rồi tiến ra phía chiếc khung cửa sắt. Hiền quay ra giục mọi người:

– Ta lên lầu đợi máy bay cất cánh.

Ông Khang xoay lưng đi trước, Hiền và Tuyết đi chậm lại phía sau. Hiền khẽ huých vào cánh tay Tuyết:

– Làm cái trò gì mà lạ thế? Quen Trâm bao giờ đấy?

Tuyết vênh mặt cười:

– Mới quen hôm qua ở nhà Huấn. Có gì là lạ đâu. Bạn gái dễ thân nhau chứ không như đàn ông các anh.

Hiền nhún vai:

– Tôi phục sát đất. Tôi ngu ngốc lại cứ lo rằng hai người thế nào cũng đánh nhau bằng mồm một trận đấy. Thế mà

hòa cả làng được thì “lạ” thật.

Tuyết cười thú vị:

– Người ta đóng vai cô em gái bé bỏng của ông Huấn mà lại.

– Thảo nào. Kể ra thằng Huấn khôn đấy chứ?

Tuyết cười một lát nàng đưa tay lên vẫy theo chiếc máy bay đang từ từ rời phi trường. Khi chiếc máy bay đã mất hút trên nền trời xa, Tuyết lại trở về với câu hỏi cũ:

– Giữa anh và Trâm thì sự liên lạc thế nào?

Hiền nhún vai, xòe hai bàn tay:

– Không có gì đáng chú ý cả.

Tuyết cười khanh khách ngờ vực:

– Sao lại phải chối. Xem chừng ông bố của Trâm có vẻ quý anh lắm kia mà.

– Đúng thế. Nhưng như vậy không có nghĩa là giữa tôi và Trâm phải có sự liên lạc gì khác ngoài sự quen biết tình cờ.

Tuyệt gật gù chịu cái lý luận giản dị ấy của Hiền, nhưng khi xuống hết cầu thang nàng mỉm cười:

– Đặt một giả thuyết rằng bây giờ papa của Trâm gọi gả Trâm cho “toa” thì “toa” tính sao?

Hiền ngược nhìn Tuyệt, anh bối rối trước câu hỏi táo bạo ấy, tuy nhiên anh vẫn cố làm một điệu bộ thật thản nhiên cười nhạt:

– Điều đó thì chưa bao giờ “moa” nghĩ đến.

Tuyết cười khúc khích, nói nhỏ vào tại Hiền:

– Nên nghĩ đến thôi là vừa.

Hiền lặng lẽ không đáp, anh mở cửa xe cho Tuyết. Lúc này ông Khang mới xuống tới lưng chừng thang lầu. Tuyết chui vào xe ngả người ra nệm ghế. Trong khi ấy Hiền đang nghĩ về câu hỏi vừa rồi của Tuyết. Anh nhớ đến buổi chiều hôm qua, anh mời ông Khang đi ăn cơm sau khi rời bệnh viện. Ông Khang đã thân mật vỗ vai anh, nửa đùa nửa thật:

– « Toa » xứng đáng là một chàng rể rất ngoan.

Hiền chỉ cười im lặng. Anh thừa hiểu ông Khang có ý định gì trong câu nói ấy. Ở trường hợp của Hiền, anh không biết phải tỏ thái độ nào cho đúng. Hiền đành

làm ra vẻ vui tươi. Sự thật một bản khoản đang dần vặt Hiên. Suốt đêm hôm qua anh đã nghĩ nát óc về chuyện này. Trâm yêu Huấn, say mê Huấn, điều đó rõ ràng như ban ngày. Còn Huấn yêu Tuyết và chưa biết chừng, đàn ông vốn ham muốn vợ cả hai tay, có thể Huấn yêu luôn cả Trâm. Trong lúc đó Hiên chỉ là bạn thân của ông Khang, dù ông Khang có ý định gả Trâm cho anh thật đấy, nhưng không hiểu rồi thằng Huấn sẽ nghĩ sao? Hiên thở dài nhè nhẹ.

Ông Khang đã ra đến xe, vẻ mặt buồn buồn của ông khiến cả Tuyết và Hiên bỗng thấy rung động. Chiếc xe từ từ lăn bánh theo lối về thành phố. Hiên muốn tìm một câu chuyện vui cho ông Khang quên nỗi buồn xa vắng vợ con. Nhưng Tuyết đã lên tiếng trước:

– Thưa bác, sao bác không cho chị Trâm ở luôn trong này đi học có phải tiện hơn không.

Ông Khang lắc đầu:

– Tôi cũng muốn thế, nhưng nhà tôi lại không chịu. Có lẽ tôi sẽ cho thằng con trai thứ hai vào đây. Con Trâm phải ở ngoài đó với mẹ nó.

Tuyết xuýt xoa:

– Chị Trâm hiền và ngoan quá.

Ông Khang mỉm cười. Ông bỗng có cảm tình ngay với Tuyết, ông quay xuống hỏi:

– Cô quen cháu lâu chưa?

Câu hỏi khiến Tuyết bối rối, nàng liếc nhanh về phía Hiền. Tuyết bắt gặp nụ cười tinh quái của Hiền và đôi mắt

anh liếc nhanh vào kính chiếu hậu, tò mò dò xét phản ứng của Tuyết. Tiếng Tuyết tự nhiên:

– Cháu quen chị Trâm lâu rồi bác ạ. Chúng cháu vẫn viết thư cho nhau luôn.

Trả lời xong câu ấy Tuyết khẽ nháy mắt nhìn Hiền có ý nói: “ Đấy anh xem, tôi đáp cũng trôi lăm chứ ». Hiền hiểu ý, gật nhẹ rồi trợn mắt ra dáng thán phục. Tuyết cười lên khanh khách khiến ông Khang ngỡ ngác không hiểu ra sao cả. Nhưng vốn là ông già dễ tính và vị tha nên ông cho rằng bọn trẻ bây giờ thường có những cử chỉ... khùng khùng như vậy, ông không thể nào hiểu nổi. Ông lơ đãng nhìn ra khoảng trống ven đường. Ông nói thật khẽ như để nói một mình:

– Con bé ấy nó nhút nhát lắm.

Hiền ngừng lên, anh bỗng hiểu rõ tâm trạng ông bạn già nên im lặng, kính trọng niềm đau xót thương nhớ âm thầm đó. Suốt quãng đường dài, không ai nói với ai một lời nào. Xe đi qua ngã tư Yên Đỗ, Hiền mới quay xuống hỏi:

- Tuyết về đâu?
- Anh cho Tuyết về sở.

Hiền đưa Tuyết vào tận sân của một khu công sở rộng mát. Tuyết bước xuống, nàng cúi đầu chào ông Khang thật lễ phép:

- Xin phép bác, cháu phải đi làm.

Ông Khang bước xuống xe ân cần:

- Cảm ơn cô nhé. Khi nào rảnh cô ghé qua nhà tôi chơi. Thấy cô chắc tôi đỡ nhớ con Trâm nhiều lắm.

Tuyết vâng dạ rồi vẫy tay chào Hiền. Nàng đi nhanh qua dãy hành lang rộng vắng. Hiền cúi đầu mỉm cười. Một ý nghĩ khôi hài vừa lóe lên trong đầu óc Hiền. Anh bỗng thấy thương hại cho giọng nói đầy chân thật cảm động của ông Khang. Nếu ông Khang biết rõ được tất cả những khúc mắc trong chuyện này, chắc chắn ông sẽ không còn cái giọng ấy với Tuyết nữa.

– Cậu cho mình về nhà.

Nghe tiếng ông Khang buồn buồn, Hiền khẽ thở dài, anh vòng xe trở ra, hất hàm hỏi ông Khang:

– Anh không đến Tòa soạn?

– Không!

– Cậu về nhà mình nằm một lát cho đỡ buồn.

Tuy rằng Hiền rất bận viết bài nhưng anh cũng gật đầu chịu ý ông Khang:

– Ừ về thì về, nhưng trưa nay anh phải để tôi viết bài. Nghĩa là cấm nói chuyện buổi trưa.

– Đồng ý.

✱

râm về Huế đúng bốn ngày thì Huấn nhận được thư Trâm. Lá thư đến giữa lúc Huấn không mong đợi, hay nói cho đúng sự mong đợi đã nhạt phai.

Vẫn màu bì xanh, vẫn những hàng chữ nghiêng nghiêng và gầy guộc y hệt hình ảnh của Trâm. Cầm lá thư trong tay, Huấn thấy bụi ngùi. Một ám ảnh tội lỗi và hối hận đang dâng lên xâm chiếm tâm hồn Huấn. Anh nhìn rất lâu trang giấy mỏng manh mà không hề đọc được chữ nào. Loáng thoáng hàng đầu mang một tiếng gọi quen thuộc như... từ ngàn

xưa: “Anh Huấn mến” Huấn khẽ nhúu
mày lằm bằm:

– Trâm không thể viết hơn được hay
sao?

Huấn đòi hỏi một giọng chữ tha
thiết hơn, anh cũng chẳng hiểu đòi hỏi
như vậy để làm gì. Rồi Huấn cúi xuống
đọc tiếp lá thư:

*“Về đến Huế hôm qua nhưng Trâm
muốn để qua một đêm trần trọc thương
nhớ và qua một buổi sáng rã rời... chờ đợi
viễn vông rồi mới viết cho anh. Huấn ơi!
Anh có biết tại sao không? Tại vì Trâm
muốn hiểu rõ lòng mình để viết được
hết, gửi được hết... cho Sài Gòn tất cả
những thương yêu luyện tiếc vô vàn...”*

Đọc đến đây Huấn thấy lòng dịu lại,
một rung động mỏng manh thoáng đến

rất nhanh. Anh hiểu ý Trâm trong những dòng chữ tha thiết đó. Chữ “Sàigòn” mà Trâm dùng ở đây là có ý chỉ Huấn. Một nhớ nhung thương mến dâng lên nhẹ nhẹ. Huấn bỗng thấy Trâm bé bỏng khờ dại và càng nghĩ như thế, Huấn càng cảm thấy hối hận.

Những hàng chữ quyến luyến của Trâm vẫn tiếp tục ray rứt Huấn:

“Trâm nhớ mãi những kỷ niệm ở bên anh: phút gặp gỡ ban đầu ở phi trường nắng chói rực rỡ và những buổi chiều êm đềm ngồi bên nhau. Làm sao mà quên được hờ anh? Đáng lẽ Sài Gòn đối với Trâm sẽ là một thành phố xa lạ mà nơi nào, chỗ nào Trâm cũng phải khiếp sợ, lo âu. Nhưng... có anh ở bên, Trâm chỉ thấy chỗ nào cũng đáng yêu, nơi nào cũng duyên dáng. Cả đến tiệm khiêu vũ Trâm cũng không còn thấy... ghê gớm như hồi nào nữa. Biết nói

gì để anh hiểu rõ lòng Trâm?”

Câu này của Trâm, Huấn nghe như một lời thú nhận, như một tiếng thở dài. Lật qua trang sau, Trâm viết:

“Anh có người em gái khôn ngoan lắm. Cùng với lá thư này, Trâm cũng viết cho Tuyết một lá thư cảm ơn. Món quà anh gửi Tuyết đem ra phi trường cho Trâm hôm ấy, càng làm Trâm nhớ anh thật nhiều. Không hiểu tại sao lúc ấy Trâm bỗng giận anh thế, dù biết rằng anh không ra tiền Trâm được, anh cũng buồn không kém, phải không anh? Ngồi trên máy bay, cứ nghĩ vẫn vợ thế mà bỗng nhiên... muốn khóc vì sung sướng anh Huấn ạ.

Thôi không nói nữa đâu, nói nhiều, anh biết hết cả còn gì. Anh nhớ viết cho Trâm đi anh nhé, Trâm mong. Có đi chơi với chị Tuyết thì nhớ nhắc đến Trâm đấy.

Nhớ anh nhiều

Trâm

Lá thư của Trâm chỉ gọn gàng có thể, nhưng Huấn biết rằng chứa đựng nhiều ân tình chan chứa. Huấn thắc mắc một điều, không hiểu Tuyết đã cho Trâm món quà gì trước khi Trâm lên máy bay? Anh có gửi gắm gì cho Trâm đâu? Tuyết nghịch ngợm hay là Tuyết thật lòng thương Trâm? Những cô con gái khi đã... vui tính mà “nổi khùng” lên thì lắm trò thật. Huấn mỉm cười. Quả thật, anh không theo kịp những ý tưởng oái oăm của Tuyết. Đến bây giờ mà Tuyết vẫn sẵn sàng cho Huấn chọn Trâm hay chọn bất cứ cô gái nào khác thì lạ thật. Nhớ đến câu Tuyết nói với anh hôm trước trong một lúc rất vui:

– Anh vẫn có quyền kén chọn người làm vợ anh. Bởi vì Tuyết cho rằng lấy nhau vì bốn phận, vì... đã trót lỡ lầm với nhau, không thể nào có hạnh phúc đời đời được. Vả lại Tuyết cũng không thể chịu được cái cảnh sống bên một anh chồng suốt đời ân hận vì lấy một người... ngoài ý muốn. Sống như vậy thà rằng Tuyết sống một mình, sống với trăm cay nghìn đắng còn sướng hơn.

Huấn biết rằng Tuyết rất thành thật khi thốt ra câu đó. Huấn đã định đùa giai Tuyết một lần xem nàng đối phó ra sao.

Buổi chiều hôm đó, cũng như thường lệ, Tuyết lại đến với Huấn ngay sau giờ tan sở. Huấn về đến nhà đã thấy Tuyết ngồi chờ sẵn ở bàn, Huấn hôn nhẹ lên mái tóc Tuyết rồi nói ngay:

– Anh vừa nhận được thư Trâm.

Tuyết cười, hàm răng trắng bóng:

– Có gì lạ không?

– Hơi lạ.

Trong khi Huấn tháo cravate, đôi mắt Tuyết tròn lên chờ đợi. Nàng hóm hỉnh hỏi khẽ:

– Chuyện gì đó?

– Em biết rồi còn vờ vịt mãi. Em cho Trâm món quà gì đó?

– Cô Trâm không nói với anh sao?

Huấn quay đi, anh biết rằng nếu trả lời “không”, Tuyết sẽ được thể úp mở mãi, nên anh gật đầu:

– Có chứ.

– Vậy anh còn hỏi lại làm gì?

– Anh nói chuyện thế thôi. Cô ấy khen đẹp.

Tuyết thú vị cười nhẹ, nàng đứng lên chạy lại bên Huấn:

– Thế anh không cảm ơn em à?

Và, Tuyết kéo đầu Huấn lại... Một phút sau họ mới rời nhau ra. Tiếng Tuyết hỗn hển:

– Anh tham lam quá đấy nhé.

Huấn cười.

Tuyết trách yêu:

– Anh tệ lắm. Ai lại để cô bé miền Trung của anh ra về đơn độc thế bao giờ. Em không thích anh đối xử với Trâm như vậy. Ít ra Trâm cũng là một cô gái hiền và ngoan.

Huấn dìu Tuyết ra bàn:

– Anh có muốn thế đâu. Đáng lẽ, anh cũng sẽ tiễn chân Trâm cho phải phép, nhưng... tại Trâm không muốn thế. Và lại.. anh cũng quen ba Trâm nữa và hai người chẳng ưa gì nhau nên anh không có mặt là đúng rồi.

Tuyết cúi đầu vào ngực áo Huấn, nàng xoay nhẹ chiếc khuy áo của chàng.

– Em gặp cả anh Hiền trong buổi tiễn chân Trâm. Ông Khang và Hiền có vẻ thân nhau lắm. Chẳng biết anh Hiền có ý định gì không.

– Chưa biết, nhưng có điều cần thanh minh cho thằng Hiền là nó thân với ông Khang từ trước chứ không phải vì có Trâm rồi nó mới làm thân với ông Khang.

Tuyết đi đến kết luận ngay:

– Giá hai người lấy nhau anh nhỉ?
cũng đẹp đôi đấy chứ

Huấn rời vai Tuyết, anh kéo một chiếc ghế ngồi đối diện, giọng đùa cợt:

– Làm sao họ lấy nhau được khi chưa được phép của anh. Anh đã tuyên bố gì về Trâm đâu.

Tuyết vênh mặt:

– Hừ! Anh có nhiều quyền hành về cô Trâm đấy nhỉ?

– Sao lại không. Hiện nay thì cô Trâm vẫn còn là của anh.

Tuyết thấy lòng gợn lên một chút đau xót, nàng nghiêm sắc mặt nói ngay:

– Riêng trong trường hợp này thì em yêu cầu anh tỏ ra dứt khoát đi. Anh muốn chọn cô Trâm cũng được. Nhưng...

Huấn cắt ngang, giọng khôì hài:

– Nhưng làm sao? Em ghen đấy à?

Tuyết bỗng cười khanh khách, nụ cười hàm một vẻ mỉa mai đau đớn rõ rệt:

– Lẽ ra em có quyền ghen lắm chứ. Nhưng nói thật với anh em không ghen đâu. Em muốn nói rằng anh dứt khoát với Trâm đi để cho nàng dễ dàng lựa chọn. Có thể thôi. Những dịp may thường chỉ đến với người con gái một lần thôi. Giá chỉ có mình anh với Trâm và em thì em xin để anh toàn quyền lựa chọn, nhưng có anh Hiền rồi lại còn ba Trâm nữa nên em không muốn Trâm phải ở trong cái tình trạng... thả mỗi bắt bóng như thế

này. Em thương mến Trâm thật tình đấy, do đó em không muốn Trâm phải khổ...

Huấn nhận rằng Tuyết có lý, nhưng anh vẫn cãi bừa:

– Anh nói thẳng với Trâm bây giờ, Trâm sẽ buồn khổ nhiều. Thà rằng cứ để Trâm sung sướng và hy vọng rồi thời gian sẽ tàn phai...

Tuyết xua tay đứng lên, nàng kéo tấm rèm cửa cho ánh nắng lùa vào trong nhà:

– Anh nghĩ lầm rồi. Một cô con gái kín đáo, giàu tình cảm và thiết tha như Trâm thì hy vọng và chờ đợi khó mà tàn phai theo thời gian như những cô con gái nông nổi khác được. Em cho rằng Trâm đau đớn bây giờ còn hơn là phải đau đớn mãi mãi về sau. Mà chưa biết

chùng, sự đau đớn hôm nay sẽ dễ dàng giúp nàng quyết định với Hiền. Anh nên nhớ khi người con gái nổi giận thường có những cái quyết định ly kỳ lắm. Biết đâu Trâm lại chẳng tìm được hạnh phúc ở bên Hiền.

Huấn vẫn phớt tỉnh, bộ mặt anh trở nên ngang ngạnh để trêu Tuyết:

– Nhưng nếu anh nhất định kéo dài tình trạng này ra chơi thì sao?

Tuyết ngừng phất lên:

– Anh nói thật?

Huấn gật đầu:

– Có thể.

Tuyết giận dữ đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, nàng cúi đầu suy nghĩ một lát rồi bỗng mỉm cười:

– Anh định làm tội cô Trâm đến bao giờ nữa. Anh quên mất một điều rất quan hệ là em quen cô Trâm hay sao? Nếu anh cứ khẳng khẳng bướng bỉnh như thế thì bắt buộc em phải thú nhận với Trâm hết cả. Giá anh đừng giới thiệu cô Trâm cho em thì em làm ngơ được đấy. Nhưng bây giờ thì... không thể.

Huấn lạnh lùng, anh vẫn cố tình trêu tức Tuyết:

– Em ghen thật đấy à?

Tuyết cũng không kém, nàng điềm nhiên xách ví tay:

– Anh muốn nghĩ thế nào cũng được.

– Anh cấm em làm việc đó.

Tuyết nhún vai:

– Em cho anh còn toàn quyền tự do lựa chọn thì em cũng còn toàn quyền làm theo ý em. Thế mới công bằng. Em chưa làm việc ấy ngay hôm nay đâu, em sẽ đợi anh tỏ thái độ ra sao đã.

Nói rồi Tuyết dùng dùng quay ra cửa, Huấn cố gọi Tuyết lại, nhưng nàng đã xuống đường, nhảy lên chiếc xe Solex đạp đi phăng phăng.

✱

Lá thư của Trâm gửi cho Tuyết, Tuyết đã đọc đến lần thứ ba mà nàng vẫn còn bối rối. Hơn hai tháng trời trôi qua rồi và lần này là lần thứ hai, Trâm viết thư cho Tuyết để hỏi về Huấn. Cách đây nửa tháng, Tuyết đã phải trả lời với Trâm là Huấn đau, phải đi nằm bệnh viện nên

chưa viết thư cho Trâm được. Hôm nay Trâm lại viết cho Tuyết để hỏi về bệnh tình Huấn. Lá thư làm Tuyết phân vân, không biết có nên trả lời Trâm không? Cứ tiếp tục nói dối rằng Huấn đau để rồi gián tiếp đồng lõa với Huấn làm khổ Trâm trông mong, thương nhớ hay sao. Mà trả lời thẳng với Trâm u? Phải thú nhận cả với Trâm u? Điều đó Tuyết không muốn. Lẽ thú nhất vì tự ái, Tuyết không muốn mang tiếng với Huấn là hèn. Nhất là bây giờ trong tình trạng của Tuyết, Tuyết lại càng không thể viết tất cả cho Trâm.

Hai tháng trời dài đằng đẳng, Tuyết giận Huấn không đến với chàng nữa và nghe đâu Huấn bận đi xa thì phải. Hôm qua, bác sĩ lại xác nhận rằng Tuyết mang thai. Đầu óc Tuyết quay cuồng khi nghĩ đến cái cảnh buồn tủi ấy. Tuyết nằm lì ở

nhà từ hôm qua đến bây giờ.

Lá thư của Trâm càng làm Tuyết khổ sở hơn. Tuyết không hiểu tại sao Huấn lại không trả lời thư Trâm nữa. Huấn muốn tỏ một thái độ dứt khoát với Trâm ư? Sao anh không viết thẳng một lá thư cho Trâm mà kể lể tất cả có phải đẹp đẻ hơn là sự im lặng nặng nề ấy không? Giá Huấn viết cho Trâm thì dễ dàng cho Tuyết biết mấy. Nếu như trước kia, khi còn... trong trắng thì Tuyết đã dám viết thẳng cho Trâm rồi đấy, nhưng bây giờ Tuyết đã lỡ lầm, Tuyết không muốn để Huấn lầm tưởng rằng nàng có ý gạt bỏ hẳn Trâm ra ngoài để chiếm đoạt riêng mình Huấn cho nàng. Không! Tuyết sẽ không bao giờ có ý nghĩ ấy. Cho đến bây giờ, Tuyết vẫn có thể mặc Huấn tự do lựa chọn. Nàng vẫn quan niệm rằng lỗi lầm ấy không phải do Huấn gây ra. Mà

chính nàng mới là kẻ có tội. Nói rằng tội cũng không đúng hẳn. Tuyết chỉ thoáng thấy hối hận mà thôi. Nàng không hề sợ hãi, Tuyết can đảm nhận rằng việc mình làm, dĩ nhiên mình phải gánh chịu, Huấn cũng không có tâm địa nào hèn hạ lợi dụng tình yêu của nàng. Tuyết vẫn hoàn toàn tin như vậy.

Chẳng qua là vì tình yêu, vì một phút không nén được xúc động... thế thôi.

Nghĩ đến đây Tuyết thấy nóng bừng hai bên gò má. Nàng nhớ những giây phút bỏng cháy ở bên Huấn. Bỗng nhiên Tuyết khóc... Tuyết chẳng hiểu vì sao nàng lại còn có thể khóc được. Cho đến bây giờ Tuyết vẫn yêu Huấn, yêu một cách tha thiết, nhưng tình yêu ấy không bùng lên như ánh nắng rạng rỡ của một ngày đẹp trời cuối mùa xuân nữa mà nó lắng đọng, sâu kín, menh mẩn, buồn

như mặt biển buổi sớm sương mù mùa đông. Tuyết muốn yên lặng, mặc cho Huấn nghĩ thế nào cũng được. Nàng không cần báo cho Huấn cái tin... chẳng lành này nữa. Tuyết cho rằng những người con trai trẻ tuổi như Huấn sẽ rất kinh ngạc và lo lắng ở trường hợp này.

Tuyết nghĩ đến một vài tháng sau, khi không thể giấu diếm được nữa, Tuyết sẽ đi một nơi thật xa. Ra Nha Trang với bà cô hoặc đi Phan Thiết với người anh họ. Có lẽ Tuyết sẽ đi Nha Trang vì bà cô này vẫn quý mến Tuyết và hiện góa chồng, không có con cái. Cách giải quyết đó làm Tuyết tạm yên lòng. Còn cha mẹ nàng, ra đến Nha Trang, bà cô sẽ viết thư về thú tội giúp nàng. Như vậy kể cũng tạm yên.

Tuyết bỗng thấy người nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Nàng

ngước mắt nhìn ra ngoài trời, ánh nắng vừa hé rạng sau một trận mưa đầu mùa. Tuyết cảm thấy nhớ đường phố, nhớ Huấn, nhớ những buổi chiều đi bên chàng trên những hè đường vắng. Tuyết muốn tìm đến thăm Huấn và rủ chàng đi chơi để xóa hết giận hờn hai tháng trời đằng đẳng.

Thế là Tuyết vùng dậy sửa soạn đi chơi. Nàng vừa soi gương vừa hình dung đến nét mặt Huấn khi nhìn thấy nàng. Hẳn là anh chàng phải mừng rỡ lắm. Thái độ không trả lời thư Trâm đủ chứng tỏ sự chung tình của Huấn. Nghĩ thế Tuyết mỉm cười, khe khẽ hát một bài Mỹ quen thuộc. Nhìn bóng mình trong gương, Tuyết thấy mình béo thêm ra một chút, và... hình như đẹp thêm ra một chút thì phải. Tuy nhiên, Tuyết không cảm thấy sung sướng như mọi lần, nàng chỉ thấy

cái viễn ảnh mình sẽ già đi. Tâm hồn nàng như cũng già dặn, héo hắt ít nhiều. Mới vài ngày trước, Tuyết còn hục hặc, còn giận hờn Huấn vì những duyên cớ rất nhỏ, thế mà hôm nay, từ khi biết mình có thai và tìm được một lối giải quyết vô cùng êm thấm thì Tuyết không còn giận Huấn nữa. Nàng chỉ thấy Huấn trẻ con và nàng muốn trêu Huấn cho vui.

Mặc quần áo xong, Tuyết sắp sửa bước ra đường thì bất giác nàng lại nhìn xuống bụng mình. Vẫn không có gì thay đổi, nhưng Tuyết cứ có cái ám ảnh là... mình đã đổi khác. Ngần ngại một lát rồi Tuyết tặc lưỡi bước ra cửa.

Tuyết vẫy xe đến thẳng nhà Huấn. Chiếc xe Vedette cũ không còn nằm ở vỉa hè, báo hiệu là Huấn chưa về. Tuyết cúi đầu đi thẳng lên thang lầu. Nàng tìm chiếc chìa khóa Huấn vẫn hay giấu khe

cửa sổ, sau chiếc rèm thưa rồi mở cửa vào phòng. Tuyết mở cánh cửa sổ phía bên trái, căn phòng của Huấn lúc nào cũng bừa bãi như thường lệ. Hàng đồng quần áo chưa kịp đưa thợ giặt treo la liệt hết thành ghế đến đầu tủ. Một mùi ẩm mốc xông lên lành lạnh. Tuyết thu xếp lại tất cả mọi thứ cho gọn gàng, cái công việc mà Tuyết thường làm mỗi khi đến thăm Huấn. Nàng tìm thấy cái thú vị là lạ trong công việc này.

Tuyết để ý đến chiếc khung ảnh mới để ở bàn ngủ, ảnh của Tuyết được đặt ngay ngắn trong khung. Tuyết cảm động, run tay nâng nhẹ chiếc khung ảnh lên xem. Nàng chùi sạch vết bụi bám trên mặt kính. Tuyết nghĩ đến lúc Huấn ngồi tỉ mỉ đặt chiếc hình nàng vào khung ảnh này và tất nhiên thế nào chẳng có những đêm Huấn ngồi lặng ngắm hình nàng.

Nghĩ đến đây Tuyết hồi hận. Hơn hai tháng trời nay, hẳn là Huấn mong đợi nàng nhiều lắm. Chắc cũng có những buổi chiều Huấn về nhà với cái hy vọng là được thấy nàng ngồi chờ sẵn ở đây và căn phòng này được thu dọn cẩn thận như hôm nay.

Tuyết thở dài khe khẽ, đặt mình xuống giường nằm. Một cảm giác êm ái vừa xen đến cùng với cái hình ảnh chập chờn của một đôi vợ chồng trẻ yêu thương nhau, Tuyết sẽ là người vợ đang chờ chồng đi làm về buổi chiều. Đôi mắt Tuyết hơi mờ đi, nàng nhìn lơ đãng lên bốn bức tường vôi trắng mát dịu. Tuyết nhận thấy bốn bức tường hình như thiếu vắng một cái gì. Nghĩ mãi Tuyết mới nhớ ra rằng bức tranh màu tím vẫn được Huấn treo đối diện với chiếc giường này không còn nữa. Thay vào đấy là một tập

lịch tài tử có những minh tinh điện ảnh gần như khóa thân đang đùa rỡ với... con mắt thiên hạ.

– Huấn muốn quên hết hình ảnh Trâm chăng?

Tự hỏi như thế và Tuyết chợt thấy lòng mình se lại. Có lẽ Huấn nhớ Trâm lắm nên mới phải xóa bỏ hết những gì liên lạc đến Trâm ở quanh mình để cho dễ quên. Tuyết bỗng thấy thương Huấn, thương Trâm nhiều hơn. Nàng khẽ nhắm mắt để khỏi phải nhìn thấy những màu sắc lố lồ của người con gái trên bức tranh. Tuyết cứ nằm im như thế, nàng cố tìm một giấc ngủ, Tuyết đã trần trọc thức gần trắng một đêm hôm qua.

Mười lăm phút sau, Tuyết lim dim ngủ thật. Tiếng giấy khua nhẹ ngoài

hành lang khiến nàng giật mình tỉnh dậy. Nhưng đoán là Huấn về nên Tuyết khẽ nhếch môi cười rồi nằm xoay mặt vào phía trong tường. Tiếng chìa khóa lách cách tra vào ổ rồi một luồng ánh sáng hắt vào trong phòng.

Tuyết hé mắt nhìn bóng Huấn đồ dài xiêu vẹo trên tường. Có lẽ Huấn đang hồi hộp đứng nhìn nàng. Một lát, tiếng giày của Huấn nhè nhẹ tiến về phía nàng. Huấn ngồi xuống mép giường, tháo giày quăng xuống đất. Im lặng một phút bàn tay Huấn nhè nhẹ gãi vào gan bàn chân Tuyết. Tuyết gan lì nằm im. Nhưng chỉ một vài giây sau là Tuyết chịu không nổi bèn cười phá lên. Nàng vừa định trở dậy thì Huấn đã ngả lên người nàng, vòng tay Huấn xiết chặt.

Sau một chiếc hôn dài, Huấn hỏi khẽ qua hơi thở rồn rập:

– Em đến bao giờ?

– Chừng nửa tiếng.

Huấn cũng đặt mình xuống giường và đẩy nhẹ Tuyết xít vào phía trong. Anh quàng tay qua vai Tuyết:

– Anh cứ tưởng không bao giờ em đến nữa.

Tuyết cười:

– Đã định thế đấy?

– Sao hôm nay lại đến?

Tuyết trách cái nhìn nóng bỏng của Huấn, nàng lơ đãng ngược lên đỉnh màn:

– Vì... thích đến!

– Ghê nhỉ. Chứ không phải nhớ người ta hay sao?

Tuyết vùng dậy. Nàng sợ Huấn đi quá như.... một đêm nào. Tiếng nàng vẫn nhí nhảnh:

– Điều đó còn phải xét lại. Ai nhớ ai hơn, cần phải lấy cân ra mới biết.

Huấn cũng vùng trở dậy. Anh tìm đôi dép đẩy vào chân Tuyết:

– Thôi, anh chịu thua là anh nhớ nhiều hơn em đấy. Nhớ có thể... phát điên lên được.

Tuyết bấu môi, tát nhẹ vào má người yêu:

– Đúng thế, bởi vì anh nhớ những... hai người cơ mà.

Huấn ngay mặt, không trả lời được. Trong khi đó, Tuyết đã đứng dậy tiến ra trước chiếc tủ gương chải đầu lại. Nàng đổi giọng nghiêm trang hỏi Huấn:

– Anh vẫn nhận được thư Trâm đấy chứ?

Huấn ngáp ngừng một phút rồi quay đi trả lời bừa:

– Vẫn như thường, không có gì lạ cả. Sao? Cô Trâm có viết thư cho em không?

Tuyết gật gù, mỉm cười, tiếp tục chải đầu. Nàng biết là Huấn nói dối.

Mãi một lát sau Tuyết mới lên tiếng:

– Cô Trâm viết cho em tất cả mười lá thư rồi.

Huấn và cười tự nhiên:

– Và em không trả lời bao giờ cả.

Tuyết trợn mắt, hất hàm, vẻ ngang ngạnh:

– Ai bảo anh thế đấy? Sì... đốt anh đi, đừng có ầm ở. Em trả lời tất cả năm lần rồi.

Huấn không chú ý đến câu nói của Tuyết, anh ném một câu dò hỏi:

– Trâm có nói gì không?

Tuyết cười nhẹ, nàng nghĩ Huấn cũng còn đang muốn biết nhiều về Trâm, như vậy không thể một ngày mà Huấn quên ngay Trâm được. Nàng trả lời trong tiếng cười giòn:

– Cô ấy hỏi thăm anh ốm... bao giờ chết hẳn?

Đôi mắt Huấn ngơ ngác nhìn đắm đắm vào lọn tóc của Tuyết, anh không hiểu Tuyết định nói gì. Huấn bước đến bên Tuyết đặt nhẹ một tay lên vai nàng để xoa người Tuyết lại:

– Em khôì hài lạ lòng đấy nhĩ?

Tuyết nhún vai:

– Có thể mà vẫn chưa chịu hiểu hay sao?

– Chuyện gì?

Tuyết khẽ kéo tay Huấn ra, nàng lách mình, tránh vòng tay của Huấn với theo. Tuyết ra đứng tỳ tay bên cửa sổ nhìn ra khóm cây bên đường. Tiếng nàng dịu xuống:

– Anh kỳ khôì lắm.

Huấn hơi bực mình vì thái độ của Tuyết, đôi cánh tay anh chán nản buông xuống, không trả lời. Anh trở lại giường nhặt một tờ báo cũ lên xem. Tuyết liếc nhanh lại, nhìn thấy cử chỉ Huấn, nàng biết là Huấn dối, Tuyết thấy thích thú.

Nàng đứng xoay người lại, dựa lưng lên những chấn song sắt, miệng hé một nụ cười: nàng có dáng điệu của một người chị sẵn sóc em. Tiếng nàng trong vút:

– Anh giận thật đấy à?

Huấn vẫn không rời mắt khỏi tờ báo:

– Giận cái gì được chứ? Độ này em có vẻ hơi lạ đấy nhé.

Tuyết cười thâm; nếu anh chàng Huấn biết rằng quả tình mình đã đổi khác nhiều, không hiểu anh chàng sẽ còn giận mình đến đâu. Nghĩ vậy, Tuyết hỏi Huấn một câu nghịch ngợm:

– Anh thấy em lạ ở chỗ nào hả anh?

Huấn ngược lên nhìn Tuyết, chàng đầu dụi:

– Em đẹp ra.. nhưng hình như xa lạ với anh.

Tuyết thở dài kín đáo:

– Có thể đúng đấy anh ạ. Nhưng... điều đó không có gì quan hệ cả đâu. Có điều quan hệ hơn cho anh...

Huấn vùng dậy, Tuyết không để Huấn hỏi, nàng nói ngay với một giọng rất lạnh:

– Cô Trâm cứ hỏi anh đi đâu mà không thấy viết thư ra Huế. Em phải trả lời là anh đau, phải đi nằm nhà thương. Tội nghiệp “con bé”, cứ lo cuống cả lên. Tại sao anh lại dờ hơi thế?

Huấn cười, bước chân anh lừng khừng đi đi lại lại trên sàn nhà:

– Thế mà em cho là dờ hơi được thì

lạ thật, em đã từng bảo anh rằng phải dứt khoát với Trâm kia mà. Như vậy cũng là một thái độ dứt khoát chứ sao.

Tuyết tiến đến bên Huấn rồi ngả vào người chàng:

– Anh không đủ can đảm để nói thật hết với Trâm hay sao?

Huấn lắc đầu:

– Điều đó thì chắc chắn không được rồi. Không phải anh thiếu can đảm đâu. Trước đây anh đã yêu Trâm và không được Trâm trả lời đúng với ý muốn. Bây giờ Trâm có vẻ muốn đến đáp lại tình anh, chẳng lẽ anh lại nói phăng ngay câu chuyện của chúng mình ra, như vậy nó có vẻ.... trả thù, có vẻ hèn hèn và ngớ ngẩn thế nào ấy. Anh không muốn làm như vậy.

Nói rồi Huấn dìu Tuyết ra chiếc ghế dài kê sát tường. Hai người im lặng, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng. Bây giờ Tuyết mới rõ được lý do chính đáng của Huấn. Cứ kể ra, Huấn cũng có lý, đặt vào trường hợp Huấn, Tuyết cũng không biết phải cư xử thế nào cho đúng. Một lát, Tuyết ngược lên:

– Anh định giải quyết tình trạng này ra sao?

Huấn vuốt nhẹ những sợi tóc vương trên má Tuyết:

– Không cần giải quyết. Anh tin rằng trước sau gì rồi em cũng nói cho Trâm biết.

Tuyết vùng dậy:

– Anh nói sao?

Huấn cười, anh vẫn giữ tay Tuyết trong lòng bàn tay:

– Tâm lý đàn bà mà lại.

Tuyết bấu môi:

– Anh cứ yên tâm mà nghĩ như vậy đi. Đừng lăm Tuyết với những người con gái khác.

Huấn biết rằng mình đã lỡ lời, anh mở tủ tìm chai rượu Martini rót cho Tuyết một ly:

– Nói đùa vậy thôi, em chẳng nói rồi một ngày nào Trâm cũng sẽ biết. Sẽ có người nói với Trâm chứ giấu thế nào mãi được.

Tuyết cầm ly rượu trên tay, nàng nhấp một chút rồi quay sang hỏi Huấn:

– Độ này anh cũng có rượu trong nhà cơ à! Khá đấy nhỉ. Anh có vẻ tiến bộ nhiều đấy.

Huấn nốc cạn ly rượu nhỏ:

– Để thỉnh thoảng trời mưa, nổi hứng uống rượu bất tử khỏi phải đi tiệm nháy và.., để uống rượu một mình cho bớt buồn.

Huấn rót một ly khác, anh tiếp:

– Anh có hư cũng tại em hết.

– Chú không phải vì anh muốn quên cô Trâm hay sao?

Vẻ mặt Huấn hồng lên:

– Có lẽ tại cả hai lý do ấy.

Tuyệt nịnh khéo một câu cho Huấn vui:

– Chẳng trách trời đầy anh làm nghệ sĩ. Những gã con trai đa cảm đa sầu như anh sẽ khổ ngay trong những lúc sung sướng nhất.

Huấn cười thích thú:

– Thật à?

– Có lẽ thế, anh nghĩ lại xem.

Huấn cất chai rượu vào tủ rồi khoác tay Tuyết:

– Chúng mình lại đi chơi với nhau đêm nay nhé. Em không bận và không... có gì thay đổi chứ?

Đáng lẽ Tuyết từ chối vì ngay từ lúc đến đây Tuyết đã định ninh thế nào Huấn cũng mời nàng đi chơi và nàng sẽ từ chối, nhưng trước câu nói khôn khéo của Huấn, Tuyết tặc lưỡi nhủ thầm: “Đi

thì đi, có sao”. Thế là Tuyết nhận lời ngay.

– Ô kê. Đi đâu cũng được.

Huấn và Tuyết ra khỏi phòng, hơi rượu mạnh đã làm Huấn bạo dạn, bất chấp tất cả. Ánh sáng của một buổi hoàng hôn trong thành phố nhợt nhạt không làm rõ mặt đường. Thành phố vừa lên đèn,

Cái chết của Hải – em trai Trâm – đến từ từ như cái tàn tạ của một ngày đầy nắng. Hải biết trước mình sẽ chết, nhưng Hải đã đón nhận cái chết ấy với một vẻ bình thản đầy can đảm.

Tối hôm qua Hải còn nói với Trâm:

– Bao giờ Hải chết, chị nhớ đốt hết những lá thư tình trên mộ Hải.

Trong khi Trâm nức nở khóc thì Hải mỉm cười, đôi mắt Hải lúc ấy trong sáng lạ thường; Hải nhìn lên đỉnh màn rồi nói vắn vớ:

– Không hiểu tại sao Hải thích cái hình ảnh của chị ngồi trước mộ Hải đốt

những lá thư tình và chị cũng khóc như thế này. Nó có vẻ... cảm động, thiết tha thế nào ấy chị Trâm nhỉ.

Trâm đã ôm chầm lấy thân hình gầy guộc của em; tự trong thâm tâm, Trâm vẫn biết Hải khó lòng qua khỏi được, nhưng nàng vẫn dối lòng, dối Hải để nức lên:

– Chị xin em, em sẽ khỏi, em đừng nói thế:

Hải có nụ cười tha thứ:

– Em sẽ khỏi thật chị ạ, nhưng em sẽ khỏi khi nào em đi vào lòng đất. Một thứ không khi nhẹ và lạnh toát sẽ giúp em khỏi tất cả mọi bệnh tật, sẽ giúp em quên được tất cả...

Trâm nức nở chạy về buồng nằm gục đầu xuống gối khóc lặng từng hồi. Trâm

thương cho thân mình, thương cho Hải. Một niềm tủi cực dâng lên nghẹn ngào. Trâm thù oán tình yêu, thù oán những người phụ bạc. Người yêu của Hải đã từ bỏ gã con trai yếu đuối, từ biệt mối tình thứ nhất, phản bội những chân thành của thuở mười lăm để đi lấy chồng vào đầu tháng trước. Không còn sự hèn hạ nào hơn sự hèn hạ ấy nữa. Trâm không thể nào ngờ được. Còn Trâm từ ngày rời Sài Gòn về đây, gần năm tháng trời qua rồi mà thư Huấn vẫn biệt tăm. Hai ba tháng đầu nàng còn nhận được thư Tuyết, nhưng đến nay thì thư Tuyết cũng không đến nữa. Trâm đặt cho bao nhiêu giả thuyết, nhưng kết cục Trâm cũng chẳng hề biết tại sao. Trâm chỉ định ninh một điều là nàng đã mất tất cả. Trâm không dám nghĩ rằng mình bị bỏ rơi một cách khá tàn nhẫn. Thế mà có nhiều lần Hải hỏi Trâm về Huấn, Trâm vẫn phải nói

dối rằng vẫn được thư Huấn luôn và để cho Hải yên lòng, Trâm còn bịa ra rằng giữa nàng và Huấn đã hứa hẹn nhiều, nếu Hải khỏi bệnh thì sẽ cưới nhau vào cuối mùa xuân.

Hải vẫn ao ước:

– Em mong được ăn cưới chị, một ngày thật khỏe, thật vui, một ngày thật đẹp rồi sẽ chết.

Nhưng đêm hôm qua, trước khi đi ngủ, Hải đã thều thào nói với Trâm:

– Chắc em không bao giờ được ăn cưới chị nữa rồi, chị Trâm.

Trâm mỉm cười quay mặt đi, nhưng sự thật Trâm va nước mắt trước giọng nói đầy xúc động ấy của Hải. Trâm lại nằm trần trọc, khóc ngấm khóc ngấm với niềm tủi cực sâu kín mệnh mang. Rồi

nàng ngủ thiếp đi. Trâm bị đánh thức bởi tiếng bà Khang mẹ nàng — khóc rống lên thê thảm. Trâm lạnh toát người, tung chăn vùng dậy. Nàng đứng giữa nhà vì nàng hiểu ra rằng Hải đã chết. Câu nói cuối cùng của Hải đêm hôm qua văng lên:

– Chắc rằng em không bao giờ được ăn cưới chị...

Trâm ôm đầu, nếu không có tiếng bà Khang khóc rống lên ở ngoài kia, có lẽ Trâm cũng đã gào lên tên Hải rồi. Trâm nghiêng rằng để khỏi bật thành tiếng khóc. Nàng loạng choạng đứng dựa vào tủ áo. Trâm không dám bước ra nhà ngoài, sợ phải nhìn thấy cái hình ảnh của Hải nằm ngay cứng trên chiếc giường nệm trắng.

Ngoài nhà, mỗi lúc một đông người hơn, có những giọng nói quen thuộc của

bà con hàng xóm vắng vào. Trâm lau nước mắt, sửa lại mái tóc bước ra. Nàng tiến đến bên giường Hải khẽ kéo tấm mền mỏng để nhìn mặt em một lần cuối. Về mặt Hải lạnh lùng, Trâm có cảm tưởng rằng Hải chết trước khi kịp nở một nụ cười chua chát. Bất giác, không nén nổi xúc động, Trâm ôm chầm lấy xác Hải khóc như mưa khiến những người đứng quanh đấy mũi lòng khóc theo. Một lát, người ta lôi Trâm ra, Trâm gào lên.

– Bỏ tôi ra. Cho tôi chết với em tôi.

Nhưng không ai chịu buông Trâm ra cả. Máy người đàn ông kéo Trâm sang chiếc giường bên cạnh và mấy người đàn bà đi theo vỗ về an ủi.

Trâm không hề nghe thấy tiếng gì nữa, cả những bộ mặt quen thuộc, Trâm cũng không nhận ra. Trâm vẫn khẳng

khăng chạy lại bên Hải, người nàng quần lên như những cơn ho của Hải quần quai. Rồi bỗng dừng người Trâm mềm nhũn, nàng nằm lả trên giường với hai hàng nước mắt. Bà Khang vẫn không thôi kể lể nào là nuôi con từ thuở lọt lòng đến bây giờ con bỏ mẹ, bỏ nhà con đi. Giọng bà rên rĩ kéo dài trong một niềm xót thương vô hạn. Trâm ghì chặt lấy chiếc gối bông trong hai bàn tay. Nàng úp mặt xuống gối để khỏi phải nghe những tiếng nói đứt quãng như muốn đứt hơi ấy. Tiếng thở của Trâm hực lên nghẹn ngào không thoát ra khỏi mặt gối.

Trâm cứ nằm vật vã như thế không biết bao nhiêu lâu. Người ta làm những gì Trâm cũng không hề biết. Mãi đến gần trưa, Trâm mới gắng gượng trở dậy. Việc trước hết mà Trâm nghĩ đến là báo tin cho ông Khang – ba nàng ở Sài Gòn.

Trâm định sửa soạn ra nhà Bưu Điện thì người bà con đã nói ngay:

– Tôi đánh điện tín cho ông ấy rồi.

Trâm như người không hồn, nàng nghĩ đến tâm trạng của ông Khang khi được tin Hải chết, đứa con trai duy nhất của gia đình, giống tình ông như đức, nhất là cái tính thích giao du và Hải có nhiều hy vọng nối gót bố trong cuộc đời say mê làm báo. Hải đã từng theo ông vào Sài Gòn và khi mắc bệnh về đây Hải vẫn ôm cái mộng một ngày nào đó, Hải trở lại vào Sài Gòn tiếp tục sống những ngày trên gác trọ với những người bạn đàn anh.

Ngước lên nhìn tấm hình của Hải, Trâm không tin rằng Hải lại có thể chết được trong khi cuộc đời còn đầy hứa hẹn, trong khi Hải còn đang ham sống

hơn bao giờ hết. Trâm biết rằng từ khi được tin Lan đi lấy chồng, Hải đau buồn lắm, nhưng chính vì thế mà Hải còn ham sống hơn để làm một cái gì... không tầm thường. Trâm đã hy vọng rằng vì thế may ra Hải khỏi bệnh, vì thế rất có thể Hải thành người dễ dàng hơn. Những gã trai trẻ nuôi sẵn trong lòng một ý chí, một quyết tâm và một chua chát thường trực thì dám làm tất mọi công việc dù khó khăn, dù đòi hỏi rất nhiều cố gắng nhẫn nhục từng giờ, từng ngày. Nhưng Hải đã chết, Hải không còn dịp để tỏ cho Lan biết rằng Hải không tầm thường như mọi người. Hải mang theo niềm đau đớnghen ngào ấy xuống tận đáy mồ sâu.

Ba ngày sau ông Khang và Hiền mới về đến Huế. Đám táng Hải cử hành buổi sáng hôm trước. Hôm nay thì nhà Trâm vắng hẵn đi. Bà Khang vẫn tỉ tê khóc với bức di ảnh của đứa con trai xấu số. Con đường Nam Giao vẫn chìm trong mưa lạnh của những ngày cuối mùa thu. Ông Khang bước chân qua ngưỡng cửa, cả nhà xúm lại và đáng lẽ người phải khóc là ông Khang thì cả nhà đã khóc âm lên khiến ông Khang đứng lạng. Trước cái cảnh ấy, Hiền ngàng người đứng nhìn, anh không kịp chào bà Khang và Trâm lấy một tiếng. Lát sau Hiền mới bước hẵn vào, đặt chiếc cặp da trên bàn. Trâm nhìn Hiền qua hai hàng nước mắt, nàng khẽ nghiêng đầu. Hiền áp ứng:

– Tôi về chia buồn với gia đình Trâm.

Trâm cúi xuống:

– Cảm ơn anh.

Hình ảnh Huấn thoáng hiện về trong giây lát khiến lòng Trâm nhói lên, nàng vịn tay xuống thành giường. Ông Khang lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn thờ Hải, ngược lên nhìn tấm hình Hải rất nhanh rồi thở dài.

Ông Khang không khóc, nhưng Hiền biết rằng sự câm nín ấy quả là một chịu đựng ghê gớm, một dây xéo đau đớn mà chỉ những người từng trải mới đủ can đảm yên lặng không thốt ra thành tiếng.

Vài phút, ông Khang quay sang hỏi Trâm:

– Mẹ em con ở đâu?

Trâm thốt thức:

– Bên cạnh mẹ ông nội.

Ông Khang hình dung ra ngay cái khoảng đất hoang lạnh trong nghĩa trang quen thuộc mà ngày xưa ông đã từng ngồi hàng giờ tưởng nhớ đến cha. Ông Khang cũng không có mặt trong đám tang cha, hồi ấy ông còn lưu lạc bên Nam Vang, khi ông về đến nhà thì người ta cũng đã chôn kỹ hình hài của người cha hiền hậu dưới ba tấc đất. Bây giờ lại đến lượt đứa con trai độc nhất của ông. Không còn cái buồn thảm nào hơn. Ông Khang lại thở dài.

Hiền trở nên lúng túng ngượng ngập trước cái cảnh ấy. Anh đứng dậy, mở chiếc cặp da lấy ra một ít đồ phúng để lên mặt bàn thờ Hải. Hồi Hải ở Sài Gòn, Hiền cũng quý mến Hải lắm, anh thường cho Hải đi xem chiếu bóng và nhất là khi có những trận túc cầu quốc tế thì sống chết Hải cũng phải xoay xở

đi bằng đũa và Hiền cũng là một tay nghiên nặng túc cầu.

Đứng trước bàn thờ Hải, Hiền nhớ lại những kỷ niệm trẻ trung ấy, bỗng dưng lòng Hiền nao nao, anh tưởng như Hải đang mỉm cười cảm thông với anh những hình ảnh vui vẻ đó của hai người. Hiền cúi đầu rất lâu anh lăm bắm một câu thật vô nghĩa:

– Không ngờ...

Trâm bước lên, nhìn bóng dáng Hiền, cái cử chỉ lặng lẽ đầy tiếc thương của Hiền khiến Trâm có cảm tình ngay với chàng. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng:

– Mời anh ra bàn uống nước.

Hiền giật mình quay lại:

– Hải mất... thật vô lý.

Trâm nhếch môi:

– Tôi cũng nghĩ như anh.

Hiền theo Trâm ra chiếc bàn bên cạnh:

– Khi nhận được điện tín tôi tưởng là mình mê ngủ. Tôi cứ mong là một sự lầm lẫn của nhà Bưu Điện. Mãi khi về đến đây, tôi mới tin là thật...

Trâm cúi đầu thở dài:

– Đêm hôm trước nó còn nói chuyện với tôi vui vẻ lắm. Gần sáng mới biết là nó mất.

Hiền nâng ly nước nhấp một ngụm nhỏ rồi an ủi Trâm:

– Được chết như thế là sung sướng rồi.

Trâm ngơ ngác trước câu nói ấy của Hiền, nàng lại tưởng lầm rằng Hiền có một tâm sự gì buồn. Biết đâu tâm sự ấy chẳng vì Trâm. Ý nghĩ đó làm Trâm thấy má mình nóng nóng. Nàng lắc đầu rồi nói một câu băng quơ không ăn nhập gì đến ý nghĩ thực của nàng:

– Có lẽ nó mất trong giấc ngủ.

– Tôi cũng mong khi mình chết sẽ được chết êm ái như vậy.

Trâm gượng cười, nàng làm ra vẻ giật mình:

– Ý chết. Suýt nữa quên mất. Chắc anh đói rồi đấy. Để Trâm xuống dọn cơm.

Hiền định nói một câu gì để tỏ ý nhận lời một cách thân mật như người nhà, nhưng anh còn đang ngần ngừ thì

Trâm đã bỏ xuống nhà dưới với... cái đuôi con mắt hóm hỉnh. Hiền yêu cái cử chỉ của Trâm quá. Nó có một vẻ gì kín đáo, tình tứ và gần gũi.

Buổi chiều hôm ấy, Hiền theo ông bà Khang và Trâm đi thăm mộ Hải. Bốn người lầm lũi đi dưới mưa lạnh trên con đường trơn ướt. Ông Khang dìu bà Khang dò dẫm trên lối đi nhỏ hẹp. Trâm và Hiền đi lùi lại phía sau. Dĩ nhiên Hiền lãnh cái trách vụ đỡ Trâm đi qua những vũng lội lớn. Trâm tự nhiên vịn vào tay Hiền cho chàng dìu đi. Từ nãy Trâm có ý định là hỏi Hiền một vài câu về Huấn, nhưng... lúng túng mãi Trâm không dám hỏi. Một lát sau, khi đến trước mộ Hải, bà Khang vật vã khóc lóc và ông Khang thì đứng như mọc rễ xuống đất. Lúc ấy Trâm mới quay mặt đi, hỏi Hiền một câu cho khỏi ứa nước mắt:

– Anh vẫn thường gặp anh Huấn đấy chứ?

Hiền gật đầu thản nhiên:

– Thỉnh thoảng gặp nhau ở tiệm nháy..

Trâm ngây người, trố mắt hỏi lại:

– Sao chị Tuyết nói rằng anh ấy ốm nặng từ mấy tháng nay kia mà!

Hiền cũng ngạc nhiên không kém:

– Tôi có thấy gì đâu. Nó khỏe như voi, có mặt thường xuyên ở tiệm nháy mà lại.

Trâm cúi gằm, đầu óc nàng như muốn nổi loạn. Nàng không hiểu nổi thái độ của Huấn nữa. Như thế, rõ ràng sự vắng mặt tin tức, thư từ của Huấn là do Huấn cố tình muốn xa lánh mình.

Trâm có lỗi gì đối với Huấn cháng, hay là tự Huấn cảm thấy Trâm vô duyên, Trâm xấu, Trâm tỏ ra quê mùa trước những cô gái đô thành và những xa hoa quyến rũ của đô thành? Chịu! Trâm không thể nào hiểu nổi!

Hiền cũng đứng yên lặng, giữ nét mặt nghiêm trang trước mộ Hải. Một phút sau, Hiền nghe rõ tiếng Trâm nức lên. Tiếng chuông chùa từ một nơi xa xôi nào vẳng lại. Hoàng hôn về chầm chậm. Ông Khang lên tiếng:

– Thôi mình về đi. Có khóc mãi nó cũng chẳng sống lại trở về với mình được.

Bà Khang như muốn nằm lì lại trên nắm đất mới. Quần áo bà đầy bùn đen sạm. Hiền phải phụ với ông Khang nâng bà dậy.

Bốn người về đến nhà thì trời sập tối. Bữa cơm trôi qua trong cái không khí buồn nản cực độ. Ông Khang muốn gây một câu chuyện vui tươi làm giảm bớt cái vẻ buồn nản này đi, ông nhìn Hiền rồi quay sang phía bà Khang nửa đùa nửa thật:

– Tôi phải lôi cậu Hiền về đây giới thiệu với bà đây. Con Trâm gặp cậu ấy từ trong Sài Gòn rồi.

Bà Khang cố nở nụ cười nhìn Hiền rồi nhìn sang phía Trâm. Bà không trả lời, nhưng đôi khi mắt của bà ánh lên một niềm vui. Trâm e lệ cúi đầu không dám ngước lên. Nàng vội vàng bưng mâm xuống nhà dưới. Hiền cũng khựng người ra trước câu nói táo bạo ấy của ông Khang.

Đợi cho Trâm đi khuất bà Khang mới nói với Hiền:

– Này, tôi gả con gái thì gả nhưng tôi bắt rể đấy nhé.

Hiền đỏ bừng mặt thốt ra một tiếng vu vơ, không dự định:

– Dạ.

Ông Khang cười khanh khách:

– Thế là « toa » chịu rồi nhé. Ít nữa moa sẽ di chuyển tất cả gia đình vào Sài Gòn cho tiện. Toa cũng nên về ở cả với bọn moa cho vui. Gia đình toa những tâm đứa con trai kia mà.

Hiền cười nhạt không đáp. Anh bị du vào cái tình thế không thể nói câu gì dứt khoát được. Nhưng dù sao Hiền cũng nhận thấy rằng việc này phải do

Trâm quyết định. Trâm vẫn chưa hề biết chuyện giữa Huấn và Tuyết. Đợi khi nào Trâm biết việc đó rồi ông Khang hãy nói với Trâm thì tốt hơn. Bất giác Hiền mỉm cười.

Ông Khang quay sang nói với bà Khang bằng một giọng thân mật:

– Bà lại được con trai nhé. Tôi bảo đảm rằng thằng Hiền khôn hơn thằng Hải nhà mình đấy. Hai đứa có những cái gần giống nhau.

Tối hôm ấy ông Khang đi ngủ sớm. Còn lại Trâm và Hiền ngồi ở nhà ngoài, Hiền thấy Trâm có vẻ ngượng ngập từ khi nghe ông Khang bày tỏ ý định gả Trâm cho Hiền. Trâm thường không nhìn Hiền, lẩn luôn xuống nhà dưới hoặc vào buồng riêng. Nhưng bây giờ buồng riêng của Trâm đã nhường cho ông Khang,

Trâm không còn chỗ để lẩn tránh nữa. Nàng ngồi ở chiếc giường của Hải vẫn thường nằm ngày xưa. Hiền cũng không muốn làm phiền Trâm nên anh giở một tờ tuần báo cũ ra xem. Một lát, nhân lúc Trâm ra gần bàn uống nước, Hiền khẽ hỏi:

– Tôi nói chuyện với Trâm một lát được chứ?

Đôi mắt buồn của Trâm chớp mau, nàng vẫn không nhìn Hiền, trả lời như một tiếng thở dài:

– Dạ, Trâm xin nghe.

Hiền cười gượng, lòng tự ái bị tổn thương chút ít, vì Trâm có cái dáng điệu miễn cưỡng khi phải trả lời câu ấy, Hiền nói một câu xa xôi:

– Tôi về chia buồn với Trâm chứ quả thật không hề có ý gì khác. Tôi muốn đi với ba Trâm cho ông khuây khỏa trên quãng đường về.

Trâm im lặng. Nàng cho rằng Hiền cần thận một việc không cần thiết nữa. Nếu như trước kia, Huấn vẫn còn liên lạc đều đều với Trâm thì Hiền đính chính như vậy là đúng. Nhưng đến bây giờ, dù Hiền có ý định về đây với mục đích xin dạm hỏi nàng thật, có lẽ việc đó không ảnh hưởng gì đối với Trâm. Nàng đang mang cái tâm sự của một kẻ liễu lĩnh vì những đau đớn tê dại cứ dồn dập đến. Trâm kéo ghế ngồi đối diện với Hiền, nàng bình thản nhìn thẳng vào mắt Hiền:

– Anh không cần phải nói như thế. Trâm có tỏ thái độ gì phản đối anh đâu.

Vẫn nụ cười gượng nở trên môi,
Hiền đáp:

– Đành rằng thế, nhưng..... tôi có bốn phận phải nói sự thật ấy với Trâm.

Trâm trở nên bạo dạn:

– Trước hết Trâm phải cảm ơn lòng tốt của anh đối với ba Trâm. Sau nữa Trâm xin nói thẳng ngay rằng cho đến bây giờ, ngồi trước mặt anh, Trâm có nhiều cảm tình với anh.

Hiền cười nhẹ, anh ân hận vì đã có ý gay gắt với Trâm. Hiền cũng không dám ngờ rằng Trâm dám thẳng thắn nói với anh như vậy. Lòng Hiền xao xuyến, anh có cảm tưởng như được sống lại hồi mới mười bảy tuổi và đang ngồi trước người yêu thứ nhất, còn thẹn thò chưa dám ngỏ một lời âu yếm. Anh nhìn Trâm rất lâu mới cất tiếng ngập ngừng:

– Lâu nay Huấn không viết thư cho Trâm sao?

Trâm cười gượng, nàng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa Trời tối đen như mực, thỉnh thoảng một tia chớp loé lên soi mờ hình dáng khảng khiu của những thân tre xơ xác trước cửa nhà. Giọng Trâm xa vắng:

– Từ khi ở Sài Gòn về, Trâm không được thư của anh Huấn nữa. Chị Tuyết có viết thư cho Trâm. Chị ấy nói rằng anh Huấn đau, phải nằm nhà thương.

Nói đến đây Trâm ngừng lại. Nàng nhìn thẳng vào mắt Hiền để nói một câu chua chát:

– Chị ấy nói dối Trâm, phải không anh? Bằng cứ là anh vẫn thường gặp anh Huấn ở tiệm nhảy. Chị Tuyết độ này thế nào anh?

Hiền bối rồi, đôi mắt chớp mau:

– Lâu lắm tôi không gặp Tuyết...

Nghe giọng Hiền ngập ngừng Trâm đoán rằng Hiền cố tình giấu diếm mình điều gì. Tự nhiên lòng Trâm nhói buốt, nàng có cảm tưởng như tất cả mọi người đang cố ý đánh lừa mình. Ý nghĩ đó khiến Trâm giận, nàng nói phăng ngay ra:

– Chẳng trách người ta bảo lòng người sâu tối như lòng biển, nguy hiểm như cạm bẫy. Kể ra cũng không sai nhiều lắm, phải không anh?

Hiền hơi chột dạ vì câu nói ấy của Trâm, anh cố làm ra vẻ vô tư:

– Tại sao Trâm lại nói thế?

Trâm có cái nhún vai của Tuyết:

– Trâm cho rằng tìm được một người thành thật với mình khó lắm.

Nói rồi Trâm ngả người ra thành ghế, đầu hơi nghiêng về phía sau làm cho mái tóc dán lên vai.

Hiền búng búng cho tàn thuốc rơi xuống chiếc gạt tàn, cái cử chỉ anh làm cho bết bối rồi mà thôi. Anh nghĩ có lẽ Trâm biết một phần sự thật về Tuyết rồi chẳng. Như vậy anh phải nói luôn cho Trâm biết tất cả. Hoặc là Trâm không hề biết tí gì thì sự chờ đợi Huấn còn kéo dài đến bao giờ nữa! Sự khổ đau đằng nào cũng đến, thà để nó đến trước còn hơn. Hiền lựa lời nói với Trâm:

– Tôi nghe nói hình như Tuyết không còn ở Sài Gòn nữa thì phải.

Trâm ngơ ngác:

– Sao hả anh? Chị ấy đi đâu.

– Không rõ nữa.

Đôi mắt Trâm mở rộng. Nàng có ý chờ đợi và thúc giục Hiền nói tiếp. Hiền mỉm cười rồi nói một câu do dự:

– Nghe nói Tuyết đi xa vì một chuyện tình duyên lỡ lầm gì đó.

Trâm cũng cười. Nàng vẫn cho rằng những cô gái tự do và lãng mạn như Tuyết chẳng trước thì sau rồi thế nào chuyện đó cũng phải xảy ra. Nàng không ngạc nhiên nhưng bỗng thấy ngậm ngùi thương hại cho Tuyết. Dù sao thì Tuyết cũng đối xử với nàng rất tốt. Những lá thư sau này của Tuyết càng khiến Trâm cảm động. Tuyết dí dỏm, thẳng thắn và thích... dạy đời. Tuyết đã viết cho Trâm trong lá thư thứ nhất như sau:

“Đối với Huấn, Trâm nên coi chừng. Con trai bây giờ nguy hiểm lắm. Ông ấy còn là một nghệ sĩ trẻ nên rất có thể có... những bất ngờ xảy đến. Chi bằng cứ đề phòng trước là hơn. Cứ cho ông ấy lúc nào cũng toàn quyền tự do, không ràng buộc gì với mình cả. Như vậy, nếu... có chuyện gì xảy ra mình cũng đỡ đỡ và có quyền... mỉm cười”.

Đọc xong đoạn ấy, cảm giác đầu tiên của Trâm là ngượng ngùng, sự ngượng ngùng pha lẫn thích thú của tất cả những người con gái khi một người bạn gái khác “bắt quả tang” tâm trạng của mình. Trâm không trả lời Tuyết về đoạn thư này. Sự yên lặng có giá trị của một lời thú nhận.

Sau này càng nghĩ đến đoạn thu ấy của Tuyết, Trâm càng cảm thấy băn khoăn. Rất có thể là Tuyết đã thấy Huấn

có sự gì thay đổi nên Tuyết báo cho Trâm một cách khéo léo như thế, cũng có thể là một lời an ủi. Trâm đã định hỏi thẳng Tuyết, nhưng thật ra đối với Huấn, Trâm vẫn chỉ có danh nghĩa là một... người bạn. Trước kia, Trâm không dám trả lời sự ngỏ ý của Huấn và sau này khi gặp Huấn thì Trâm... mắc cỡ, Trâm “bảo thủ” nên câu chuyện vẫn không đi đến kết luận nào dứt khoát cả. Tuy nhiên, từ trong thâm tâm, từ trong một góc sâu kín nhất của linh hồn, Trâm đã thú nhận rằng mình yêu Huấn và sẵn sàng trao cho Huấn mối tình đầu nếu Huấn ngỏ lời lần nữa. Nhưng Trâm đã chờ đợi Huấn lâu rồi và hôm nay thì Trâm biết rõ rằng Huấn quên Trâm thật. Có thể nói là Huấn phản bội Trâm không? Điều đó thì chỉ có Huấn mới có quyền trả lời.

Nghĩ đến đây Trâm thở dài rất nhẹ. Tiếng sột soạt trên những trang báo mà Hiền đang loay hoay lật hết tờ này đến tờ khác khiến Trâm giật mình. Nàng quay sang nhìn Hiền rồi mỉm cười, đôi mi mắt chớp nhanh, tiếng nàng chìm xuống:

– Trâm... đang trí lẫn, cứ hay nghĩ ngợi vẩn vơ. Có vẻ... khôì hài thế nào ấy anh nhỉ.

– Tôi không nhận thấy như thế. Mà ngược lại...

Hiền định nói là Hiền còn nhận thấy những lúc Trâm ngồi như thế thật ưa nhìn, thật đẹp, một hình ảnh thơ mộng mà không phải lúc nào cũng dễ tìm. Nhưng Hiền lại sợ rằng câu nói ấy có vẻ sỗ sàng quá đối với một cô gái Huế nên anh lại bỏ lửng câu nói ở đấy.

Một lát sau, Trâm hỏi Hiền một câu đột ngột:

– Anh nghĩ về anh Huấn như thế nào?

Bị hỏi một câu bất ngờ, Hiền trở nên lúng túng. Anh nhìn vợ vẫn ra ngoài cửa:

– Tôi cũng đang định hỏi Trâm câu ấy.

Trâm cười ranh mãnh:

– Trâm hỏi anh thì anh cứ trả lời đi đã. Trâm sẽ phát biểu ý kiến sau.

Đầu Hiền hơi cúi xuống, điều thuốc là cháy khét giữa hai ngón tay. Suy nghĩ một phút, Hiền lắc đầu:

– Chịu! Tôi không biết phải phát biểu như thế nào cho đúng cả. Bọn con trai chúng tôi thường tránh nói về nhau

trước một người bạn gái.

– Sao vậy hả anh?

– Tại vì... có nhiều cái bất tiện lắm. Lẽ thứ nhất là trong khi nói về một người khác, chúng tôi dễ bị lộ nhược điểm của mình cho các cô..... cười chơi. Lẽ thứ hai là nói xấu một người khác vắng mặt, mình còn xấu hơn, còn nói tốt... đôi khi không thể hoặc là không đúng với nhận định của mình. Hơn nữa nói tốt cho Huấn trước mặt Trâm, tôi sợ rằng hơi thừa.

Trâm vuốt lại vài sợi tóc mai vương trên khuôn mặt. Nàng cười khôn ngoan:

– Anh rào đón thế đủ rồi. Bây giờ thì cứ nói đi. Anh nói thật tất cả những nhận xét của anh về Huấn, Trâm hứa rằng sẽ tin anh trong chuyện này. Anh

nói đi rồi Trâm nói với anh chuyện khác.

Hiền cũng tỏ ra khôn ngoan không kém:

– Có gì để mà nói đâu. Tôi tưởng Trâm... biết nhiều về Huấn hơn tôi chứ...

Tiếng Trâm thở dài nghe chán chường lạ. Hiền hơi chột dạ vì thái độ ấy của Trâm. Anh biết rằng mình đã để tình thế đi căng quá một chút rồi. Câu nói vừa rồi quả là một lỗi lầm đáng chê trách. Hẳn là Trâm sẽ nghĩ rằng mình mĩa mai khéo Trâm chẳng? Hiền ngập ngừng một lát rồi đi thẳng vào điều Trâm muốn biết.

– Trâm cho rằng Huấn và Tuyết chỉ là bạn với nhau thôi ư?

Trâm tròn mắt nhìn Hiền:

– Anh nói gì mà lạ vậy? Họ là... anh em với nhau kia mà.

Hiền cũng biết trước rằng Trâm sẽ trả lời như vậy vì hôm ở phi trường Tuyết đã kể với Hiền rồi, nhưng Hiền vẫn làm bộ ngạc nhiên:

– Ai nói với Trâm như vậy?

– Anh Huấn và chị Tuyết đều nói với Trâm thế mà. Sao! Có gì lạ hả anh?

Hiền mỉm cười bí mật, thoáng một chút mỉa mai trước thái độ hoảng hốt ấy của Trâm. Anh lúng kình nói nhỏ:

– Lạ nhỉ. Sao họ lại phải nói như vậy.

Trâm ngẩn ngơ:

– Anh định nói gì, Trâm không hiểu.

Hiền gật gù:

– Trâm không hiểu là phải. Tôi biết rõ ràng là Huấn và Tuyết không phải là anh em. Họ... là bạn với nhau từ lâu rồi.

Trâm tái người, đôi mắt nàng mở rộng. Một bất ngờ tai ác đến với nàng như một tiếng sét. Trâm bỗng hiểu tất cả những điều Hiền muốn nói từ sáng đến bây giờ.

Nhưng sự đau đớn đến tê dại ấy chỉ làm Trâm lặng đi vài giây rồi nàng lại lấy ngay được bình tĩnh. Đôi mắt Trâm sáng lên:

– Như vậy là chị Tuyết bỏ nhà đi chỉ vì anh Huấn?

Hiền lắc đầu:

– Không đúng hẳn. Bởi vì Huấn có

bỏ rơi Tuyết đầu. Phải nói rằng Tuyết bỏ rơi Huấn mới đúng.

Trâm khe nhướn đôi lông mày:

– Anh nói gì mà kỳ lạ như truyện trinh thám thế? Đã lỡ lắm rồi mà chị Tuyết lại... bỏ rơi Huấn? Không thể nào Trâm dám tin anh đâu.

Hiền vẫn cười:

– Chuyện xảy ra như vậy đấy. Gặp Huấn ở tiệm nháy, nó có vẻ buồn và hối hận. Nó thề rằng giữa nó và Tuyết không hề xảy ra chuyện xích mích gì trước khi Tuyết bỏ đi cả. Hai người vẫn đi với nhau như thường. Tuyết bỏ đi vì cái tính ngang bướng của Tuyết. Có lẽ cô ta cho rằng làm như vậy để tỏ ra lúc nào cũng... bình đẳng với bọn con trai chúng tôi chẳng. Hay là Tuyết muốn tỏ ra lúc nào

cũng sẵn sàng đủ nghị lực để sống dù ở trong một hoàn cảnh khó khăn nhất. Biết đâu Tuyết chẳng có những ý nghĩ táo bạo ấy?

Trâm thở dài, nàng lắc đầu:

– Như thế là tự làm khổ mình, tự phá vỡ hạnh phúc của mình. Nếu Tuyết cứ ở lại với Huấn thì biết đâu hai người chẳng tìm thấy hạnh phúc bên một đứa con?

Hiền lặng lẽ cúi đầu không đáp. Bởi vì chính anh cũng đang thắc mắc về trường hợp của Tuyết. Mười phút trôi qua dài và buồn, Trâm lên tiếng:

– Có thể là chị Tuyết nhiều tự ái quá đấy thôi. Chị ấy sợ rằng nếu ở lại với anh Huấn thì mặc nhiên anh Huấn phải có trách nhiệm với chị ấy. Như vậy là “bắt

bí” anh Huấn trong trường hợp bất khả kháng. Có lấy nhau chẳng nữa, sau này chị Tuyết vẫn có cái ám ảnh là anh Huấn sở dĩ phải lấy chị ấy chỉ vì một phút lỗi lầm. Kể ra chị Tuyết cũng có lý đấy chứ. Nếu anh Huấn thật tình yêu chị Tuyết và thật tình muốn xây dựng với chị Tuyết thì cứ việc đi tìm. Phải không anh? Như vậy sẽ không ai có mặc cảm “bị” lấy nhau cả.

Hiền hất hàm:

– Nếu Huấn không tìm thấy?

Hàm răng trắng của Trâm cắn nhẹ lấy môi. Nàng trả lời đầy nghị lực:

– Thì... hai người cử việc thương nhớ nhau. Còn hơn là phải sống với nhau cả đời mà lúc nào cũng đầy rẫy ân hận, chất nặng bản khoăn. Sống như thế thì...

chịu làm sao nổi?! Nhưng .. dù sao Trâm cũng tin rằng nếu anh Huấn cố sức tìm thế nào cũng thấy.

Hiền gật gù rồi mỉm cười:

– Như vậy... có thể là Tuyết khôn ngoan quá chẳng. Tuy nhiên, cũng là cuộc phiêu lưu khá nguy hiểm, Trâm có thấy thế không?

Tiếng Trâm ngập ngừng, lơ đãng:

– Có thể... có thể...

Hiền rót một ly nước trà nóng, hai bàn tay xoa nhẹ trên men bóng của chiếc ly, hơi khói bốc lên thơm phức mùi hoa sen. Anh nhấp một ngụm nước trà nhỏ rồi ngả lưng ra thành ghế, đôi mắt Hiền nhìn Trâm rất nhanh.

Trâm cũng bắt gặp cái nhìn tha thiết

ấy của Hiền, nàng bối rối... mỉm cười. Cả hai cùng nín lặng và thoáng một chút xao xuyến mong manh.

Một lát, Trâm ngược lên, đôi mắt sáng long lanh, dường như nàng vừa quả quyết tự hứa với mình điều gì, nàng hỏi Hiền một câu đột ngột:

– Anh nghĩ thế nào về ý định của ba Trâm?

Hiền ngáy người, anh không ngờ Trâm dám hỏi một câu táo bạo như vậy. Đến nỗi Hiền không dám tin ngay rằng Trâm muốn nói về ý định của ông Khang trong việc muốn gán ép Trâm cho Hiền. Anh giả vờ... ăm ớ hỏi lại:

– Về ý định nào nhỉ?

Trâm cười. Nàng chớp mau mắt. Một thoáng rất nhanh, Trâm đã định

chối. Nhưng hình như sự tê dại từ mấy ngày nay đã khiến Trâm trở nên mạnh dạn liều lĩnh. Nàng nói khẽ:

– Anh chóng quên nhỉ. Chuyện ba Trâm nói với má Trâm lúc chập tối...

Hiền nói nhanh:

– Tôi nhớ rồi.

– Anh không cho là ba tôi nói đùa đấy chứ?

Hiền trở nên lúng túng:

– Tôi cũng... không biết nữa.

– Nếu trong trường hợp ba tôi nói thật?

Hiền cắn môi, bàn tay trở nên vụng về làm nghiêng chén nước sóng ra bàn. Anh trả lời lửng lơ:

– Tôi chưa dám... tin rằng ông nhà nói thật.

Trâm thở dài nhè nhẹ. Nàng ngồi xoay người, một bên má nghiêng vào bóng tối, đôi mắt đen buồn sâu thăm thẳm. Tiếng Hiền ngập ngừng:

– Nếu giả dụ là ý định của ông nhà thật thì... điều đó quả là... một vinh dự cho tôi.

Đôi mắt Trâm ngược lên với một vẻ bình dị, hình như câu trả lời không làm nàng xúc động chút nào:

– Anh nói thật?

– Tất nhiên, không ai dám cả gan lừa dối trong cái... khung cảnh này.

Nói rồi Hiền ngược lên bức hình của Hải trên bàn thờ. Trâm hiểu ý, nàng

cúi đầu và bỗng dừng nước mắt trào ra. Tiếng nấc của Trâm nho nhỏ vọng lên. Trâm cũng chẳng hiểu sao mình lại khóc. Vì câu nói của Hiền có một ý thương hại, một ý... nghiêm trọng hơn cả một lời thể hay là Trâm khóc cho chuyện tình duyên thứ nhất của mình?

Hiền cũng ngẩn ngơ, anh ngược mắt nhìn mái tóc dài che kín bờ vai đang run lên trên vai Trâm. Hiền kính trọng sự đau khổ của người con gái suốt đời nhẫn nại, suốt đời cầm sầu và luôn luôn chịu đựng tất cả những buồn đau không hé rằng một lời than trách. Đợi cho sự xúc động quá mạnh của Trâm đi qua, Hiền lựa lời lên tiếng:

– Tôi cũng mong được biết ý kiến của Trâm về việc này.

Trâm lau nước mắt trên gò má, nàng đã định trả lời Hiền rằng anh cứ về Sài Gòn rồi Trâm sẽ có dịp viết thư cho anh, nhưng... đến bây giờ Trâm trở nên thù ghét sự chờ đợi. Nàng cũng không muốn Hiền phải bận khoản trong một khoảng thời gian .. vô ích, để cho chàng yên tâm làm việc khác tốt hơn. Nghĩ thế, Trâm đáp ngay:

– Trâm rất vui lòng vâng theo ý kiến của ba Trâm.

Hiền lặng người đi vì sung sướng. Anh không biết nói với Trâm câu gì để diễn tả niềm reo vui trong lòng mình.

Nhưng sự vui sướng của Hiền chỉ đến rất nhanh như một cơn mưa bóng mây. Hiền vừa nghĩ ra rằng sở dĩ Trâm có cái thái độ dứt khoát như vậy không phải vì Hiền mà chính vì Huấn, vì sự đau

khổ của Trâm về Huấn. Lấy Hiền chỉ là một lối thoát trong sự bối rối, đau đớn hiện tại của Trâm mà thôi. Hiền thương hại Trâm thật, nhưng... anh vẫn sợ cái ý nghĩ ấy đeo đuổi trong suốt những ngày hai người sẽ nối tiếp yêu thương nhau rồi đi đến hôn nhân. Hiền sợ khó trở thành một mặc cảm nặng nề ám ảnh Hiền, như vậy khó lòng mà tìm thấy hạnh phúc được. Tâm trạng Hiền trở nên bồn chồn. Anh suy nghĩ một lát rồi hỏi thẳng Trâm:

– Trâm không vì... buồn nản mà nghĩ liều thế đấy chứ?

– Sao anh lại cho là Trâm nghĩ liều?

– Vì... tôi cảm thấy quyết định ấy đến với Trâm nhanh quá.

Trâm cười, nàng thoáng hiểu trong những giây phút im lặng vừa qua anh chàng Hiền này đã nghĩ những gì về nàng. Có thể Hiền đã nghĩ đúng một phần rồi đấy. Tuy nhiên, Trâm không đại gì mà thú nhận cả, sự thú nhận có thể làm tổn thương đến Hiền rất nhiều. Trâm lắc đầu:

– Anh lại có mặc cảm rồi. Chẳng trách chị Tuyết sợ những mặc cảm ấy đeo đuổi mà bỏ đi là đúng. Bây giờ thì anh có cơ hội hiểu thêm về tâm trạng chị Tuyết nhé. Chị ấy chẳng ngang bướng chút nào, phải không anh? Nếu anh ở vào địa vị chị Tuyết, anh cũng dám làm như vậy lắm.

Hiền gật đầu, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười hiền lành thú nhận. Trâm tiếp bằng một giọng dứt khoát:

– Anh nghĩ sai về Trâm và anh Huấn rồi. Thật ra anh Huấn trước sau cũng vẫn chỉ là bạn Trâm mà thôi. Trâm chưa hề hứa hẹn gì với anh Huấn cả. Có một lần, cách đây lâu rồi, trước khi Trâm vào Sài Gòn, anh Huấn có... ngỏ ý với Trâm, nhưng hồi đó Trâm đã biết mặt anh ấy ra sao đâu mà nhận lời hoặc từ chối. Thế rồi chuyện ấy cũng qua đi... mãi cho đến nay.

Hiền cười, nụ cười cởi mở:

– Thế mà hồi ở Sài Gòn, tôi lại cứ nghĩ rằng giữa Trâm và Huấn đã... hứa hẹn với nhau nhiều rồi cơ đấy.

Trâm cũng mỉm cười. Nàng tiết lộ cho Hiền biết một phần sự thật. Nàng cúi mặt, hạ thấp giọng:

– Nói thật với anh rằng nếu anh

Huấn ngỏ lời với Trâm ngay từ khi Trâm ở Sài Gòn về Huế thì Trâm đã nhận lời rồi.

Vẻ mặt Hiền thoáng buồn, Trâm nhận thấy nụ cười gượng nở trên môi chàng. Tiếng Hiền cố làm ra vẻ hồn nhiên:

– Nhưng từ đó đến nay Huấn... biệt vô tăm tích phải không? Trâm biết lý do tại sao rồi chứ?

Trâm gật đầu:

– Bây giờ Trâm biết rồi. Anh Huấn xử sự như vậy cũng phải, tuy rằng lối xử sự ấy hơi... trẻ con một chút anh ạ.

– Trâm bảo phải làm thế nào?

– Anh ấy cứ việc viết thẳng cho Trâm có phải đẹp. dễ hơn không? Tại sao anh ấy không làm thế?

Hiền cười nhạt:

– Vì đã trót nói với Trâm rằng Tuyết là em gái.

Trâm cũng tươi cười:

– Biết mình có tội mà lại dám thú tội thì đáng thương biết bao nhiêu.

– Mấy người đã làm được như thế, dù rằng rất nhiều người nghĩ ra điều đó.

Trâm đứng dậy:

– Thôi, để anh đi nghỉ. Và xin anh cứ yên tâm rằng Trâm nói như vậy là vì anh chứ không phải vì... những lý do khó hiểu khác đâu.

Hiền muốn cầm lấy bàn tay gầy và xanh của Trâm, nhưng anh ngập ngừng rồi không dám thực hiện cái ý muốn ấy. Bóng Trâm khuất sau bức rèm treo

cửa bằng trúc, những âm thanh lao xao
khua động như reo vui. Hiền còn nhớ
mãi mái tóc dài óng mượt của Trâm xõa
xuống ngang bờ vai.

Suốt ba ngày Tết, Tuyết không muốn bước chân ra khỏi cửa. Cái thành phố ven bờ biển này hình như cũng buồn hẫng đi với những cơn mưa dai dẳng và những trận gió lạnh cuốn theo bụi cát và nước biển. Tuyết đã đọc hết trên mười cuốn tiểu thuyết để không còn thì giờ suy nghĩ được thêm điều gì nữa.

Nhưng hôm nay, ngày mừng bốn Tết, những cuốn sách Tuyết mượn, nàng đã đọc hết cả rồi. Cửa hàng tạp hóa của bà cô nàng cũng bắt đầu mở cửa. Sáng sớm Tuyết đã ra thu dọn quầy hàng

mong tìm được một chút quên lãng. Nhưng từ sáng đến mười giờ, không hề có một người khách. Bà cô Tuyết giục nàng đi nghỉ. Tuyết nằm miên man nghĩ đến Sài Gòn giờ này. Chắc hẳn những gã con trai như Huấn như Hiền và những nàng con gái trẻ tuổi như những bạn của Tuyết đang rủ nhau đi bát phố, đang vui vẻ bên nhau trong những ngày đầu năm. Không biết họ có nhắc đến tên Tuyết nữa không, hay cuộc đời cũng dễ quên lãng tất cả những người xa vắng?! Tuyết bỗng thấy tủi thẳm, nước mắt vòng quanh mi. Nàng cố nín khóc hàm răng cắn chặt lấy môi. Nhưng một lát sau Tuyết vẫn thấy đầu lưỡi mình mằn mằn, vị mặn của nước mắt. Nàng vùng dậy chạy ra phía nhà sau rồi ngồi vật xuống trên chiếc giường tre.

Tuyết nhớ đến Hà Nội, nhớ đến thời nàng lên mười một mười hai gì đó, nàng đã cùng các bạn đạp xe máy đi chùa Trầm, và làng Láng. Cái tuổi hồn nhiên với những tiếng cười trong sáng ấy hình như còn quyến luyến quanh đây, hình như mới ngày hôm qua hay là mùa xuân trước. Những hình ảnh đầm ấm đó cứ nháy nhót một cách tai quái trước mắt Tuyết. Nàng chớp mau mắt để xua đuổi những ám ảnh ray rứt đó. Tuyết ngược nhìn lên một cành dừa thấp nhỏ tỏa những cành lá dài trên mặt ao. Đôi chim vành khuyên đang đứng tía lông cho nhau trong bụi găng khiến Tuyết quay vội mặt đi. Cái hình ảnh đó làm Tuyết chợt nhớ đến những giây phút bên Huấn.

Tuyết nhìn ra con đường uốn khúc xa xa, mờ mờ trong mưa bụi. Bóng Tháp Chàm nổi bật lên sau chiếc cầu trắng.

Tuyết nghĩ đến một cái gì thiêng liêng, một Đấng tối cao mà người ta thường nói là cứu vớt linh hồn con người. Tuyết không ngờ rằng hôm nay nàng lại yếu đuối được đến như thế. Nàng muốn tìm một niềm an ủi ở một cái gì huyền bí vô hình. Tuyết muốn tìm đến với Đấng tối cao, quỳ xuống chân “người” để rồi được nằm yên, được ve vuốt như một đứa con yếu đuối nằm trong lòng mẹ.

Tuyết khóc...

Không biết Tuyết đã ngồi như thế bao nhiêu lâu rồi. Mãi đến lúc bà Tân Mai – cô của Tuyết – vào dọn cơm, Tuyết mới choàng tỉnh:

Tiếng bà Tân Mai hiền từ:

– Cô mở cửa hàng đầu năm lấy hên thôi. Buổi chiều nghỉ.

Tuyết trả lời một câu ngớ ngẩn:

– Thế ạ. Sao vậy cô?

Bà Tân Mai mỉm cười liếc mắt nhìn Tuyết, cái nhìn đầy thương hại. Bà không trả lời câu hỏi của Tuyết:

– Chiều nay cháu đi lễ Tháp Bà với cô nhé. Cô định đi từ hôm mùng một mà không đi được.

Tuyết ngoan ngoãn “dạ” khẽ một tiếng rồi đứng lên vào dọn mâm. Bà Tân Mai vỗ nhẹ lên vai Tuyết:

– Thôi cháu đừng nghĩ quanh quẩn làm gì nữa. Cơ sự đã trót ra như thế rồi, cháu cứ ở đây với cô. Nhà này là nhà của cháu. Ít nữa sinh nở rồi cháu cũng cứ việc ở đây.

Tuyết cảm động, cúi đầu không đáp.

Hai cô cháu lặng lẽ ngồi vào bàn ăn. Bà Tân Mai không muốn gọi lại chuyện lòng đau buồn của Tuyết, nhưng một lúc sau, hình như sự tò mò chưa được thỏa mãn, Bà Tân Mai bỗng lại gọi chuyện:

– Cháu trót dại với... cậu tên là gì ấy nhỉ?

Tuyết muốn gào lên là nàng không dại, không trót dại bao giờ cả, nàng đã cho tất cả và đến bây giờ nàng vẫn vui lòng chịu đựng. Nhưng chính hôm thú thật với Bà Tân Mai, Tuyết đã dùng hai tiếng “trót dại”. Nàng phải dùng vì không còn danh từ nào khác. Tuyết, ngậm chặt miệng đến gần một phút sau nàng mới đáp được một câu gọn lỏn:

– Anh Huấn.

Bà Tân Mai chép miệng:

– Con trai bây giờ chúng nó thế cả. Liệu nó có biết cháu ở đây không?

Tuyết lắc đầu:

– Dạ, không!

– Nếu biết, chắc nó cũng lờ đi. Đứa nào dại gì còn thò mặt đến..

Tuyết cắt ngang:

– Cháu không tin như vậy.

Bà Tân Mai vẫn giữ nguyên nụ cười thương hại. Bà khe khẽ lắc đầu có ý nói “cháu vẫn còn dại dột lắm”. Nhưng Bà Tân Mai chưa kịp nói gì thì Tuyết đã nói ngay:

– Tại cháu hết cả, anh Huấn chẳng có tội tình gì. Chính cháu mới là người đáng trách. Cháu tin rằng, nếu anh Huấn

biết cháu ở đây, thế nào anh ấy cũng đến tìm.

– Sao cháu không cho biết.

– Cháu không muốn thế!

– Cô cũng mong rằng nó... đừng biết cháu ở đây. Bởi vì như vậy, cô sẽ mất cháu.

Nụ cười và giọng nói ấy của Bà Tân Mai làm Tuyết cảm động rưng rưng. Tuyết ngồi lặng đi.

Sau bữa cơm, Tuyết ra ngồi một mình ở quầy hàng trong khi cửa hiệu đóng kín. Tuyết bỗng thấy phân vân nghi ngại với cái ý kiến của cô. Nàng không thể tin được rằng Huấn sẽ lờ nàng đi khi biết tin nàng ở đây. Nhưng dù sao, cái thắc mắc ấy cũng đã hiện lên rõ rệt. Tuyết không đau đớn mà chỉ khinh bỉ nếu chuyện ấy

xảy ra thật. Tuyết đã thức nhiều đêm để mà hình dung ra cái cảnh mình phải cúi đầu câm nín khi nhìn thấy Huấn dắt tay một cô nhân tình trẻ đi qua trước mặt mình. Tuyết sẽ yên lặng và cố nở một nụ cười dửng dưng. Tuyết cho rằng nếu Huấn như vậy thật thì chàng không đáng để cho mình đau đớn, không đáng để cho mình thương tiếc. Và, Tuyết vui lòng với cái ý nghĩ ấy.

Nhưng đến bây giờ, câu nói của Bà Tân Mai lại khiến nàng băn khoăn. Câu hỏi vẫn hiện đến:

– Nếu Huấn biết mình ở đây?

Lòng Tuyết rối lên. Niềm tin tưởng ở Huấn đã lung lay. Qua ba tháng trời rờn rã, Tuyết sống âm thầm, không hề có một tin tức gì về với gia đình và cũng không hề biết được thái độ của Huấn sau

khi nàng bỏ đi. Bỏ đi như một người dở hơi.

Trong đầu óc Tuyết bỗng lóe lên một ý nghĩ táo bạo: Viết thư cho Huấn. Tuyết thấy tim mình đập rộn ràng như lần đầu tiên nghĩ đến việc trả lời thư người yêu. Nàng ngồi lặng đi để suy tính: phải rồi, ít ra Tuyết cũng cho Huấn một hy vọng, phải gieo vào lòng Huấn hình ảnh của mình, Tuyết sẽ viết thư cho Huấn mà không tiết lộ địa chỉ. Tuyết chơi cái trò ú tim ấy xem sao. Tuyết mỉm cười, thích thú. Nàng loay hoay mở ngăn tủ kính lấy giấy bút và phăng phăng viết:

“Anh Huấn,

Đọc những hàng này chắc anh biết ngay là thư của ai rồi. Tuyết nhớ anh quá, vì nhớ... không chịu được nên mới viết cho anh đây. Ba tháng trời dài như

ba năm xa vắng. Sống ở đây với những ngày mưa, sao mà buồn nản thế. Tuyết nghĩ nhiều đến những đêm vui trong quán “Con Chim Xanh”. Tuyết nhớ nhiều đến Sài Gòn những buổi chiều hửng nắng đạp Solex đến căn phòng bé nhỏ, đầm ấm của... chúng mình. Tuyết vẫn có quyền nói thế chứ hả anh? Nếu không thì ít ra Tuyết cũng còn có quyền nhắc đến như người ta kể lại một dĩ vãng vô cùng êm đẹp.

Bây giờ anh đang làm gì nhỉ. Dĩ nhiên là anh đang đọc thư của Tuyết. Nhưng Tuyết muốn hỏi đến đúng lúc này Tuyết đang viết cho anh thì anh đọc thư của ai. Cô Trâm hay là... một người em gái mới, một người bạn gái mới?

Đua dai thế anh đừng giận Tuyết nhé.

Có lẽ anh cũng đang nóng lòng muốn biết tại sao Tuyết bỏ đi vội vàng như vậy,

không báo tin cho bất cứ ai và hiện nay Tuyết làm gì, ở đâu phải không? Dù biết... không để làm gì cả hay nếu có thì cũng chỉ để khỏi ân hận là vì anh mà Tuyết bỏ đi, Tuyết khổ sở vì anh.

Sợ anh nghĩ bậy như thế nên Tuyết trả lời ngay câu hỏi thứ nhất.

Tuyết muốn đi xa Sài Gòn một ít lâu. Ở Sài Gòn mãi cũng không có cảm hứng gì mới. Tuyết chẳng thường nói với anh là bạn bè Tuyết vẫn bảo Tuyết có máu giang hồ vật trong người là gì? Nói thế kể cũng... hơi ngông, nhưng không biết nói với anh ra sao bây giờ. Xin anh cứ yên lòng tin rằng Tuyết đi vì chính Tuyết muốn như vậy. Và nếu có khó hiểu thì anh cứ coi như... chính Tuyết cũng chẳng hiểu nổi.

Sự xa vắng có làm cho Tuyết thay đổi nhiều. Nhưng thay đổi không có nghĩa là

Tuyết bỏ anh để đi theo một gã con trai khác. Điều này anh có quyền nghi ngờ, nhưng Tuyết thề rằng đã nói rất thật lòng mình. Tuyết vẫn yêu anh như xưa, hơn xưa là chẳng khác. Có xa vắng mới biết rõ thương yêu anh ạ. Tại sao Tuyết lại viết thư như thế nhỉ. Tuyết chỉ muốn nói thật, Tuyết muốn “tâm sự” với anh đấy thôi chứ không hề có ý gì khác. Anh có biết không, ở đây không có ai tâm sự với Tuyết cả. Bạn gái cũng không, chỉ vồn vện có vài cô hàng xóm, biết nói gì với nhau? Còn con trai... lại cũng không nốt. Những người con trai ở đây một số lớn là quân nhân. Họ nhìn Tuyết dửng dưng... khác hẳn với những ngày Tuyết đi trên hè phố Sài Gòn. Nhiều người nhìn Tuyết... như muốn ăn tươi nuốt sống, mỗi lần nghĩ lại Tuyết còn rùng mình, tưởng da thịt mình... bốc cháy.

Còn câu hỏi thứ hai về địa chỉ hiện

tại của Tuyết thì xin phép anh cho Tuyết được phép giấu kỹ. Rồi có một ngày nào đấy Tuyết trở lại Sài Gòn, anh sẽ biết. Bây giờ anh biết thì... hơi sớm cho nên Tuyết có bốn phận phải giữ kín. Tuyết thích chơi cái trò trinh thám này với anh, như vậy cũng mang lại ít nhiều thi vị anh ạ, kéo buồn chết được.

Anh có giận Tuyết không hả anh.

Cho anh giận. Hiện giờ Tuyết ghét phải ở gần bất cứ một ai. Tuyết thích sống một mình như thế này dễ chịu hơn. Nói thật, anh có... đến thăm Tuyết ngay bây giờ, Tuyết cũng chịu, chẳng dám tiếp anh đâu.

Anh giận rồi. Tuyết biết thế mà. Cho anh giận luôn đi, Tuyết thích cái vẻ phụng phịu rất trẻ con của anh. Tuyết ngừng bút đây. Chiều nay, mừng bốn Tết, Tuyết sẽ đi

lễ chùa. Tuyết không mặc quần áo mới, nhưng chắc là... Tuyết sẽ sung sướng lắm khi ngửi thấy mùi khói hương nghi ngút. Chúc anh mạnh để... đi chơi được nhiều.

TUYẾT

Viết xong lá thư, Tuyết đọc lại một lần. Có những chỗ nàng muốn đập xóa, nhưng nghĩ thế nào, Tuyết lại thôi. Nàng tặc lưỡi lầm bầm:

– Kệ! Anh chàng muốn hiểu thế nào thì hiểu.

Rồi Tuyết xếp đôi lại cho vào bì thư. Tuyết có cảm tưởng rằng nếu đọc lại lá thư này một lần nữa nàng sẽ không có đủ can đảm gửi đi. Tuyết dựa lưng vào thành ghế, đôi mắt lim dim tưởng nhớ đến hình ảnh Huấn. Nhận được lá thư này chắc hẳn vùng trán ấy sẽ hơi cau

lại rồi khi nhận ra chữ nàng, Huấn sẽ mỉm cười. Đọc hết lá thư chắc chàng hơi giận và bắn khoản nện gót giày trên sàn nhà.

Sự tưởng tượng ấy làm Tuyết thích thú. Nàng đứng dậy liếc nhanh xuống chiếc áo choàng. Bảy tháng rồi cái thai khá lớn, Tuyết phải mặc áo choàng. Tuyết vẫn phân vân rằng không hiểu đứa nhỏ sẽ là con trai hay con gái. Tuyết mong nó sẽ là con trai để... nó giống Huấn. Giống cái miệng xinh xinh và đôi mắt trong sáng. Tuyết không muốn đứa nhỏ sẽ là con gái, Tuyết sợ nó sẽ giống mình. Nàng không muốn phải nhìn thấy hình ảnh mình luôn luôn qua đứa bé. Tuy nhiên, dù nó là trai hay gái Tuyết vẫn thấy yêu thương nó ngay từ bây giờ. Dù đời Tuyết có vì nó mà bị mọi người khinh bỉ, thiên hạ bỏ rơi, thân nàng có

bị dày dọạ cơ cực, Tuyết cũng sẵn lòng chịu đựng. Đứa bé là kết quả của một tình yêu chân thật nhất. Tuyết đã dám làm và dám chịu.

Tuyết mỉm cười sung sướng, dù là sự sung sướng ấy không hoàn toàn thật. Nàng ngược nhìn ra ngoài trời, ánh nắng mùa xuân ửng hồng trên những ngọn cây còn ướt nước. Có lẽ bây giờ đã là ba giờ chiều. Tuyết nghĩ đến việc đi Tháp Bà chiều nay với bà cô, nàng vội vàng vào nhà.

Bà Tân Mai đang ngồi xếp vải thê hương và đồ lễ vào trong chiếc khăn quàng. Thấy Tuyết vào, bà ngược lên:

– Thôi mình đi kéo trẻ con. Cô đợi con mãi.

Tuyết nói chừa:

– Con tưởng cô ngủ nên... cứ ngồi ở ngoài ấy mãi.

Bà Tân Mai chỉ mỉm cười hiền từ vì bà thâm biết rằng Tuyết mãi làm một việc gì khác chứ không phải ngồi đấy để mà đợi bà ngủ dậy. Một bằng cứ rõ rệt nhất là bà dậy từ lâu rồi và sửa soạn đồ lễ lịch kịch mãi ở trong này mà Tuyết vẫn không hề nghe thấy. Bà ái ngại nhìn Tuyết lúng túng trong chiếc áo choàng màu trắng rồi gật gù:

– Mỗi ngày con một béo ra.

Tuyết ngượng ngập cúi đầu không đáp. Nàng xách chiếc khăn quàng và quay ra nhà ngoài. Bà Tân Mai đứng dậy đi theo cháu.

Đường phố Nha Trang đã trở nên tấp nập, không khí một ngày đầu mùa

xuân có nắng hồng ấm áp. Con đường Độc Lập như vừa được khoác lên một chiếc áo mới, chiếc áo lóng lánh dẹt bằng những sợi nắng sau cơn mưa dài. Gió từ mặt biển lùa vào lành lạnh.

Tự nhiên Tuyết cũng thấy lòng mình xôn xao, một cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng tràn đến thật nhanh. Nàng nhìn đường phố và mọi người xung quanh với một niềm vui kín đáo. Phải cố gắng lắm Tuyết mới quên đi cái mặc cảm tội lỗi luôn luôn ám ảnh mỗi khi có một vài kẻ tò mò nhìn mình. Tuyết dấu bàn tay sau chiếc khăn quàng gói đồ lễ, bởi vì bàn tay ấy không đeo nhẫn. Mấy lần bà Tân Mai ép Tuyết phải đeo chiếc nhẫn “Ma-ri-ê” vào cho có vẻ đường hoàng, nhưng Tuyết chỉ đeo một hôm rồi lại tháo ra. Tuyết cảm thấy ngượng ngùng với cái lỗi... khôn vặt, có vẻ gian trá ấy.

Vì thế Tuyết không đeo nhẫn. Nếu bà Tân Mai dùng bắt Tuyết đeo một lần thì có lẽ Tuyết không nghĩ đến. Nhưng bây giờ, Tuyết đã đeo một lần rồi nên cái ý nghĩ về chiếc nhẫn cứ ám ảnh không dứt. Nàng cố tự nhủ mình:

– Mặc kệ, ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Mình cần gì... thiên hạ.

Và, Tuyết thở mạnh, cố làm ra vẻ tự nhiên. Nàng dừng lại bỏ chiếc thư vào thùng với một ý nghĩ ngộ nghĩnh vui vui. Bà Tân Mai quay lại hỏi nàng:

– Con gửi thư cho ba má đấy à?

Tuyết lắc đầu:

– Không, con gửi cho bạn.

Bà Tân Mai trầm ngâm:

– Cô cứ ân hận vì không báo tin cho má con biết. Chắc má con lo lắm.

Tuyết gạt phắt ngay đi:

– Cô cứ yên tâm, má con chẳng lo đâu.

– Hôm nọ má con viết thư ra hỏi cô mà cô không dám trả lời. Cô đang tính bàn với con xem thế nào. Chi bằng cứ để cô nói rõ cho má con biết thì hơn.

Tuyết ngẫm nghĩ một lát rồi gạt đầu:

– Vâng, cô muốn tính thế nào cũng được.

Bà Tân Mai đặt khế tay lên vai Tuyết:

– Con bằng lòng chứ?

– Vâng. Tùy cô.

Rồi hai người yên lặng đi bên nhau. Bến xe đò đã hiện ra với một khung cảnh hỗn độn. Những chiếc xe cũ rích phun khói phè phè, ì ạch rời bến. Một vài bác lơ xe nháo nhác chạy ra mời khách.

Bà Tân Mai và Tuyết bước lên một chiếc xe lôi và thuê cả chuyến sang Tháp Bà. Chiếc xe bon bon lăn bánh trên con đường nhựa, thỉnh thoảng lại xóc tung lên vì ổ gà. Nhìn sang hai bên đường, Tuyết nhận thấy những cánh đồng ngập nước, một vài thôn xóm dân chài rải rác ven đường với những chiếc lưới rộng được phơi bằng mấy chiếc sào cao vút dưới nắng mùa xuân. Con sông từ cửa bể uốn khúc qua chiếc cầu hẹp. Tất cả đều gây cho Tuyết một thích thú bất ngờ. Tuyết nhớ đến con đường đi chùa Trầm ngày trước. Cũng dưới ánh nắng mùa xuân và cái lạnh giá buốt của miền

Bắc xa xưa. Tuyết có cảm tưởng mình được sống lại với khung cảnh thần tiên ấy.

Chiếc xe dừng lại dưới chân Tháp Chàm cổ kính. Những bậc thang cao chót khiến Tuyết nhớ đến hình ảnh những buổi leo trèo trong chùa Trầm ngày xưa. Mùi khói hương thoang thoảng xông ra, lòng Tuyết dịu lại. Một không khí trang nghiêm đang vây kín lấy khung cảnh này.

Tuyết theo Bà Tân Mai leo lên những bậc thang gạch đen mốc. Một vài người qua lại với những khuôn mặt hiền lành gần như cảm nin khiến cho khung cảnh ấy thêm phần trang nghiêm. Bà Tân Mai đã lầm rầm khấn vái ngay tứ lúc bước lên hết những bậc thang.

Vài chiếc tháp đen sạm đứng sừng dưới những chòm cây tốt lá xanh thẫm. Những vết rạn vỡ, loang lổ càng làm cho vẻ thâm u của Tháp Chàm thêm phần cổ kính. Tuyết cũng theo Bà Tân Mai vào trong tháp thắp hương rồi cầu nguyện. Tuyết không biết mình nên cầu xin gì cho mình đây, hay là cầu xin cho đứa trẻ sắp chào đời.

Khói hương đặc kín làm Tuyết chảy nước mắt, nhưng nàng vẫn cố gắng đứng im, cúi đầu trước bàn thờ. Bàn thờ mà thật ra Tuyết chẳng hề biết là thờ vị thần linh nào. Tuyết chỉ tin rằng dù người ta thờ kính ở đâu cũng chỉ có một đấng tối cao mà thôi và không ai hiểu nổi. Người ta kêu Chúa là Trời hay là thần là thánh cũng đều có một nghĩa như nhau. Tuyết đã đem hết lòng tin thâm trầm nhất của mình gửi gắm vào đấng tối cao ấy.

Tuyết bắt đầu cần xin cho mình và đứa con sắp ra đời. Nàng cầu xin nó sẽ là con trai, đẹp như tranh vẽ – lẽ tự nhiên trong cái ý nghĩ này phải mang theo hình ảnh của Huấn – và đời nó sẽ sống đầy đủ cái nghĩa sống của một đứa con trai, Tuyết cầu mong con mình sẽ trở nên một đứa trẻ thông minh, ngang tàng với đầy đủ tài ba để sống một cuộc đời đáng sống. Nó sẽ hơn Huấn, hơn tất cả những chàng trai mà Tuyết đã gặp trên đời...

Tuyết cúi đầu rất lâu trước bàn thờ, một lát nàng ngước lên nhìn lại khói hương mang theo lời cầu nguyện một lần nữa rồi quay ra sân. Bà Tần Mai lần lượt đi lễ hết tháp lớn đến tháp nhỏ.

Tuyết lững thững tản bộ trên chiếc sân gạch nhỏ hẹp. Nàng nhìn xuống phía cửa biển, những con thuyền chập chờn như những chấm đen trôi nổi trên

màu xanh dịu nhẹ nhàng. Cái hình ảnh xa xôi ấy khiến Tuyết nhớ Hà Nội. Nàng nghĩ đến những người bạn còn ở lại bên kia: con Yến, con Oanh, hai người bạn cùng học với Tuyết từ hồi còn bé. Những ngày đầu mùa xuân như thế này, không bao giờ họ chịu rời nhau. Khi thì Tuyết theo gia đình Oanh lên Bách Thảo, khi thì Tuyết cùng họ hàng Yến vào Láng hoặc đi chùa Ngọc Sơn, khi thì Oanh và Yến cùng đi với ba má Tuyết lên chùa Trầm hái lộc. Cái kỷ niệm gần nhất mà Tuyết không quên được là buổi đi chơi chùa Trầm trước ngày đất nước chia đôi. Oanh leo trèo như một con vượn, còn Yến yếu đuối theo không kịp nên có lần phát khóc. Oanh còn rủ Tuyết chạy trốn Yến. Yến sợ quá gào lên. Cho đến bây giờ Tuyết còn nhớ rõ tiếng gào của Yến và bộ mặt dễ thương phụng phịu của nàng. Yến xinh hơn Oanh, nhưng gây gò

mảnh khảnh. Yến láu lỉnh khôn ngoan nhất trong bọn, Oanh thì bộc tuyện có chuyện gì là nói ngay...

Không hiểu bây giờ Yến đã có chồng chưa. Còn Oanh thì hẳn đã vui thú bên chồng với mấy đứa con. Cách đây hai năm, Tuyết nhận được bưu thiếp của Oanh báo tin lấy chồng. Có lẽ Oanh không yêu chồng, sợ dĩ Oanh phải lấy là vì... một cảnh ngộ đặc biệt nào đó. Trong tấm bưu thiếp Oanh viết cho Tuyết, có một câu khiến cho Tuyết băn khoăn và tin rằng bạn mình đang có một tâm sự khó nói thành lời. Oanh đã viết: “Thế là hết chẳng còn gì. Mình lấy chồng cho yên chuyện”.

Bỗng dưng Tuyết lại khóc, nàng khóc như hôm nhận được tin Oanh lấy chồng. Thế là cái ngày trùng phùng nguyên vẹn không thể còn được nữa. Ba người khô-

ng thể sống với nhau như những ngày thơ ấu.

Tuyết gục đầu xuống cánh tay và bỗng dưng Tuyết thấy mắt mình hoa lên, người nàng như bị bay bổng lên không trung. Một nhói đau dội đến khiến người Tuyết quẩn quại, hình như Tuyết đã nhìn thấy máu mình trào ra.

Rồi tất cả mờ đi biến thành hoa, thành lá. Tuyết thấy rõ ràng mình đang đứng ở chùa Trầm có cả Oanh cả Yến. Tuyết không biết đích xác mình đang đứng ở chỗ nào. Không gian mờ ảo quá và tự nhiên lòng Tuyết thanh thản vô cùng... Tuyết thét lên vì sung sướng.

Quả thật Huấn không hiểu nổi ý định Tuyết viết lá thư này cho anh để làm gì. Từ ngày Tuyết bỗng dưng bỏ đi, không một lời từ giã, Huấn đã băn khoăn không hiểu sao Tuyết bỏ đi. Từ ngày ấy, mấy tháng trời trôi qua, Huấn vẫn sống trong sự ray rứt dần vạt không thể quên. Rồi hôm nay, lá thư quái ác kia lại trở về khua rối tâm trí Huấn. Đọc hết thư Tuyết rồi mà Huấn vẫn còn ngẩn ngơ không hiểu nổi hết cả những ý nghĩ trong thư Tuyết gửi cho mình. Đọc đến lần thứ hai, Huấn cũng đành chỉ thở dài. Hình ảnh Tuyết như hiện rõ trên những

hàng chữ linh hoạt này, vẫn cái giọng nói vui vẻ duyên dáng, hơi táo bạo và vắng vắng tiếng cười giòn tan của Tuyết, Huấn cảm thấy nhớ nhung thăm thẳm.

Huấn đặt lá thư trên bàn và bỗng dừng anh thấy hôm nay mình già đi nhiều; những lần nhận được thư tình của vài tháng trước, mang đến bao nhiêu rung động xao xuyến thì hôm nay Huấn chỉ thấy lòng nặng những buồn khổ. Huấn thở dài, anh nhìn lên tấm màn cửa bằng vải hoa do chính Tuyết đã mua và đã làm cho anh suốt một buổi sáng trước khi Tuyết bỏ đi một tuần lễ. Bóng dáng Tuyết hiện hệt trong chiếc áo cánh ngắn như còn quanh quẩn đâu đây. Hôm ấy, Tuyết đã nói đùa:

– Giá chúng mình có một đứa con và một mái nhà như thế này anh nhỉ.

Huấn chỉ cười nhẹ rồi hôn lên trán Tuyết. Thực tình hôm ấy Huấn không hề biết rằng Tuyết đã có thai, nếu biết, Huấn đã tìm mọi câu an ủi Tuyết và để cho Tuyết sung sướng tin rằng Huấn cũng thành khẩn cầu mong như vậy.

Cái thái độ yên lặng của Huấn không chúng tỏ được gì cả. Vì vậy cho nên, sau câu nói đó, Huấn thấy Tuyết có vẻ buồn. Nàng cúi mặt ngồi im. Rồi một lát sau Tuyết rủ Huấn đi chơi cho đến quá hai giờ khuya. Bây giờ nghĩ lại Huấn thấy tất cả những thái độ ấy và những sự việc ấy có liên quan mật thiết với nhau. Ngay từ khi Tuyết bỏ đi, Huấn đã đoán ra lẽ mờ cái lý do đó, anh nghi ngờ Tuyết có thai rồi sau đó gặp bạn bè Tuyết, Huấn đã biết rõ đó là một sự thật. Huấn buồn và tủi rồi cay đắng, Huấn lảm lì ít nói và thật ra anh cũng có giận Tuyết vài ngày.

Nhưng sau đó Huấn chỉ thấy thương Tuyết.

Những ngày tháng qua đi, Huấn vẫn kiên nhẫn đợi chờ. Anh hy vọng Tuyết sẽ báo tin cho anh. Nhưng chờ đợi hoài công, Tuyết không hề có tin tức. Ngay cả đến lá thư hôm nay cũng không đề địa chỉ. Huấn chỉ biết rằng Tuyết còn sống, thể thôi, không hơn không kém. Nhưng chợt một ý nghĩ vừa loé lên trong đầu óc Huấn. Anh lật vội bì thư để xem con dấu nhà bưu điện. Tay Huấn run lên, mặt ghé sát xuống chỗ con dấu đen tròn mờ mờ. Rồi Huấn khẽ reo lên:

– Nha Trang!

Và, anh mỉm cười. Được rồi, thế này là Huấn có hy vọng tìm ra Tuyết. Ngay buổi chiều nay, thứ bảy, Huấn sẽ đáp chuyến tàu sớm nhất ra Nha Trang. Bây

giờ chỉ còn việc đi dò hỏi trong số các bạn bè Tuyết xem có ai biết Tuyết quen ai ở ngoài đó không. Với cái hy vọng vừa bùng sáng đó, Huấn ăn vận thật bảnh bao đi ra ngoài đường phố. Anh thấy lòng rộn lên một niềm vui và bỗng thấy cuộc đời khác lạ y như một anh sắp cưới vợ nhìn màu gì cũng là màu hồng.

*

Thành phố vừa lên đèn, ánh sáng của những ngọn đèn đường chưa đủ lấn át được cái màu tro xám của hoàng hôn. Huấn tìm đến nhà chị Vinh, người chị họ xa của Tuyết, nhưng chị Vinh cũng không biết là Tuyết quen biết ai ở Nha Trang cả. Huấn lại đến tìm Thúy. Thúy cũng lắc đầu rồi mỉm cười:

– Chàng đi tìm nàng hơi vất vả đấy nhé. Chung tình thế mà bị con Tuyết cho rơi thì kể cũng hơi đau một tí đấy.

Huấn không giận Thủy vì câu châm biếm đó, anh nghiêng đầu cảm ơn rồi đi ra. Anh vẫn kiên nhẫn đi đến những người bạn khác. Nhưng hơn tám giờ rồi mà Huấn vẫn không tìm được thêm điều gì mới mẻ cả. Anh ghé vào một hiệu ăn quen thuộc, nơi mà những ký giả hay đến ăn uống với nhau những buổi chiều. Huấn còn đang ngơ ngác chọn bàn thì đã thấy một bàn tay phía dãy bàn trong cùng đưa lên vẫy nhẹ. Huấn dừng lại nhìn, anh vừa kịp nhận ra là Hiền cùng ngồi với ông Khang và... có cả Trâm nữa. Huấn mỉm cười tiến lại. Không phải là Huấn chưa biết Trâm và gia đình đã vào cả Sài Gòn. Huấn đã nghe Hiền nói từ thứ hai tuần rồi. Nhưng Huấn thấy việc

ấy không có gì quan hệ cả.

Vừa đến nơi, Huấn bắt tay ông Khang và Hiền rồi nghiêng đầu chào Trâm. Điệu chào của một người hoàn toàn xa lạ. Thật tâm, Huấn không muốn đối xử với Trâm như vậy. Anh vẫn thường nhủ thầm rằng nếu gặp Trâm đi với Hiền hay Trâm có tìm đến thăm, anh vẫn coi Trâm như một người bạn và thẳng thắn xin lỗi Trâm rồi kể hết cả chuyện Tuyết và mình. Đó cũng là một cách thú tội. Anh tin rằng Trâm sẽ mỉm cười tha thứ cho anh. Thế nhưng, lần gặp nhau này, mọi dự tính không thể thực hiện được. Sự có mặt của ông Khang đã bắt Huấn phải giữ cái vẻ xa lạ đó với Trâm. Huấn hy vọng Trâm cũng hiểu tình cảnh này cho mình.

Ông Khang vội chỉ Trâm giới thiệu:

– Con gái lớn của tôi vừa ở Huế vào.

Huấn nghiêng mình một lần nữa lấp bắp:

– Hân hạnh.

Rồi anh kín đáo nhìn Trâm như gửi gắm nhiều ý nghĩ thâm kín. Hiền cũng cười nhẹ góp chuyện:

– Gia đình ông Khang vừa ở Huế vào cả đây sau đám tang Hải.

Ông Khang nhìn Huấn:

– Tôi định gặp anh mấy lần để cảm ơn việc anh đăng báo chia buồn với tôi nhưng công việc bề bộn, vả lại cũng buồn quá nên chẳng muốn đi đến đâu.

Huấn gạt ngang:

– Đó là bốn phận của những người...

quen biết nhau. Xin ông yên tâm và... tôi cũng đã được anh Hiền chuyển lời cảm ơn của ông rồi.

Một ánh mắt láu lỉnh của Huấn khẽ liếc nhìn Hiền rồi nhìn Trâm. Bởi vì thật tình Hiền không nói gì với Huấn về chuyện đó cả, Huấn muốn nói thế để “kể công” Hiền với ông Khang một cách vô cùng khôn khéo.

Có lẽ Trâm nhận rõ điều đó ở nụ cười ranh mãnh của Huấn nên nàng cũng mỉm cười ra ý... thông cảm. Hiền sợ lộ chuyện nên nói lảng:

– Trông cậu lúc nào cũng hào hoa phong nhã. Định đi đâu bây giờ đây?

– Đi ăn mới vào đây.

– Rồi sau đó?

– Không có chương trình gì cả.

Ông Khang thân mật mời Huấn ngay:

– Anh ngồi đây ăn luôn với chúng tôi nhé. Lâu lắm, từ ngày... thôi làm việc chung với nhau chưa hề ăn cơm với anh lần nào cả.

Huấn nhận lời rất hồn nhiên:

– Nếu ông cho phép thì không dám từ chối.

Hiền đưa tấm thực đơn cho Huấn:

– Ăn gì thì chọn đi.

Huấn kín đáo liếc Trâm:

– Các ngài chọn món ăn rồi chứ?

Trâm “dạ” một tiếng rất nhẹ. Ông Khang gật đầu:

– Chỉ còn anh thôi đấy.

Huấn cúi xuống, anh cố tình chọn những món ăn mà đã một lần anh đi ăn với Trâm. Đôi mắt Trâm trở nên bối rối, nàng vờ nhìn ra ngoài đường phố. Một lát sau, anh bồi mang thức ăn lên, lần này thì tuy ngồi bên Trâm, nhưng Huấn dành cho Hiền việc giúp đỡ Trâm cắt thịt. Anh nhìn những cử chỉ của Hiền mà nhớ lại hình ảnh mình và Trâm lần gặp gỡ xưa. Có vẻ xa xôi quá, nhưng hình ảnh vẫn không phai mờ. Trâm cũng cảm thấy thương nhớ vẫn vợ.

Trong lúc ông Khang đang nói chuyện với Trâm thì Hiền quay sang hỏi khẽ Huấn:

– Có tin gì về Tuyết không?

Huấn gật đầu:

– Vừa nhận một lá thư.

– Thế nào vẫn khỏe chứ. Có nói gì về ngày trở lại không?

Huấn lắc đầu:

– Không nói gì cả. Chỉ biết rằng Tuyết ở Nha Trang thôi, nhưng cũng không nói rõ là ở đâu.

Hiền ngậy mặt:

– Vớ vẩn nhỉ.

– Ủ, kể cũng lắm cảm thật. Tao chịu, không hiểu nổi các em ra thế nào cả. Tuy nhiên, sáng mai tao cũng cố xin nghỉ để đi Nha Trang xem sao.

Hiền mỉm cười, ngồi yên. Phía bên kia, ông Khang điềm nhiên ngồi ăn, nhưng Trâm vừa thoáng nghe hai người vừa nói chuyện đến Tuyết nên nàng chú

ý ngay. Song đúng lúc đó, Huấn và Hiền cũng ngừng lại. Huấn tìm một câu vắn vơ để hỏi Trâm cho có chuyện:

– Huế vẫn đẹp đấy chứ cô?

Trâm làm ra vẻ bẽn lễn, nhưng đáp lại một câu rất ý nhị:

– Vâng, Huế đẹp lắm và ở Huế thì... ít khi có gì thay đổi cả.

Huấn lặng người, anh hiểu Trâm muốn nói gì trong câu nói ấy, anh sợ câu nói còn hàm cả một ý mĩa mĩa về sự thay đổi của Huế. Hiền cũng hiểu những tình ý trong câu nói của Trâm. Anh thấy lòng gợn một chút chua xót. Bởi vì một lần nữa Hiền nhận chân thấy rằng Trâm còn yêu Huấn lắm. Tuy nghĩ vậy, song ngoài mặt Hiền vẫn cười và làm bộ tươi tỉnh như không. Một lát, Hiền lại quay sang hỏi nhỏ Huấn:

– Mà mày không biết nhà làm sao mà tìm?

– Cứ đi, may ra gặp. Thành phố nhỏ, sợ gì.

– Tao sợ Tuyết không bước chân ra khỏi cửa đầu. Mày thử đặt mình vào tâm trạng ấy xem.

Huấn thần thờ không đáp. Ông Khang hỏi thăm Huấn về công việc làm ăn, anh trả lời lấy lệ rồi lại ngồi ngơ ngẩn. Nhân một vài phút ông Khang ra quầy hàng trả tiền, Trâm nói nhỏ với Huấn:

– Anh có vẻ buồn nhiều và gầy đi.

Huấn thở dài:

– Tội lỗi nhiều nên chẳng biết nói sao.

Trâm gạt phăng đi:

– Trâm hiểu và không giận anh bao giờ cả. Chị Tuyết vẫn không có tin về anh?

Hiền đáp thay Huấn:

– Nó vừa nhận được thư Tuyết từ Nha Trang gửi về nhưng lại không nói rõ là ở đâu.

Trâm cắn môi suy nghĩ một vài giây rồi ngược lên nhìn Huấn:

– Sao anh không đến thẳng nhà Tuyết mà hỏi có phải tiện hơn không.

Huấn lắc đầu:

– Tôi chưa hề dám nghĩ đến điều đó.

Hiền xen vào:

– Đã đến nước này, một đôi khi mình cũng cần phải liều một tí chứ.

Trâm cũng mỉm cười hiền lành:

– Anh còn sợ gì nữa. Làm thế nào tìm ra được chị Tuyết thì thôi.

Huấn đã có vẻ nao núng vì ý kiến của Trâm, anh ngồi ngay người tưởng tượng đến phút phải lúng túng đứng trước mặt bà mẹ Tuyết thú thật hết cả.

Huấn thở dài, nói khẽ:

– Chịu thôi. Lù lù vác mặt đến nhà Tuyết có phen ăn ba toong.

Hiền và Trâm nhìn nhau cười. Ông Khang từ quầy hàng trở lại. Ba người lại im lặng, Trâm trở về với bộ mặt xa lạ cũ. Ông Khang muốn Trâm và Hiền được tự do nên vừa về đến chỗ, ông nói ngay:

– Tôi có việc ở đảng tòa báo một lát, anh Hiền đưa Trâm về hộ nhé.

Trâm hiểu ý ông Khang muốn nói gì trong câu gửi gắm ấy, nàng hơi ngượng vì sự có mặt của Huấn, tuy nhiên Trâm cũng mong Huấn hiểu như vậy. Ông Khang đưa tay từ ghế Hiên và Huấn rồi bước ra. Trâm mỉm cười:

– Chúng mình cũng đi thôi chứ hả các anh?

Hiên hỏi nhỏ:

– Trâm định đi đâu bây giờ đây?

– Tùy các anh. Đi đâu cũng được.

Huấn đã định chuẩn đi một mình, nhưng Hiên nói ngay:

– Huấn đi chơi luôn thể cho vui. Độ này cậu có vẻ buồn nhiều thật đấy.

Trâm cũng nhìn Huấn, ánh mắt êm dịu:

– Phải đấy, để anh Huấn đi một mình bây giờ nguy hiểm lắm.

Nghe giọng nói ấy của Trâm, Huấn gật nhẹ và cùng hai người ra ngoài thành phố. Vào giờ này đường Sài Gòn rộng vắng. Họ đi dọc đường Bonard, ánh đèn thành phố lẩn khuất sau những cành cây thưa lá. Hiền quay về chuyện cũ:

– Thế nào cậu nhất định đến nhà Tuyết hỏi cho ra manh mối chứ? Liều một lần xem sao.

Huấn vẫn trầm ngâm:

– Hơi ngại một chút, nhưng nếu không có giải pháp nào khác thì cũng đành vậy chứ làm sao bây giờ.

Hiền cười giòn.

Đôi môi Trâm hơi nhếch lên. Đi

giữa hai người con trai thân thuộc này bỗng nhiên Trâm thấy mình có quyền tự hào chút ít. Nàng không hề xét xem rằng tình cảm của mình ngả về ai. Hay đúng hơn Trâm không dám nghĩ đến việc đó. Nàng trốn tránh, bởi vì nàng thừa hiểu rằng nó sẽ phức tạp ghê gớm khi phải phân tách lòng mình trong cái hoàn cảnh này. Trâm không muốn nghĩ rằng mình đã quên hẳn tình yêu Huấn. Nàng cũng không thể hiểu rằng mình đã yêu Hiền. Sự giằng co vừa nhen nhúm lên đã bị Trâm xua đuổi, nàng cúi đầu, chớp mau mắt. Trâm nghĩ đến cách giải quyết cho Huấn. Nàng bàn:

– Hay là chúng mình đến cả nhà chị Tuyết với anh Huấn đi. Anh Huấn biết nhà chứ?

Huấn gật nhẹ:

– Tất nhiên.

– Thế thì còn đợi gì nữa. Như vậy tránh cho anh Huấn được nhiều chuyện phức tạp.

Hiền reo lên:

– Phải đấy. Mình đi liền bây giờ, chiều mai thằng Huấn có thể đi một chuyến tàu suốt ra Nha Trang.

– Ô-kê. Đi thì đi. Với điều kiện đến đấy Trâm phải nhận là bạn Tuyết và gặp Tuyết ở ngoài Nha Trang đấy nhé.

Trâm cười láu lỉnh:

– Được rồi, anh yên tâm. Trâm sẽ nói hết, các anh không có liên quan gì đâu mà sợ.

– Vậy thì vòng lại mình lấy xe.

Cả ba người quay lại chỗ Huấn để xe. Huấn móc túi đưa cho Hiền và Trâm xem lá thư của Tuyết. Trâm lắc đầu:

– Ấy chết, ai lại tò mò thế bao giờ.

Huấn cười chân thành:

– Cứ xem đi không có gì đâu mà ngại. Đẳng nào chúng mình cũng là đồng lõa với nhau rồi.

Hiền cầm lá thư giơ lên:

– Đồng lõa thế này rồi khi được việc thì mày định chia cho tao cái gì đây. Một bữa tiệc cưới linh đình à?

Trâm thêm:

– Thế thì ít quá đấy, phải có một châu xi-nê tay tư nữa mới vui được.

– Chịu rồi.

Hiền và Trâm cùng cười rồi đi sát vào với nhau xem chung lá thư của Tuyết. Huấn nhìn cái cảnh ấy với một nỗi buồn nhẹ nhẹ. Anh cố nghĩ rằng Hiền và Trâm thật đẹp đôi, thật tương xứng để hợp thành một mái gia đình hạnh phúc. Nhưng dù sao, tự trong thâm tâm Huấn vẫn nhận được một niềm đau thầm kín. Anh ngược mắt nhìn lên bầu trời sâu thẳm, ánh đèn làm mờ những vì sao đêm.

Tiếng Hiền và Trâm cười rúc rích kéo Huấn đi chậm lại. Giọng Hiền thật thà vang lên:

– Bao giờ Tuyết cũng giữ riêng cho mình cái vui độc đáo, có thể nói là béo lẻo như chim sơn ca.

Trâm thâm trầm hơn, nàng nói:

– Chị Tuyết nhiều tự ái thật. Nếu Trâm ở vào hoàn cảnh ấy chắc Trâm không được như chị ấy đâu.

Huấn hỏi:

– Trâm sẽ làm gì?

– Không biết nữa, nhưng chắc chắn là thế nào Trâm cũng khóc và không tài nào có đủ can đảm để viết một lá thư như thế này.

Bỗng nhiên Huấn cúi đầu, anh nghĩ đến hình ảnh Tuyết. Biết đâu, đã chẳng có những đêm Tuyết khóc. Biết đâu ngay cả khi viết lá thư tươi vui như thế này cho anh, Tuyết chẳng cảm thấy bơ vơ cô độc, Tuyết chẳng đau buồn ngay trong khi viết những dòng chữ tươi vui nhất? Ý nghĩ này càng làm Huấn thương Tuyết nhiều hơn. Anh nói rất nhỏ:

– Chả hiểu bây giờ Tuyết ra sao.

Thông cảm với sự băn khoăn chính đáng ấy của Huấn, Trâm và Hiền nhìn nhau yên lặng.

Hiền đưa lá thư của Tuyết cho Huấn rồi bước lên xe. Chiếc xe mỗi ngày một cũ, mỗi ngày một già của Huấn, ọc ạch nhả khói rồi len vào bóng tối. Lối đến nhà Tuyết quen thuộc quá, khiến Huấn nhớ đến buổi đi chơi với Tuyết lần sau cùng. Hôm ấy Tuyết cũng hồn nhiên yêu đời và yêu Huấn như không hề có chuyện gì xảy ra. Huấn thầm phục sự bình tĩnh kín đáo của Tuyết. Ngay cả lúc xuống xe về nhà Tuyết cũng chỉ có những điệu bộ thường lệ, nàng vỗ nhẹ lên vai anh rồi ghé sát vào tai anh nói khẽ:

– Về nghe. Em sẽ đến anh.

Cho đến bây giờ Huấn tưởng như giọng nói và hơi thở của Tuyết còn văng vẳng ở bên tai.

Chiếc cửa ra vào màu xanh nhạt của nhà Tuyết đã hiện ra dưới ngọn đèn đường sáng rõ. Một cành me sà vào hàng hiên vẫn khẳng khiu trụi lá như không hề có gì đổi thay. Nhưng Huấn vẫn thấy hình như cái không khí trong nhà này buồn hơn, nặng nề hơn. Anh dừng xe lại với một băng khuâng ngượng ngáp. Hiên xông xáo hơn, anh kéo nhẹ tay Trâm tiến lên:

– Trâm vào trước đi.

Do dự một giây rồi Trâm mạnh dạn đến trước chiếc cửa xanh nhìn vào trong nhà. Loáng thoáng sau bức rèm thưa một bà cụ già mà Trâm đoán là mẹ của Tuyết đang ngồi dựa lưng trên chiếc giường

trải chiếu hoa, Hiền đưa tay gõ cửa, bà cụ vội vàng đứng dậy hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Trâm và Hiền bấm nhau lên tiếng, nhưng rốt cuộc không ai lên tiếng cả. Bà cụ thong thả đi ra cửa, mái tóc hoa râm rối bởi dưới ánh sáng của ngọn đèn nê-ông. Đôi mắt kèm nhèm của bà cụ hấp háy nhìn khách lạ. Trâm lên tiếng chào trước, Hiền và Huấn ập ứng chào theo. Bà cụ như cố ý nhớ ra xem những người này là ai mà không thể nào nhớ được.

– Các ông cần gì đây?

Hiền lễ phép thưa:

– Thưa bác, chúng cháu có chị bạn vừa ở Nha Trang về. Chúng cháu dẫn đến thăm bác. Chị bạn nói hình như có gặp cô Tuyết ở ngoài đó.

Đôi mắt bà cụ sáng hẳn lên, cuống quýt kéo tay Trâm:

– Mời cô và các cậu vào chơi. Phúc đức quá, tôi cũng đang mong tin nó.

Cả ba người liếc nhau rất nhanh rồi lú rú theo bà cụ vào trong nhà. Vừa kéo ghế cho khách ngồi, bà cụ hỏi ngay:

– Cô có gặp cháu ở ngoài ấy?

Trâm trở nên lúng túng:

– Dạ, cháu... có biết mặt chị Tuyết.

Bà cụ cười mếu máo:

– Cơ khô, ông nhà tôi tức phát ốm lên vì nó. Ai đời con cái lại lạ lòng thế bao giờ. Cô thấy cháu có khỏe mạnh không, có gì khác xưa không?

Trâm hết nhìn Hiền lại quay sang

nhìn Huấn, nàng không biết phải trả lời câu hỏi này của bà cụ ra sao. Bà cụ lại tưởng Trâm giấu diếm điều gì nên ầm ục khóc:

– Cô cứ nói thật đi, chúng tôi mang ơn cô.

Trước cái cảnh này, ba người cùng thấy mũi lòng. Trâm trả lời bừa:

– Thừa cụ, hình như chị ấy vẫn mạnh và... không có gì thay đổi cả thì phải.

Câu trả lời có tác dụng mạnh. Bà cụ ngậy người ra lắm lắm:

– Phúc đức quá. Thật là... nhờ trời...

Nhưng rồi bà cụ lại căn vặn:

– Cô nói thật đấy chứ?

Trâm đáp nhỏ nhẹ:

– Dạ... cháu chỉ thoáng trông thấy chị ấy thôi.

Bà cụ rót nước mời khách rồi kể lễ:

– Chính tôi cũng chẳng hiểu sao tự dưng nó lại bỏ đi như thế. Cả nhà không ai hay biết gì cả. Ông nhà tôi đã đau nghe tin này lại càng thêm phát bệnh nặng. Ông ấy phải nằm nhà thương, thành thử nhà cửa vắng vẻ như có người chết. Ông ấy đã viết thư hỏi khắp cả mọi nơi mà không ai thấy tin tức gì. Chỉ còn hy vọng có bà cô ở ngoài Nha Trang.

Nghe câu này Hiền đá nhẹ mũi giày vào chân Huấn, Huấn nháy mắt ngồi im. Trâm hỏi:

– Thế thì đúng là chị Tuyết ở ngoài ấy rồi. Chị ấy ở đâu, thua bác? Mai cháu về ngoài ấy, bác có gửi gì cho chị ấy không?

Bà cụ vẫn mếu máo một vẻ rất đáng thương:

– Vâng để rồi tôi nghĩ xem có gửi gì cho nó được không. Nhà cửa vắng vẻ quá nên không ai ra với nó được. Cô làm ơn bảo giúp cháu về ngay. Cô kể tình cảnh nhà thế này chắc nó phải về. Tôi biết tính nó, nó vẫn là một đứa con hiếu thảo.

Trâm mỉm cười, nhưng khỏe mắt rưng rưng:

– Vâng, xin bác cho con địa chỉ. Thế nào con cũng tìm được chị ấy.

Bà cụ chớp mau mắt lấy khăn mặt lau vội mặt rồi đọc địa chỉ bà Tân Mai cho Trâm. Hiền rút giấy bút ghi ngay rồi ngậm trao cho Huấn. Bà cụ lại tiếp tục kể về những đức tính tốt của Tuyết và bà kết luận:

– Cô cứ bảo cháu về đây, dù có lỗi lắm gì tôi cũng bỏ qua hết cho.

Huấn cúi đầu ngậm ngùi hối hận. Anh không ngờ rằng hôm nay lại được chứng kiến một hậu quả mà không bao giờ anh nghĩ đến. Lúc từ biệt bà cụ ra về thì trời đã về khuya. Lòng Huấn bỗng như rỗng không, Trâm và Hiền cũng còn bị cái hình ảnh mếu máo của bà mẹ Tuyết ám ảnh. Họ im lặng đi bên nhau suốt chiều sâu của đại lộ gió lộng.

Chuyến tàu tốc hành Sài Gòn – Nha Trang rời khỏi nhà ga một đoạn đường dài thì trời cũng vừa sẩm tối. Ánh đèn mờ nhạt của những toa hành khách vắng vẻ tỏa ra cùng với nỗi buồn lạnh nhẹ nhàng. Huấn đứng tì tay vào thành cửa nhìn ra những cánh rừng rậm xung quanh. Anh vừa chợt thấy lòng mình le lói một nỗi buồn sâu kín. Nỗi buồn không duyên cớ hay đúng hơn là Huấn không hề tìm đến duyên cớ đó. Anh nhớ đến lúc Trâm và Hiền tiễn chân anh ra nhà ga. Hiền nói với Huấn

– Mày cố đem Tuyết về đây. Tháng sau chúng tao làm lễ thành hôn, có cả mày và Tuyết thì thú hơn.

Huấn cười nhìn Trâm để dò hỏi, nhưng Huấn chỉ bắt gặp ánh mắt Trâm thoáng nhìn anh rất nhanh rồi cúi đầu đếm bước chân trên sân ga. Lúc ấy Huấn muốn nói một câu chúc mừng Trâm và Hiền thật chân thành, nhưng không hiểu tại sao Huấn không nói được, anh lặng lẽ mỉm cười nói một câu vắn vơ:

– Càng hay...

Hiền cười vô tư:

– Tháng sau tao với mày lại ít được đi chơi đêm với nhau đấy. Mày cố về sớm, mình chơi vài ngày cho đã đòi, nghe không, Huấn!

Huấn gật đầu, không đáp vì anh

nghĩ rằng Hiền nói với anh câu ấy cốt ý để trêu Trâm mà thôi. Huấn muốn tìm ở Trâm một thái độ kín đáo hoặc tỏ vẻ... ghen tuông để chứng tỏ rằng Trâm có yêu Hiền thật. Song Trâm khôn ngoan hơn, nàng nhìn lên những nóc toa xe đen phôi mình dưới ánh nắng vàng kạch của buổi chiều sân ga. Vì thế Huấn không hiểu nổi tâm trạng Trâm ra sao. Anh phải hỏi khéo Trâm:

– Thế nào, Trâm đồng ý cho Hiền đi chơi nốt những ngày... cuối cùng này chứ?

Trâm cười, đôi mắt long lanh:

– Bây giờ hay là về sau các anh vẫn có quyền...

Hiền vô lấy cơ hội, mặc cả:

– Thật nhé?

Trâm gật đầu, Hiền tiếp:

– Thằng Huấn ghi ngay cậu ấy vào sổ vàng hộ tao, tao sẽ mang cuốn sổ ấy đi tặng tất cả những thằng sắp lấy vợ để nó dạy vợ nó rằng trên đời này có một người sắp đi lấy chồng đã nói thế và giữ đúng lời hứa.

Huấn cười nhẹ, anh vẫn nhận thấy Trâm có một thái độ thản nhiên đến gần như vô tư của một cô gái không hề nghĩ rằng mình sắp lấy chồng. Huấn thấy mình thoáng vui sướng với cái nhận định ấy mặc dầu Huấn biết sự sung sướng của mình hơi ích kỷ. Và, trước khi tàu chuyển bánh, Trâm đã nói với Huấn:

– Lúc nào Trâm cũng là bạn anh và dù thế nào Trâm cũng vẫn kính mến chị Tuyết. Anh nhờ chuyển lời này đến chị Tuyết hộ nhé.

Huấn gật đầu:

– Đó là câu nói thứ nhất khi tôi gặp Tuyết.

Trâm nghiêng mình, nói đùa:

– Hân hạnh... Nhưng... rất tiếc là khi gặp chị Tuyết, nhất định anh không nhớ ra câu ấy ngay đâu. Trâm biết trước rằng anh sẽ nói một câu khác có ý nghĩa hơn nhiều. Có phải thế không anh Hiền.

– Nhất định.

Rồi Trâm nhìn Huấn cười tinh nghịch.

Tàu chuyển bánh, một bàn tay gầy của Trâm đưa lên vẫy nhẹ, một bàn tay khác nằm trong lòng bàn tay Hiền. Huấn nhìn rõ hình ảnh ấy. Huấn còn nhìn theo bóng Trâm và Hiền quàng tay nhau khu-

ất sau khung cửa nhà ga. Đứng trên tàu mà Huấn có cảm tưởng như chính mình vừa tiễn đưa một người khác. Nỗi buồn không tên đuổi theo Huấn từ đây như dính theo với tiếng bánh xe siết xuống đường sắt.

Nửa giờ sau, Huấn trở vào trong toa, chiếc giường phẳng phiu vừa được trải lên một lần nệm trắng. Huấn nằm dài, điều thuốc cháy đỏ trên môi. Huấn yên trí rằng kể từ phút bước chân lên tàu là định mệnh đã buộc chặt Tuyết lại với anh. Dù chưa gặp Tuyết, Huấn vẫn định ninh là gặp nhau rồi thế nào Huấn cũng thuyết phục được Tuyết trở về với anh ngay. Căn phòng nhỏ đủ để cho Tuyết và anh sống tạm trong những ngày chờ một đứa con.

Huấn chợp mắt đi trong cái hình ảnh êm đềm bàng khuâng ấy. Suốt đêm hôm

qua Huấn đã dọn dẹp sẵn căn phòng để đón Tuyết. Cả ngày hôm nay Huấn đi tìm mua bình hoa và một bó hoa hồng bằng nylon làm thật khéo không khác gì hoa thật. Trâm và Hiền chọn hộ anh một bức màn trúc treo cửa có đôi chim vàng âu yếm bên nhau. Trước khi đi, Huấn còn trao chìa khóa xe cho Hiền để nhờ Hiền và Trâm mua hộ một vài thứ cần dùng khác. Trâm tình nguyện may giúp Huấn chiếc màn mới và sẽ đem mắc ở đây trước khi Huấn về đến nơi. Huấn trao chìa khóa cửa buồng cho Trâm.

Những hình ảnh lú lú ẩẩ lẫn lộn trong giấc ngủ chập chờn mệt mỏi của Huấn. Hơn mười hai giờ đêm, Huấn thức giấc. Con tàu vẫn chuyển mình một nhịp đều đặn trong đêm. Anh nằm đợi sáng. Thời gian hình như không chịu xô dịch. Mắt Huấn mở trùng trùng đến

mỏi buốt. Người hành khách nằm bên anh vẫn ngáy đều đều. Huấn thèm cái vẻ vô tư đó.

Gần sáng, tàu đến ga Nha Trang. Huấn tất tả nhảy xuống ga như người đi xa lâu ngày mới được trở về đặt chân lên mảnh đất quê hương. Huấn chột nhìn lại nếp áo sơ mi nhàu nát, anh vuốt lại mái tóc và cảm thấy mình... bê bối quá. Anh gọi xe đến một tiệm ăn sáng.

Huấn muốn sửa soạn thật tươm tất đến gặp Tuyết và anh muốn dành cho Tuyết một ngạc nhiên thích thú hơn là đến vào giờ này phải gõ cửa. Huấn tưởng tượng ra căn hàng tạp hóa của bà Tân Mai ở phố chợ với hình ảnh Tuyết đứng bên quầy hàng. Huấn sẽ lù lù tiến đến như một người bộ hành xa lạ. Nhìn thấy anh, chắc Tuyết sẽ rú lên. Trời ơi! Giây phút cảm động ấy làm sao Huấn tránh

được hồi hộp. Anh nghĩ đến cái tin Tuyết có mang. Nếu đúng thật thì đến bây giờ cũng đã được gần bảy tháng. Huấn sẽ sung sướng đến đỏ mặt. Đứa con chàng sẽ ra đời vào cuối mùa xuân. Lòng Huấn xôn xao, những cảm giác kỳ lạ chạy rần rần như những tia chớp sáng loé lên liên tiếp.

Hơn tám giờ, Huấn xách cặp ở tiệm ăn ra đến tìm Tuyết. Anh nhìn lại mảnh giấy ghi số nhà bà Tân Mai rồi lững thững đi bộ dọc theo con đường Độc Lập. Huấn muốn kéo dài mãi cái cảm giác hồi hộp ngây ngất ấy ra. Gót giày Huấn nện mạnh trên hè phố. Nắng đầu mùa không đuổi được hết gió lạnh, thứ lạnh thơ mộng quá. Chiếc cravate màu xanh nước biển của Huấn phất phới bay lên trước mặt. Huấn vuốt lại nếp áo veston cho thẳng hơn. Huấn bước nhanh thêm một chút.

Những chiếc “ki-ốt” bán tạp hóa đủ màu đã hiện ra trước mắt. Huấn bắt đầu tìm số nhà. Cửa hiệu tạp hóa Tân Mai ở ngay phía tay phải. Nhưng cửa hiệu này đóng im ỉm. Huấn đứng dừng ngay lại, anh băn khoăn không hiểu tại sao. Một lúc sau, Huấn quả quyết tiến đến gõ cửa. Một lần, rồi hai ba lần, Huấn vẫn không thấy tiếng ai trả lời, Huấn gõ dồn dập...

Một lát sau, cô hàng bên cạnh mới chạy ra hỏi Huấn:

– Ông tìm ai ở đây?

Huấn ấp úng một giây rồi đáp:

– Tôi hỏi bà Tân Mai.

Người con gái nhìn Huấn một cách tò mò rồi hỏi lại:

– Ông là người nhà?

Huấn gật bừa:

– Vâng. Sao hôm nay bà ấy không mở cửa hàng hả cô?

Người con gái im lặng vài giây rồi nhìn chàng, cái nhìn gần như xót thương khiến Huấn hoang mang.

– Bà ấy vào trong nhà thương với cô cháu.

Huấn giật mình:

– Vào nhà thương?

– Dạ.

Rồi người con gái cúi đầu. Huấn nhìn cô ta trân trối. Một vài giây sau cô này mới ngẩn ngại thốt lên:

– Cô cháu mới chết hôm qua.

Huấn tái hản người đi, môi anh run lên:

– Chết ư? Làm sao mà chết hả cô?

Người con gái vẫn giữ nguyên vẻ thận trọng:

– Hôm nọ cô ấy đi lễ Tháp Bà rồi trượt chân ngã từ trên bậc thang thứ nhất lăn xuống đất. Cô ấy đang có mang. Đem vào nhà thương bị xảy thai và hình như phải mổ nữa thì phải. Ba bốn hôm nay rồi, không có hy vọng gì sống. Đến buổi trưa ngày hôm qua thì cô ấy chết. Còn để trong nhà thương ấy. Chúng tôi có vào thăm.

Người Huấn lạnh toát, anh đứng như chôn chân xuống đất. Chiếc cặp trên tay anh suýt rơi xuống đất. Thôi rồi! Tuyệt không còn nữa, Tuyệt chết đúng lúc anh

đang sửa soạn đón nàng về với anh.

Tiếng người con gái rụt rè, khẽ hỏi:

– Ông là chồng cô Tuyết?

Huấn lặng lẽ gật đầu và xoay người bước thật nhanh. Anh sợ mình sẽ khóc trước người con gái xa lạ ấy. Huấn đi như người không hồn, không biết rằng mình sẽ đi đâu. Mãi một lúc sau Huấn mới gọi xe chở đến nhà thương. Thật tình anh không muốn nhìn thấy xác Tuyết, anh không đủ can đảm nhìn thấy cảnh đau lòng ấy. Nhưng Huấn vẫn cứ đến bên giường Tuyết với màu trắng lạnh kinh hoàng.

Lễ an táng Tuyết xong, Huấn về Sài Gòn ngay, không chờ ba má Tuyết. Anh không muốn phải gặm mãi những kỷ niệm đau thương ấy. Con tàu mang đi bao nhiêu hy vọng thì trở về bấy nhiêu sầu đau. Huấn ngồi lặng trên toa hàng ăn, đôi mắt đăm đăm nhìn ra bóng tối ven đường. Huấn hy vọng nhìn thấy bóng Tuyết đuổi theo con tàu về đến tận căn phòng nhỏ hẹp kia với anh, Thấp thoáng trên ngọn cây ven rừng, những con đom đóm chập chờn. Huấn tin tưởng rằng đó là linh hồn Tuyết đang theo anh về...

Nhưng cho đến khi Huấn thần thờ bước xuống nhà ga Sài Gòn, Huấn vẫn cô độc một mình giữa những tấp nập của thị thành. Anh nhìn ai cũng cảm thấy xa

lạ quá. Cả đến căn phòng của anh hình như cũng đổi khác hết rồi. Căn phòng mừng đón tân hôn để bây giờ mang vào một cái tang đầy chua xót.

Huấn nằm lả trên chiếc giường nệm trắng trên đó đã mắc sẵn một chiếc màn mới tinh. Bên cạnh là hộc hoa vườn dài những bông tươi mơn mớn. Xung quanh nhà cửa đã được xếp lại rất gọn gàng. Chắc Trâm và Hiền đã săn sóc cho căn phòng này chu đáo lắm.

Huấn thở dài khe khẽ và cứ nằm lịm đi như thế rất lâu. Một lát sau anh mới trở dậy mở tủ thay quần áo. Nhưng Huấn bỗng thấy hình như có sự gì thay đổi trong ‘ngăn tủ này. Chiếc hộp sắt dùng để đựng những lá thư Trâm từ xưa đây đến nỗi không đậy được nắp mà bây giờ được đậy lại kỹ càng. Huấn nâng chiếc

hộp lên, chiếc hộp nhẹ bồng. Nấp hộp mở ra, những lá thư màu xanh của Trâm không còn nữa. Trong đó chỉ có lá thư của Tuyết và mảnh giấy trắng có hàng chữ xiêu vẹo của Trâm:

“Chia buồn cùng anh, rất đau lòng khi được điện tín báo tin chị Tuyết không bao giờ về nữa. Như vậy thì chỉ chị Tuyết mới có quyền ngự trị độc nhất trong gần kỷ niệm này. Trâm xin kính cẩn nghiêng mình trước linh hồn chị Tuyết.

TRÂM”

Huấn thần thờ nâng lá thư độc nhất của Tuyết lên. Anh thầm cảm ơn Trâm đã có một cử chỉ rất đẹp. Bao nhiêu kỷ niệm đẹp nhất trong những phong thư tâm tình xưa cũ, Trâm đã hy sinh tất cả. Nàng chỉ còn để lại cho anh một kỷ niệm duy nhất, không bao giờ có hai. Huấn

mỉm cười cay đắng nhìn lại căn phòng
trống trải của mình rồi khẽ nhắc lại lời
Trâm:

– Tuyệt không bao giờ về nữa!

Saigon tháng 12 năm 1961

VĂN QUANG

HÌNH BÌA : NGỌC TÙNG

ẢNH: MINH HIẾU

TRÌNH BÀY: HIẾU ĐỆ

Giấy phép kiểm duyệt số 2091/HĐKD-
TU/PI/XB ngày 20-9-1963

IN TẠI THẾ GIỚI

225-227 PHẠM NGŨ LÃO

SAIGON Đ.T : 25.863

